

Câu Đố Bí Hiểm

Tác giả: Jarson Dark

Thể loại: Kinh Dị

Dịch giả: Khanh Khanh

Biên tập: Bach Ly Bang

Created by: <http://isach.info>

Date: 15-August-2015

Câu Đố Bí Hiểm

Tác giả: Jarson Dark

Thể loại: Kinh Dị

Dịch giả: Khanh Khanh

Biên tập: Bach Ly Bang

Created by: <http://isach.info>

Date: 15-August-2015

CHƯƠNG 1

hi mở cánh cửa ra, tôi đột ngột biết ngay ai đang chờ mình tại căn phòng lạnh lùng kia: Tử Thần!

Chẳng phải trong hình dạng một bộ xương người cầm lưỡi hái, cũng chẳng phải một tay giết thuê lăm lăm súng lục, đó là một người đàn bà có khuôn mặt trắng như vôi, một quầng phấn rộng màu xanh lá trên trán và mái tóc đỏ hoang dại, đâm thẳng từ da đầu lên cao, gây ấn tượng như một cánh tay lửa vừa chột tê cứng lại.

Người đàn bà mặc một chiếc váy dài màu trắng, kín cổ, ngồi trên một chiếc ghế có lưng tựa rất cao. Cô ta ngồi đó, nhìn về phía tôi, thỉnh thoảng lại gật đầu. Thế rồi cô ta thoáng mỉm cười khi thấy tôi thận trọng đóng cửa lại.

Linh cảm ban đầu trong tôi còn nguyên vẹn. Hơi thở lạnh lùng của Tử Thần đang vô hình bay lượn trong phòng. Tôi gắng sức nghĩ tới một việc khác, nhưng cũng không làm nổi. Đơn giản bởi vì cảm giác đang nghiệm chứng cái chết một cách trực tiếp không chịu bay đi.

- Chào mừng ông đến với ngôi nhà của tôi, ông John Singlair! - Cô ta lên tiếng - Tôi rất vui là ông đã nhận lời mời.

Tôi lắng nghe âm thanh của giọng nói. Đó có phải là giọng phụ nữ không? Dĩ nhiên rồi, trước mặt tôi là một người đàn bà, giới tính biểu lộ qua những đường cong cơ thể đang hiện lên rất rõ ràng dưới làn vải màu sáng. Thế nhưng gương mặt khắc nghiệt với những đường nét cứng khô lại như muốn kêu lên rằng giọng nói kia dối trá. Tôi có cảm giác cô ta vừa nói một điều gì đó chỉ để nói mà thôi, giống như hoàn toàn vì nét lịch sự bề ngoài. Cảm giác bất an còn nguyên, những móng vuốt của một bàn tay băng giá vô hình tóm chặt lấy sống lưng tôi.

Đại sảnh của ngôi nhà thôn quê này tương đối rộng. Bên dưới trần phòng có treo một chùm đèn tròn. Căn phòng này mà được trang hoàng đồ gỗ thì sẽ rất dễ ưa, nhưng ở đây người ta không có ý định đó. Trừ một đôi ghế có lưng tựa rất cao và một chiếc bàn bằng gỗ, đại sảnh hoàn toàn trống vắng.

Người đàn bà trước mặt tôi là một câu đố bí hiểm. Tôi biết tên cô ta: Cynthia Manson. Cô ta đã gọi điện cho tôi, mời tôi tới đây. Chỉ có vậy thôi. Không hơn.

Tại sao tôi lại nghe theo lời mời đó, bản thân tôi cũng không rõ. Có thể là tính tò mò. Cũng có thể đó là niềm vui nho nhỏ về một vụ án hình như sắp xảy ra tại chính mảnh đất của mình, ngay thành London. Bởi tất cả những vụ án của tôi trong thời gian gần đây đều có địa điểm là những miền đất lạ.

Vậy là tôi có mặt trong ngôi nhà này và căng thẳng chờ xem cô ta nói gì với mình. Đầu tiên, cô ta cũng phải mời tôi ngồi đã chứ. Đúng thế, người đàn bà giơ tay chỉ dọc chiều dài chiếc bàn trước mặt. Phía đầu kia của mặt bàn cũng là một chiếc ghế có lưng tựa rất cao.

- Ông được phép ngồi xuống đó, ông John Singlair.

- Cám ơn! - Tôi chậm chậm đi tới sát mặt bàn, đến bên ghế, xê dịch nó về đúng hướng rồi vừa hắng giọng vừa ngồi xuống.

Hai chúng tôi nhìn nhau qua chiều dài của chiếc bàn. Hai bàn tay tôi mở ra, đặt trên nền gỗ thẫm màu. Cái nóng đã ở lại với không gian ngoài kia. Tôi thấy dễ chịu với bầu không khí lành lạnh trong này, mặc dù cảm giác về hiểm họa hoàn toàn không biến mất. Nguyên nhân nằm ở chỗ người đàn bà, một người đàn bà hoàn toàn chẳng làm gì cả nhưng chẳng có một dấu hiệu nào lương thiện. Cô ta ngồi phía bên kia, sau một mặt bàn quá dài, lặng lẽ nhìn tôi.

Bình tĩnh, bất động, với mi mắt được tô quá đậm và quá rộng bằng màu xanh, kéo lên tới tận trán. Vệt màu chỉ dừng lại khi chạm chân tóc.

Vì cô ta chẳng lộ vẻ muốn bắt đầu câu chuyện nên tôi đành nhảy vào cuộc.

- Bà đã mời tôi tới đây, thưa bà Manson. Cũng tốt thôi, tôi đã tới đây và rất mong được biết bà muốn điều gì ở tôi?

Cô ta không trả lời ngay. Với thân hình thẳng như một cây nến, cô ta ngồi yên trên chiếc ghế. Giữa lưng cô ta và lưng ghế luôn có một khoảng trống. Ngược lại với ánh mắt và sóng mũi rất thẳng, gây ấn tượng khắc nghiệt, đôi làn môi cô ta đầy đặn và mềm mại, biểu cảm. Nó đang thấp thoáng biểu hiện một nụ cười, một nụ cười hoàn toàn trung tính.

Thế rồi, bùng nổ thông tin nặng ký.

- Ông phải cứu mạng tôi, ông Singlair!

Tôi lắc đầu.

- Sao kia?

- Chẳng lẽ ông không hiểu ý tôi?

- Có chứ, có hiểu, nhưng mà...

- Tôi muốn ông cứu mạng tôi, ông Singlair. Không hơn và cũng không kém.

- Chỉ có thể thôi sao?

- Vâng.

Tôi lại hắng giọng, lòng thầm nghĩ bây giờ mà được uống một ngụm nước thì hay biết mấy, nhưng tôi ngại hỏi người đàn bà chuyện đó. Nhấn trán thành những vết rất sâu, tôi bắt đầu nói sau khi đã cân nhắc một hồi. Tôi nói rất chậm.

- Nếu tôi cần phải cứu mạng bà, vậy là phải có một kẻ nào đó muốn lấy mạng bà. Tôi hiểu đúng chứ?

- Tạm tạm.

- Kẻ đó là ai, làm ơn nói rõ?

- Chính tôi đây!

Chính cô ta! Suýt nữa tôi đã bật cười, nhưng không khí hiện thời chẳng cho phép như thế. Câu trả lời của người đàn bà quá nghiêm trang, mặc dù tôi vẫn chưa hiểu rõ những gì ẩn đằng sau.

Dĩ nhiên, tôi nghĩ đến khái niệm tự tử, và tôi hỏi thẳng cô ta theo hướng này.

- Vâng, ông có lý. Tôi muốn tự tử. - Cô ta thản nhiên thú nhận.

Tôi thở phò qua hai lỗ mũi.

- Chẳng lẽ tôi phải trở thành nhân chứng cho hành động đó, hay ý bà muốn nói khác?

Cynthia Manson gật đầu.

- Vừa đúng mà vừa sai. - Cô ta lẩm bẩm - Câu chuyện hơi khó nói...

- Tôi nghe đây. - Singlair động viên.

- Ông có thể cứu tôi.

- Vậy sao?

Cô ta gật đầu rất nghiêm chỉnh.

- Tôi tin rằng ông có thể cứu được. Nếu không thì ông làm ơn đi tìm hộ tôi cái đầu lâu.

- Bà nói chính xác cái gì kia?

- Cái đầu lâu, ông Singlair. Nó ở trong nhà này, dưới tầng hầm. Còn nữa, thật ra ông có biết người Nhật và người Trung Quốc nói gì về công lao của một người đã ngăn chặn được một vụ tự tử không? Ông có biết không?

- Tôi nghĩ là không.

- Họ nói rằng vị cứu tinh sẽ ở lại bên cạnh nạn nhân cho tới khi anh ta đã thật sự đưa được người đó trở lại với cuộc sống.

- Vị cứu tinh ư?

- Đúng thế.

Tôi tư lự cân nhắc, bởi thật ra tôi muốn kéo dài câu chuyện này.

- Ta bắt đầu lại từ đầu. Cứ cho là tôi có thể cứu được mạng bà. Lúc bấy giờ tôi sẽ phải ở lại bên bà cho tới khi tôi tin chắc rằng bà không còn ý định tự tử nữa.

- Hiểu tốt lắm.

Lần này tôi mỉm cười.

- Bởi bà đã gọi điện cho tôi, nên dĩ nhiên bà có thể biết tôi là ai.

- Dĩ nhiên.

- Vậy thì bà cũng phải hiểu rằng tôi là một người rất bận rộn. Tôi là nhân viên của Scotland Yard, đứng trong hàng chánh thanh tra và quan tâm đến rất nhiều vụ án nằm ngoài khuôn khổ bình thường. Người ta nói tôi là thanh tra trừ ma diệt quỷ.

- Điều đó thì tôi biết.

- Tốt lắm. Chỉ có điều tôi không có hoặc hầu như không có thời gian rảnh rỗi. Bao giờ cũng có chuyện gì đó xảy ra. Chỉ riêng vì lý do này thôi, tôi đã không thể nào luôn ở lại bên bà và canh giữ cho bà. Bà hiểu chứ ạ?

- Trên nguyên tắc thì ông có lý. - Người đàn bà tỏ vẻ đồng ý - Nhưng chắc chắn chúng ta sẽ tìm ra được những phương cách để giải quyết tất cả những chướng ngại vật đó. Tôi nghĩ như vậy.

- Xin lỗi bà, thế thì bà không hiểu công việc của tôi.

- Chờ đã, ông Singlair! Mà ngoài ra, xin ông làm ơn nhớ đến cái đầu lâu cho, cái đầu lâu mà tôi vừa nhắc tới. Ông sẽ tìm thấy nó trong tầng hầm. Địa điểm lý tưởng của nó lẽ ra phải là trên nắm mồ của tôi, hoặc ở nơi nào mà người ta sẽ chôn tôi. Tương lai là như vậy.

- Một tương lai xa hay là một tương lai...

Cynthia không để cho tôi nói hết câu.

- Một tương lai rất gần, ông Singlair.

- Có phải đó là hiện tại không?

- Đúng.

Tôi vẫn còn ngồi trên ghế, ngồi như một người có cảm giác bị trêu chọc. Có phải cô ta muốn khiêu khích tôi? Thật là chuyện khó tưởng tượng. Có cái gì đó đang chạy ngược lại mọi dòng logic bình thường, nó ngang ngược đến mức nỗi nghi ngờ của tôi còn lớn mạnh hơn nữa và tôi thậm chí coi những lời nói của cô ta là sự thật.

- Ông không tin tôi sao?

- Ta nói với nhau như thế này, Cynthia, đó là việc khó. Đúng như thế, thật khó tin.

- Tùy ý ông thôi!

Câu văn cuối cùng được phát ra bằng một giọng nói quá chung cuộc.

- Khoan đã, có phải điều đó có nghĩa...?

- Tôi đã nói với ông rồi, ông Singlair. Tôi đã nói điều đó với ông rồi còn gì! - Cô ta không nói gì thêm nữa. Thay vào đó, cô ta ngả người thật chậm, thật chậm, ra sau ghế. Đôi tay vẫn để trên mặt bàn, cả nụ cười góc cạnh cũng vậy, một nụ cười mà tôi chẳng biết phải hiểu ra sao. Cô ta đang đùa, hay đang nghiêm trang?

Người đàn bà đó không có vũ khí, tư thế ngả lưng ra sau trên ghế, ánh mắt hướng thẳng vào tôi.

Chỉ ngả lưng ra sau thôi! Vâng, thật thế. Nhưng có phải vậy không?

Cả thân thể tôi đột ngột bùng bùng bốc nóng như trong một cơn sốt cao. Luồng hơi nóng xuyên dọc cơ thể như một lưỡi lửa khổng lồ. Cổ họng thắt chặt lại, và tôi quyết định đứng dậy. Thật chậm. Thật chậm.

Cynthia vẫn còn ngả lưng ra sau ghế. Cô ta ngồi cứng đờ như vậy, hai làn môi giật lên, rồi miệng mở ra. Khóe miệng bên trái xuất hiện một viên ngọc, thâm màu. Rất có thể đó là màu đỏ thẫm.

Viên ngọc bắt đầu nhận được kẻ nối tiếp, nó không còn dừng lại ở khóe miệng mà lăn theo khuôn cằm về hướng cổ, để lại phía sau một vệt đỏ rất mảnh.

Máu!

Tôi chỉ muốn giơ tay vả vào mặt mình bởi đã phản ứng quá muộn, và đã không coi trọng những lời nói của người đàn bà.

Chỉ trong vài giây đồng hồ, dòng máu chảy mạnh hơn lên. Đây cũng chính là khoảng thời gian tôi cần đến để đi từ đầu bàn này sang đầu bàn kia. Giờ thì tôi đứng sát trước mặt Cynthia. Chỉ cần cúi xuống nhìn thẳng vào đôi con mắt kia là tôi biết, trước mặt mình có một người đã chết. Ánh mắt của cô ta tắt ngàng đã nói lên tất cả.

Tôi nuốt khan, nổi giận dữ bản thân lại bùng lên. Bất chấp bầu không khí lạnh lạnh trong đại sảnh, tôi đổ mồ hôi như tắm, đứng ở đó như một món hàng đã bị bỏ quên, toàn thân chìm xuống trong vẻ âm u của huyết mộ.

Tại sao người đàn bà này lại có thể tự tử được? Cô ta hoàn toàn không có vũ khí trong tay, cô ta chẳng chìa thứ gì vào cơ thể mình, vậy mà vẫn chết.

Tôi rời ánh mắt khỏi gương mặt Cynthia, nhìn chên chéch sang phía vai phải cô ta.

Lưng người đàn bà bây giờ chạm vào lưng ghế, ở lưng ghế bây giờ cũng đã ánh một vệt thâm màu. Dần dần tôi hiểu ra vài điều, nhưng tôi muốn xem lại cho thật chắc chắn.

Tôi đặt bàn tay lên vai Cynthia, dịu dàng đẩy cô ta về phía trước.

Thân người đó không gục ngay về phía mặt bàn. Có cái gì giữ cô ta lại?

Một con dao!

Lưỡi dao nhô ra từ lưng ghế, hướng thẳng về phía trước, và đã đâm thật sâu vào lưng người đàn bà...

CHƯƠNG 2

ột bộ máy quỷ quái có chức năng giết người nằm ngoài dự tính! Dạ dày tôi bị hành hạ, nó đang co thắt lại đau đớn thảm thương. Trong một thoáng, hình ảnh xác chết nhòa đi trong mắt tôi, nhòa trong suy nghĩ cay đắng rằng lại thêm một lần nữa tôi bỏ qua cơ hội cứu người.

Giờ thì Cynthia chỉ còn là một xác chết ngò, vẫn còn bị lưỡi dao khôn kiếp kia giữ chặt vào lưng ghế. Nhưng trước khi chết cô ta đã kịp cung cấp thông tin. Câu chuyện xoay quanh một cái đầu lâu mà tôi cần phải tìm cho ra. Nó được giấu đâu đó trong nhà này. Không, không phải trong nhà mà dưới tầng hầm của ngôi nhà.

Một cái đầu lâu dưới tầng hầm! Quả là những thử thách!

Tôi mới chỉ biết chút ít về phòng đại sảnh đây, nhưng những ngôi nhà thôn dã kiểu này luôn luôn giống nhau. Chúng được xây hầu như trong cùng một thời kỳ kiến trúc.

Tôi để người chết ngò đó. Ban trọng án sau này có thể quan tâm đến mọi chi tiết khác. Việc phải làm đầu tiên bây giờ là tìm cho ra cái đầu lâu kia. Một bài toán chắc chắn không đơn giản, bởi tầng hầm của ngôi nhà hẳn không phải chỉ là một căn phòng duy nhất.

Tôi tìm đường đi. Có nhiều cánh cửa dẫn ra khỏi đại sảnh. Sau khi mở cánh cửa thứ nhất, tôi nhìn thấy một khu bếp được trang hoàng rất đầy đủ và chu đáo. Một căn bếp rất thích hợp với một ngôi nhà ở miền quê như thế này. Thường thì căn bếp và tầng hầm sẽ có một mối quan hệ trực tiếp. Sau khi mở cánh cửa thứ hai, cầu thang hiện ra trước mặt tôi. Một cầu thang dẫn xuống những căn phòng lớn và tối đen như mực bên dưới. Khi ánh điện bật lên cũng ném được một cái bóng mờ mờ xuống nền phòng lát, đá được quét và chùi cọ rất sạch sẽ. Tôi thật không thể tưởng tượng được rằng Cynthia Manson đã sống ở đây một mình và tự tay chăm sóc cho ngôi nhà rộng lớn này bằng cách nào, hay là phải có người giúp việc? Chắc chắn cô Manson đã đưa họ đi chỗ khác để một mình tiếp chuyện tôi.

Tầng hầm bốc lên mùi đồ ăn dự trữ. Tôi phát hiện ra cơ man nào là hoa trái, rau quả cũng như các loại đồ hộp và vô số chai rượu vang. Chí không có chiếc đầu lâu nào hết.

Thật chậm, thật chậm, tôi đi qua khu nhà kho. Mặc dù ngoại hình của tầng hầm hoàn toàn không gây ấn tượng bí hiểm, nhưng nét bí hiểm đang thống trị là cảm nhận của tôi hiện thời. Tôi đang rất hồi hộp.

Nguyên nhân có thể nằm ở xác chết trên kia và nằm ở sự thật là tôi đã không đủ sức để cứu mạng người đàn bà đó.

Những căn phòng trong tầng hầm đều rất rộng, được nối với nhau bằng những khúc hành lang không cửa. Một số phòng để trống, không có đồ đạc gì.

Người ta có thể giấu chiếc đầu lâu ở đâu? Tôi nghĩ về chuyện đó, và nghĩ về độ lớn của chiếc đầu lâu.

Nó có phải là một chiếc đầu lâu bình thường hay là một mô hình thu nhỏ? Nó là đầu lâu thật hay giả?

Không, nhất định không phải đồ giả. Những ai phản ứng một cách tàn nhẫn và cương quyết như Cynthia Manson vừa rồi không thể là đùa giỡn. Lời nói của cô ta phải có phần sự thật.

Tôi phát hiện ra một hốc tường. Bản thân hốc tường chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng cuối hốc tường có một cánh cửa nhỏ. Cánh cửa ngay lập tức khiến tôi quan tâm.

Cửa không khóa. Năm nắm cũ kỹ bằng sắt khe khẽ kêu lên khi tôi xoay nó xuống dưới, đầu gối tôi áp vào cửa, nó bị khuất phục nên mở tung ra.

Nằm đằng sau cánh cửa là căn phòng nhỏ nhất mà tôi nhìn thấy trong tầng hầm. Nó hoàn toàn không có đồ vật, chẳng có gì khiến tôi phải nghi ngờ, chỉ trừ một vật nhỏ, nhưng rất quan trọng: Trên một cây cột nhỏ bằng đá chỉ cao ngang hông là cái đầu lâu!

Rất ít ánh sáng lọt được qua cánh cửa, nên chỉ vừa đủ cho một tia sáng chiếu đến chỗ chiếc đầu lâu, khiến nó ánh lên màu vàng phớt đỏ, và tỏa được chút ít vào trong hai hốc mắt rỗng không.

Tôi đã thu lượm không ít kinh nghiệm với các loại đầu lâu khác nhau. Rất nhiều khi chúng tạo thành điểm xuất phát cho những vụ án bí hiểm, đầy những bước ngoặt bất ngờ. Cả hiện thời tôi cũng có cảm giác đang đứng ở điểm bắt đầu của một cuộc phiêu lưu nguy hiểm.

Tôi đi về hướng chiếc đầu lâu. Những khúc xương mờ mờ ánh lên màu ngà thẫm. Nếu tôi không lầm, cái đầu lâu đã phải đứng trong tầng hầm này cả một thời gian dài.

Ngay lập tức trong đầu tôi bật lên câu hỏi, đầu lâu này vốn là của ai. Rất có thể đây là một nhân vật đã từng sống trong ngôi nhà này thuở trước.

Chắc chắn một bác sĩ có thể xác định xem đây là xương của đàn ông hay đàn bà. Bởi không phải bác sĩ, nên hiện thời tôi đành phải coi nó là một đầu lâu trung tính.

Tôi cẩn thận nhấc nó lên, cố gắng không bóp mạnh tay. Nếu nó vỡ ra dưới hai bàn tay tôi thì sự thể sẽ thật tồi tệ.

Xoay cái đầu lâu trong tay, tôi xem xét nó thật kỹ lưỡng. Trong rất nhiều trường hợp, dấu vết trên đầu lâu có thể cho biết chủ nhân của nó đã chết vì nguyên nhân nào.

Đầu lâu này hoàn toàn không có dấu vết. Không có lỗ của một viên đạn nào, cũng không có vết gãy do một cú đánh mạnh. Một cái đầu lâu bình thường nằm trong hai bàn tay tôi. Nó đã đánh mất tất cả da và tóc, đánh mất mọi dấu vết của một con người sống.

Bí mật nào nối kết đầu lâu này với cái chết của người đàn bà trên kia? Nếu tôi giải đáp được câu đó, có lẽ vụ án sẽ được giải quyết. Nhưng con đường đi tới đáp số còn dài.

Tôi bước khỏi căn phòng nhỏ, đi xuyên qua tầng hầm. Với chiến lợi phẩm vô giá trên tay, tôi chậm chậm theo những bậc thang đi lên.

Cảm giác của tôi bây giờ đã thay đổi. Sự căng thẳng đã tăng lên, tất nhiên nguyên nhân là chiếc đầu lâu và dĩ nhiên cả xác chết trong đại sảnh nữa.

Đột ngột, tôi nôn nóng muốn tìm hiểu về người đàn bà đó, mặc dù cô ta đã không còn cung cấp cho tôi được một câu trả lời nào nữa.

Tôi bước lên tầng trên, đi qua ngăn bếp, bước ra từ một vị thế có tầm nhìn rất hẹp, rồi đi tiếp. Góc nhìn bây giờ đã mở ra và...

Tôi dừng lại, hai đầu gối rung lên, tim đập dồn. Suýt nữa tôi buông rơi cái đầu lâu.

Sự bất ngờ quá lớn, và nó lao vọt xuống đầu tôi như một tia chớp.

Xác chết đã biến mất!

CHƯƠNG 3

úng là nó đã biến đi, như bị thổi bay đến nơi khác, không còn nhìn thấy nữa và tan ra trong không khí hoặc đã được mang đi nơi khác.

Tôi tin hơn cả vào khả năng cuối. Tự động, ánh mắt tôi dẫn về hướng cửa. Tôi muốn tìm dấu vết trên nền đất nhưng không thấy. Quả thật không có dấu vết. Nền phòng nằm sạch sẽ trước mặt tôi như vừa được lau chùi cẩn thận.

Với những bước chân nhỏ nhẹ, tôi đi về hướng chiếc ghế gỗ có lưng tựa rất cao, cái ghế mà xác chết đã ngồi. Tôi nhìn lưng ghế, phát hiện ra vết máu. vết máu tạo thành một hình chữ nhật, chiếm khoảng chừng một phần ba lưng ghế.

Cynthia Manson đã muốn tôi mang chiếc đầu lâu này ra mồ của cô ta. Chỉ có điều tôi phải tìm cho ra ngôi mộ đó đã. Dù kẻ vừa mang xác chết đi nơi khác có là ai, rõ ràng hắn vẫn chưa đảm bảo với tôi rằng chính hắn sẽ chôn Cynthia Manson.

Làm gì đây?

Tôi bước đến thật sát mặt bàn, đặt đầu lâu lên trên đó. Bàn tay vô hình với những móng vuốt bằng băng giá vồ chặt hơn nữa xuống sống lưng khi tôi chợt nghĩ ra, rất có thể những con người mà tôi chưa biết mặt kia bây giờ vẫn còn ở trong nhà này.

Đúng thế, bọn cướp xác chết khôn nạn kia rất có thể còn rình mò quanh đây. Có lẽ chúng lẩn tránh trên những tầng lầu. Đứng ở đây tôi đã nhìn thấy một khoảng cầu thang rất rộng dẫn lên trên đó. Nhưng mặt khác, bọn người tới đây cướp xác chết có lẽ sẽ tìm cách biến nhanh như có thể, một khi đã hoàn tất xong công việc kỳ quặc của chúng.

Chẳng có khả năng nào là chắc chắn. Vậy rồi tôi từ từ đi lên trên xem xét với hy vọng sẽ tìm ra một điều gì đấy liên quan tới lời giải của câu đố bí hiểm.

Chẳng bao lâu, cầu thang đã ở lại phía dưới. Một khoảng hành lang mờ ra, gây ấn tượng dài như vô tận. Rất ít ánh nắng bên ngoài lọt được qua những khuôn cửa sổ hẹp. Chúng trộn vào nhau tạo thành một quang sáng màu xám nhẹ.

Tôi hầu như thấy trọn vẹn bóng mình trên nền hành lang, nó được đánh bóng đến mức có thể dùng làm gương soi.

Tôi ngó vào từng căn phòng, thấy tất cả đều được trang hoàng đầy đủ, nhưng tuyệt đối không có một bóng người.

Thế rồi tôi chợt nhớ ra rằng tôi đã để quên chiếc đầu lâu bên dưới đại sảnh ở tầng trệt. Nếu có kẻ lẩn trốn dưới đó, chuyện lấy cắp đầu lâu và biến đi quả là quá dễ dàng với hắn. Suy nghĩ này thúc tôi vội

vàng quay xuống dưới.

Tôi lao thật nhanh theo những bậc cầu thang và nỗi lo vừa qua lộ rõ là vô căn cứ. Cái xương đầu của một người đã chết vẫn nằm yên trên mặt bàn kia. Tôi có thể làm được gì nữa đây? Thật ra thì không. Có lẽ tôi quan tâm đến ngôi nhà cũ kỹ này và chủ nhân của nó thì hơn.

Nhưng chuyện này thì Scotland Yard sẽ tạo cho tôi nhiều khả năng tốt nhất.

Chẳng còn gì giữ tôi lại trong ngôi nhà này nữa. Tôi cất bước, rời bỏ nó và căng lồng ngực hít đầy mùi vị của cây cối bên ngoài. Chúng đang tỏa làn hương của một ngày cuối xuân thấp thoáng ánh hè. Trên bầu trời chỉ lác đác một vài gợn mây rất nhỏ.

Mặc dù vậy, lớp băng bám trên lưng tôi sao chẳng tan đi. Cái chết bí hiểm của Cynthia Manson mới chỉ là sự kiện mở đầu. Tôi ý thức rõ như vậy...

o o o

Tay áo xắn cao, Suko ngồi trong phòng làm việc, ánh mắt chứa vô vàn câu hỏi.

Tôi nặng nề thả mình xuống ghế, uống một ngụm nước rồi lắc đầu dữ dội.

- Không có gì hả?

Tôi đưa tay quạt nước trên môi, gạt đầu.

- Chính thế, anh bạn già, chẳng có gì.

- Không thể thế được! Chẳng lẽ cô ta không có mặt?

Tôi mở túi lôi cái đầu lâu ra, đặt nó lên bàn, đưa mắt nhìn Suko.

Anh ngậm miệng không nhận xét ngay, quan sát cái đầu lâu từ nhiều phía khác nhau rồi mới hỏi:

- Phải cô ta không?

- Không.

- Khốn kiếp, thế nó là cái gì? Bỏ cái kiểu ăn nói nhát gừng nhát tởi của cậu giùm! - Anh giận ra mặt.

- Cô ta chết rồi, mà cái đầu lâu này lại không phải xương sọ cô ta.

Suko ngả lưng ra sau.

- Có ai thông minh mà hiểu nổi chuyện này không? Mình chẳng thấy sáng sủa một chút nào hết.

- Thôi để mình chiếu một chút tia sáng vào đó vậy.

Trong những phút sau đó, tôi báo cáo lại những gì mình đã trải qua, mặt Suko mỗi lúc một dài ra hơn vì kinh ngạc.

- Phải thế thật không?

- Mình lừa cậu làm gì?

Anh đập bàn tay lên mặt bàn.

- Khốn kiếp thật, con người đó là ai vậy?

- Cynthia Manson.

- Ngày trước đã có một kẻ giết người hàng loạt tên là Manson, Charles Manson...

- Đúng thế, nhưng là tại nước Mỹ, mà đã rất xưa rồi. Chỉ là sự trùng tên họ tình cờ thôi, không hơn đâu.

- Cậu có biết gì thêm về cô ta không?

- Không, nhưng mình sẽ quan tâm đến cái nhà đó. Tên của nó là Richmond Cottage, bởi nó nằm ở Richmond. Hiện mình chỉ mới biết có thế.

Suko cầm một cây bút lên, gõ gõ xuống mặt bàn.

- Ít nhất thì cái nhà cũng không mang tên Manson.

- Ừ, đúng thế.

Câu hỏi tiếp theo bị anh nuốt ngược trở lại cổ họng, bởi lúc bấy giờ tay tôi đã với lấy ống nghe telephone. Tôi cần phải nhận được nhiều thông tin hơn về ngôi nhà thôn dã đó.

Phải qua một vài lần gọi nữa, tôi mới tìm đến được chính cơ sở có khả năng giúp đỡ: một văn phòng chuyên cho thuê nhà. Các nhân viên cung cấp cho tôi một số điện thoại. Chọn nó, tôi nghe một giọng đàn bà lên tiếng. Cô ta nổi máy, đưa tôi đến chỗ một người đàn ông có cái lưỡi dẻo quẹo, một chàng bán hàng với năng khiếu bẩm sinh. Khi tôi nói rõ nghề nghiệp của mình, anh ta ngay lập tức tỉnh táo và khô khan trở lại.

- Cảnh sát hả?

- Đúng.

- Tôi có thể giúp ông được chuyện gì?

- Chỉ một thông tin thôi.

- Nếu nó là thông tin về các khách hàng thì...

- Nó là tin về một ngôi nhà: Richmond Cottage.

- Nó sao thế?

- Chủ nhân của nó là ai?

Người đàn ông báo cho tôi biết đây là một ngôi nhà vô chủ, không có người ở. Nó được trao cho văn

phòng của anh ta, và văn phòng lại cho một số người khác thuê. Những ai tạm thời muốn có nơi mở tiệc hoặc sống một thời gian ngắn đều có thể đăng ký thuê và được toàn quyền sử dụng. Cũng chính văn phòng của anh ta chịu trách nhiệm bảo trì và chăm sóc ngôi nhà.

Trong thời gian tôi gọi điện, Suko đã cầm cái đầu lâu lên, xoay xoay nó giữa hai bàn tay anh, và nhìn nó từ nhiều hướng, nhìn thật gần, không nói một lời.

- Người thuê nhà gần đây nhất là ai? - Tôi hỏi.

Lúc này thì gã đàn ông ở đầu dây bên kia vào vai kịch lúng búng như mắc hạt thị, cố tìm đường né tránh.

- Chúng tôi đã giao hẹn rằng...

- Ông nghe tôi nói cho rõ đây! Nếu ông không muốn gặp phiền toái thì hãy cung cấp thông tin đi. Đây không phải chuyện đe dọa, mà là một lời khuyên. Có phải người thuê nhà là một người đàn bà tên Cynthia Manson? - Với câu nói cuối cùng, tôi chủ đích xây cho người đối diện một nhịp cầu để đỡ phần áy náy lương tâm.

- Không! - Anh ta nói ngay. Giọng lộ rõ vẻ nhẹ nhõm - Không phải Manson.

- Ông đã bao giờ nghe đến cái tên này chưa?

- Trong mối liên quan đến ngôi nhà thì đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy nó. Tôi cũng có biết một vài người có họ là Manson và...

- Thôi được rồi, ổn rồi. - Tôi nói, bởi tôi không muốn anh ta kịp lấy hơi và tiếp tục tràng giang đại hải sang những vấn đề khác - Còn một câu hỏi nữa, thưa ông. Ông cho thuê ngôi nhà lần cuối cùng là bao giờ?

- Để tôi xem lại đã. - Tôi nghe tiếng giấy lật sột soạt - Thế này nhé, - Anh ta nói sau một lúc tìm kiếm - đã tương đối lâu rồi. Trước đây chính xác hai mươi ba ngày trời.

- Tốt, thế đủ rồi.

- Tôi còn có thể giúp đỡ được quý ông điều gì không?

- Nếu có, tôi sẽ quay trở lại sau. - Tôi đặt máy xuống.

Suko đặt lại chiếc đầu lâu lên mặt bàn.

- Không kết quả?

- Chính thế.

Đã nghe được một phần câu chuyện của tôi qua điện thoại, bạn tôi không hỏi tiếp về đề tài đó mà nhăn trán dữ dội.

- Cậu nảy ra sáng kiến rồi hả?

- Không trực tiếp.

- Mình cũng đoán thế.

Anh phẩy tay.

- Thôi đừng có đùa nữa, John. Tốt hơn là nói cho mình biết cậu đã kiểm tra cái đầu lâu này chưa?

- Hóa học hay vật lý?

- Không, pháp thuật ấy.

- Có. Mình đã chạm cây thánh giá bạc của mình vào nó.

Suko xoa xoa hai bàn tay vào nhau.

- Nó đang đứng trước mặt mình đây, cậu không cần phải nói nữa. Về phương diện đó thì nó bình thường.

- Chính thế. Và người đàn bà đó muốn rằng cái đầu lâu này phải được đặt lên trên mộ của cô ta, sau khi người ta đã chôn xác cô xuống đất.

- Ai sẽ là kẻ chôn cô ta? Cậu chẳng?

- Mình không tin như thế. Mình thậm chí chưa biết cô ta từ đâu ra. Không đâu, Suko, có dò tìm mãi hướng này cũng chẳng ích lợi gì.

- Thế thì biết làm thế nào?

- Tốt hơn là ta bắt đầu chiến đấu.

- Ý cậu muốn nói sao?

- Rất đơn giản. Ta đi tìm tất cả các nghĩa trang của thành London, tìm tên của những người được chôn ở đó. Rất có thể trong số ấy sẽ có Cynthia Manson.

Suko bành miệng ra cười thật rộng.

- Đúng là một gã lạc quan tếu! Kẻ nào đã vụng trộm đưa xác chết đi nơi khác, kẻ đó chắc chắn cũng sẽ chôn nó một cách vụng trộm. Mình cam đoan với cậu là như vậy. - Anh giơ tay gõ lên ngực mình - Không, mình sẽ không đi tìm đâu, yên trí là như vậy đi.

- Cũng chẳng cần tới cậu.

- Cậu muốn làm gì?

- Mình liên lạc với các bộ phận quản lý nghĩa trang và hỏi họ.

- Chúc may mắn! - Suko đứng dậy và làm ra vẻ muốn bước ra khỏi phòng làm việc của hai chúng tôi.

Nhưng rồi đi đến cửa, bạn tôi thở dài náo ruột, quay người lại, lắc đầu và nói - Người đời xưa bảo thế nào nhỉ? Không nên bỏ rơi bạn bè trong hoạn nạn. Thôi thì đành phải nghiên răng giúp cậu vậy, mặc dù cậu chẳng xứng đáng chút nào.

- Rộng lượng ghê! Cảm ơn nhé!

- Không sao, không có chi...

Hai chúng tôi thay phiên nhau gọi điện thoại cho đến khi ống nghe nóng bỏng cả lên. Nhưng không kết quả. Chẳng có một nghĩa trang nào của thành London đang đón chờ một xác chết tên là Cynthia Manson sẽ được chôn trong mấy ngày tới.

- Giờ thì sao? - Anh bạn tôi vừa cười vừa hỏi khi cuộc nói chuyện với bộ phận quản lý của nghĩa trang cuối cùng kết thúc.

Giữ vẻ mặt nghiêm trang tối đa, tôi đáp lời.

- Đây mới chỉ là những nghĩa trang trong nội thành London...

- Chẳng lẽ cậu muốn xem xét cả hòn đảo này...

- Không đâu, không đâu, mình không hành hạ cậu tới mức đó đâu. Mà ngoài ra bây giờ đã đến giờ nghỉ rồi. Mình về nhà đây.

- Mình dạo một vài vòng nữa.

- Chạy bộ hả?

- Mình không biết liệu người ta có thể chạy bộ trong nước được không.

- Thế thì nghịch nước cho thoải mái nhé. - Tôi nói xong, đứng dậy, giơ tay lấy áo khoác và thấy mình thật là một tay công chức tiêu biểu, rời bàn làm việc đúng vào lúc một phút sau năm giờ chiều.

Như tôi đã đoán trước, người đang gác dưới đại sảnh tòa nhà Scotland Yard há hốc mồm ra mà nhìn theo tôi, rồi còn tiếp tục há to hơn nữa khi nhìn thấy Suko cũng đi về nhà.

- Trò mới đây, trò này thật sự là mới đây!

Cứ theo nét mặt, rõ là anh bạn gác cửa đang thấy trái đất đi lộn đầu xuống đất...

CHƯƠNG 4

ả nửa tuần sau đó trôi qua không sự kiện. Dù chúng tôi gắng sức xoay trở, nhưng tình hình nhất quyết chìm trong vẻ an bình. Thế rồi tới ngày thứ tư, một loạt sự kiện dồn dập ập tới.

Buổi sáng hôm đó tôi dậy rất sớm, tắm rửa cẩn thận, ngồi vào bàn điểm tâm và thấy mình khỏe mạnh tự tin như một tiểu vương cho tới khi chuông điện thoại reo lên, đúng vào lúc tôi muốn uống ngụm trà cuối.

Miệng còn đầy đồ ăn, tôi lên tiếng. Chắc là chẳng ai hiểu được tôi nói gì. Cũng chẳng cần thiết, bởi người gọi tới lên tiếng ngay lập tức. Người đó nói bằng giọng thì thảo, khuyên tôi không nên rời phòng làm việc trong buổi sáng hôm nay.

- Tại sao lại không?
- Cứ ở lại đó đi.
- Kìa, ông là ai vậy?

Anh ta đã đặt máy xuống. Tôi không biết người đã gọi tới là đàn ông hay đàn bà. Giọng nói không hề có biểu lộ nào của giới tính.

Tại sao tôi lại phải ở trong phòng. Chuyện gì đây? Vừa uống cạn tách trà tôi vừa tự hỏi. Tìm câu trả lời không dễ, bởi hiện thời hai chúng tôi không có một vụ án nóng bỏng nào. Chỉ duy nhất vụ việc Cynthia Manson bí hiểm vẫn dè nặng trong tâm trí, cứng và chắc như một tảng đá lớn.

Khi đến đón Suko, tôi kể cho anh nghe về cú điện thoại. Chàng thanh tra búng ngón tay.

- Chỉ có thể là chuyện Manson thôi. Mình tin chắc như thế.
- Tại sao họ lại làm ra vẻ bí hiểm thế nhỉ?
- Không biết, thật ra mình không biết. Mà câu chuyện cũng đã bắt đầu rất bí hiểm. Cậu còn giữ cái đầu lâu đó chứ?
- Ờ vẫn phòng.
- Thế thì đừng quên nó đấy.

Tôi nghi ngờ nhìn anh.

- Có vẻ như cậu biết nhiều hơn thì phải?
- Không đâu, chỉ có điều mình suy nghĩ tinh táo hơn và phân tích vấn đề sáng suốt hơn cậu.
- Thật hả?

- Dĩ nhiên rồi.

- Thế thì nói đi.

Trong mấy phút đồng hồ sau đó, chúng tôi đã tưởng phải đứng yên một chỗ bởi dòng giao thông nghẽn tắc đến trầm trọng. Vì nghĩ sẽ còn cần đến chiếc Rover trong ngày hôm nay nên chúng tôi đã quyết định đi ô-tô mà không dùng tàu điện ngầm. Nên bây giờ chúng tôi vất vả nhích từng bước lên phía trước, trò lái xe lẽ ra vui thú nay trở thành cơn hành hạ. Hơn thế nữa, mặt trời lại quá nóng, những tia nắng như muốn đâm kim vào da thịt người ta. Không khí oi nồng như sắp sửa có một cơn bão.

Khi chúng tôi tới nơi thì Glenda không có mặt. Thay vào đó là một chiếc phong bì đặt trên phía bàn của tôi. Có ai đó đã dùng bút lông viết dòng chữ John Singlair lên trên. Tôi nhận ra rằng phong bì là thứ dùng trong nội bộ tòa nhà Scotland Yard.

- Ai gửi thư tình cho cậu vậy? - Suko hỏi.

- Ta sẽ biết ngay thôi.

Tôi xé phong bì, làm rơi ra một tờ giấy có ngoại hình nghiêm chỉnh như một tờ công văn. Suko nhìn sang, chăm chú theo từng ngón tay tôi dờ giấy.

Đó là bản báo cáo của phòng thí nghiệm về mẫu máu mà tôi đã tìm thấy trên lưng ghế. Tôi đã cho người mang chiếc ghế trong ngôi nhà của Cynthia Manson về Scotland Yard. Nếu các bạn đồng nghiệp trong phòng thí nghiệm không nhầm lẫn, thì họ đã tìm ra một tin đặc biệt giật gân, giật gân đến nỗi khiến tôi ngừng thở.

- Máu cũ!

- Cậu hiểu không? - Suko hỏi khi tôi buông tờ giấy xuống.

- Chưa đâu. - Tay tôi với lấy ống nghe điện thoại, gọi xuống tầng hầm.

Các bạn đồng nghiệp bên dưới đã chờ sẵn để trả lời.

- Đúng thế, Singlair, chúng tôi không nhầm đâu. Loại máu này có tuổi thọ khoảng chừng một trăm năm mươi năm rồi. Nếu không muốn nói là còn cũ hơn nữa.

- Thật sự không nhầm chứ?

- Không, các giàn máy móc phân tích của chúng tôi không thể nào nhầm được. Thật buồn thay cho hai cậu!

- Chẳng cần phải thương xót đâu! Có lẽ đây là tin tốt cũng nên. Cảm ơn nhiều!

- Không có chi, không có chi.

- Có ai còn sống nổi sau một trăm năm mươi năm không? - Suko hỏi.

- Theo nguyên tắc thì không, chỉ trừ trường hợp người đó ăn kiêng suốt đời.

- Đúng thế, xét theo phương diện sinh vật.

Tôi lắc đầu.

- Bỏ trò đùa sang bên, anh bạn già. Cô nàng Cynthia Manson đó vậy là đã sống được trên một trăm năm mươi năm rồi. Có phải cô ta là cường thi? Mình có nghe thấy cô ta thỏ không nhỉ?

- Cái đó thì cậu không được phép hỏi mình, John.

- Mình cũng có hỏi đâu.

Tôi bực tức bản thân mình, bởi cả hai chúng tôi cứ mãi giậm chân tại chỗ. Dần dần tôi có cảm giác đang bị người ta xỏ mũi.

Người muốn xỏ mũi tôi chắc chắn chẳng phải cô nàng Glenda đang vui vẻ bước vào và tròn tròn mắt vì kinh ngạc:

- Thật không thể tưởng tượng được, các anh tới trước cả em!

- Thì em thấy đấy.

Cô nàng tiến lại gần chúng tôi như một đám mây. Ít ra thì tôi cũng có cảm giác như vậy bởi làn váy trắng tinh bốc hương thơm, được xẻ rất cao và chấm trên đầu gối. Làn áo thun rất mỏng của mùa hè mang màu đen, trên ngực có in hình ba chú voi to nhỏ khác nhau.

- Có chuyện gì đặc biệt không? - Cô nàng hỏi.

- Không đâu. Chỉ có kẻ khuyển bọn anh nên ngồi chết giấm ở đây.

- Người ta chỉ khuyển có mình cậu thôi, John. - Suko giơ tay cảnh cáo - Bỏ mình ra ngoài đi!

Glenda nhăn trán, nhíu hàng lông mày đen mướt lại.

- Ai vậy?

- Anh không biết. Nghe qua telephone nên anh không nhận ra giọng họ. Nào cô em, hôm nay cảm cảnh mở lòng từ bi mà ngoan ngoãn lấy một chút nhé. Em cũng biết đấy, anh đang gặp nạn.

Cô nàng đảo tròn mắt lên trời.

- Làm sao mà sống được đến tối nay đây?

- Chuyện của em!

- Em biết rồi. Thật ra là chuyện gì vậy? Có phải việc Cynthia Manson không?

- Chắc thế.

- Cũng tới lúc phải có chuyện xảy ra rồi. Chờ đợi mãi chỉ càng thêm khó chịu. - Cô gái gật đầu rồi đi

ra. Từ phòng bên lách cách văng lên tiếng máy pha cà phê, những âm thanh còn gợi mời hơn cả làn váy trắng bông bênh ban nãy.

Chỉ một chút nữa thôi là thứ nước màu nâu tuyệt hảo đó sẽ được rót vào tách sứ. Cả anh chàng Suko bây giờ cũng đã quen với trò uống cà phê buổi sáng.

Trên đời này có một số việc mà tôi vô cùng căm ghét. Một trong số chúng là tình trạng chờ đợi. Tôi ngồi bên bàn làm việc mà không biết mình phải làm gì, có lúc thì nhìn trừng trừng vào mặt Suko, rồi sau đó nhìn trừng trừng vào không khí, đến mức độ cả anh bạn tôi cũng đánh rơi mất nét trầm tĩnh nổi tiếng của Á Đông.

- Trời đất, cậu làm mình phát điên.

- Tại sao?

- Nhìn mặt cậu là rõ. Chắc cậu đang muốn xuyên tường bay ra ngoài kia.

- Cậu tưởng vậy thôi.

- Rồi cậu sẽ nhận được tin mà. Mình tin chắc.

Tôi long mắt lên nhìn anh một cách dữ tợn. Suko gơ cả hai tay xin được yên thân.

- Đừng sợ, anh bạn già, mình chỉ vừa chợt nghĩ ra một chi tiết đã bị bỏ quên.

- Hay quá, cái gì thế?

- Cynthia Manson có nhắc đến một thành ngữ cổ của người Nhật hay là của người Trung Quốc thì phải. Ý nói rằng một vị cứu tinh sẽ phải ở bên người mà anh ta cứu mạng cho tới khi anh ta có thể thả người đó quay trở lại với cuộc sống. Rằng tới khi anh ta tin chắc con người kia không thể gặp hiểm nguy nào nữa. Cậu có biết không?

- Không phải chuyện tiểu lâm chứ? - Suko hỏi.

- Hoàn toàn không.

Bạn tôi cân nhắc. Sau một khoảng dài yên lặng, anh lắc đầu.

- Có lẽ vùng châu Á có câu thành ngữ này thật, nhưng tiếc là mình không biết. Tiếc lắm, chưa bao giờ nghe tới!

- Mình cũng đã đoán trước như vậy. Chỉ có điều, cô ta đưa câu thành ngữ đó ra nhằm ý gì?

- Cô ta muốn cậu phải ở bên cạnh cô ta.

Tôi bật cười.

- Làm sao ở bên cạnh một người đã biến mất? Không đâu, không phải như thế.

Suko nhún vai.

- Thế thì thử nói cho mình biết, cái gì ở đây đúng và cái gì không, John?

- Cậu có lý.

Hai chúng tôi chờ đợi đã khá lâu. Đã sắp tới giờ ăn, những người khác đang nghĩ tới chuyện sẽ làm gì trong giờ nghỉ trưa nay, vậy mà kẻ gọi điện thoại vô danh vẫn biệt tăm.

Tình hình thay đổi khi chuông điện thoại réo lên, tôi nhấc máy, nghe thấy một tiếng động rất mạnh và gập đầu về phía bạn mình. Suko cầm lấy ống nghe thứ hai, đưa sát lên tai.

- Singlair phải không?

Đúng thế, trời đất quỷ thần, chính là cái giọng chẳng ra đàn bà chẳng giống đàn ông đó. Tôi xưng danh xong thì nghe một câu:

- Thế thì tốt. - Tiếng nói nghe có vẻ như người ở đầu kia đang rên lên bằng cái giọng trung tính của mình.

Tôi vào việc một cách tỉnh táo.

- Quý ngài là ai, quý ngài muốn gì?

- Ông đừng lo. Rồi thế nào ông cũng gặp tôi, cứ yên trí như vậy đi. Tôi muốn mời ông.

Bình tĩnh, tôi ngả người ra lưng ghế.

- Hay quá. Chỉ có điều tôi thuộc dạng người luôn cân nhắc rất kỹ càng trước khi nhận một lời mời nào đó.

- Chắc chắn ông sẽ nhận lời mời của tôi.

- Sao quý ngài lại tin như vậy?

- Đây là một đám ma.

- Ra thế? - Tôi muốn dùng dằng chiếm thời gian và ném một cái nhìn đầy ý nghĩa sang phía Suko.

- Ông còn nghe đấy chứ, Singlair?

- Tôi vẫn nghe đây. Nhưng tôi đang suy nghĩ, thật ra thì tôi không phải người thích đám ma.

- Chẳng phải chính ông đã hứa với tôi là sẽ đặt lên mồ một vật gì đó, hờ ông thanh tra trừ ma?

- Với quý ngài ư? - Tôi thấy lưng mình thoáng lạnh - Hai chúng ta đâu có quen biết nhau. Tại sao tôi lại hứa với quý ngài?

- Ông đã hứa sẽ đặt một vật lên trên mộ tôi, ông Singlair. Chính ông đã hứa với tôi, hãy nhớ lại đi.

- Tôi xin lỗi, nhưng việc này quá khó. - Tôi cười - Dĩ nhiên là tôi nhớ, nhưng đó là Cynthia Manson. Đấy mới là người mà tôi đã hứa, chứ không phải quý ngài.

- Không, chính tôi.
 - Cynthia Manson chết rồi. Còn tôi thì đang nói chuyện với một người còn sống, nếu tôi không lầm.
 - Có lẽ ông lầm.
 - Vậy ra quý ngài là Cynthia Manson? - Tiếng cười của tôi bây giờ đượm màu chế giễu và kéo dài ra - Thật khó tưởng tượng, đúng thế, rất khó tưởng tượng. Mà ngoài ra giọng nói của Cynthia Manson...
 - Ông đừng nói quá lâu, Singlair. Tôi muốn ông đến dự đám ma của tôi, và hãy mang cái đầu lâu đi theo. Ngoài ra, ông đừng quên câu thành ngữ mà tôi đã nói với ông. Vị cứu tinh ở lại.
 - Nhưng vị cứu tinh chỉ ở lại nếu tôi đã cứu được mạng sống của bà. Nhưng tôi không làm được việc đó.
 - Richmond. - Người kia nói - Gần đài thiên văn Kew Observatory. Ông sẽ tới đó, ông Singlair. Tôi chờ ông ở đó. Đám tang sẽ được tiến hành trong nghĩa trang.
 - Bao giờ?
 - Ông hãy tới vào cuối chiều nay. Tôi không muốn định ra một thời điểm chính xác. Ông cứ đi xem xung quanh đi, ông thanh tra trừ ma. - Sau câu nói đó, người kia đập máy.
- Tôi nhìn vào chiếc ống nghe trong tay mình một hồi lâu rồi chậm chậm đặt nó lên giá máy, tai nghe câu kết luận ngắn gọn của Suko.
- Nào, đi tới đó đi, anh bạn già!
 - Đi một mình hả?
 - Có ai nhắc tới mình đâu. - Suko khoanh tay ra sau gáy, bạnh miệng ra cười.
 - Mặc dù mình hiểu rằng cậu muốn mình đi theo. Suy cho cùng thì mình mới chính là người đàn ông có thể canh chừng cho cậu.

Tôi nhăn trán.

- Nếu cậu thích là người có lý, thì cứ coi như cậu có lý. Cái nghề giữ trẻ có lẽ hợp với cậu đấy.
- Dĩ nhiên là mình chỉ ở đằng sau thôi.
- Đúng.

Hai chúng tôi nghiêm trang trở lại. Suko vào việc.

- Cậu có nhận ra được giọng nói đó không?
- Không, nghe nó hoàn toàn trung tính. Chính cậu cũng đã nghe đấy. Không thể nhận ra ai. Giọng Cynthia Manson trong ngôi nhà đó nghe rất khác, cứ tin mình đi. Nhưng ở đây thì không thể biết người

nói là đàn ông hay đàn bà.

- Trong sự thật thì đó là một kẻ đã chết. Tôi nhếch mép.
- Chẳng lẽ mình phải tin điều đó, Suko? Chẳng lẽ một xác chết vừa gọi điện cho mình?
- Còn ai vào đây nữa?
- Theo nguyên tắc chung thì người chết không nói được.
- Lẽ ra cậu phải xem cho kỹ cô ta đã...

Bởi biết Suko muốn nói gì, nên tôi cắt lời bạn mình.

- Nay cậu, mình đã xem rất kỹ. Cô ta chết rồi. Chết không thể nào chết hơn được nữa.
- Nhưng nhìn bề ngoài thì có lẽ là chưa. Ai đã chôn xác cô ta đi chỗ khác? Ai có mặt ở đó? Kẻ nào giúp đỡ cô ta?
- Mình không biết.
- Vào địa vị cậu, mình sẽ nghĩ là mình bị lừa.
- Mình cũng thế.

Suko nhìn đồng hồ.

- Ta có đi ăn gì nữa không đây? Xuống căn tin chứ? Có còn hơn không.

Tôi lắc đầu từ chối.

- Rất tiếc, nhưng mình phải chuẩn bị cho chiều nay, mình về nhà đây.
- Ta gặp nhau ở đâu?
- Cậu biết khu Richmond không?
- Có, phía Đông London. Hình như sát ranh giới của thành phố.
- Tới đó là cậu sẽ tìm thấy đài thiên văn ngay. Nghĩa trang nằm bên cạnh đó.

Suko gật đầu.

- Mình tham gia. Bao giờ?
- Khoảng tám giờ tối.
- Tốt, nhưng cậu đến đó sớm hơn hả?
- Dĩ nhiên rồi.

Suko giơ tay chào khi tôi cất bước.

- Hẹn gặp lại!

Ra tới cửa, tôi không khỏi rùng mình khó chịu khi nghĩ tới viễn cảnh lại phải lái xe xuyên ngược dòng London giữa buổi trưa. Ai mà ngờ vụ án lại xoay chuyển theo hướng này.

Mặt trời đã nhợt nhạt hơn chút xíu, nhưng vẫn còn hăm hờ đâm vô vàn mũi kim nhọn sắc xuống thành phố London. Bản thân bầu không khí trên đường cũng như đang bốc hơi và phát sáng. Mặt người dân hôm nay không hề có chút vui vẻ nào của mùa hè. Trông ai cũng khó khăn. Ai cũng đang phải vật vả chống chọi với cái nắng như thiêu như đốt trên đường phố.

Cả tôi cũng khó chịu không kém, nhưng dòng suy nghĩ trong tôi không một giây ngừng xoay quanh cú điện thoại của một người đã chết.

Con đường sự nghiệp cho tới nay đã dẫn tôi chứng kiến không ít chuyện bất bình thường, hiếm có việc gì khiến tôi lao đao hốt hoảng. Có phải kẻ gọi tới thật sự là người đàn bà đã chết trong chiếc ghế gỗ tại ngôi nhà ở Richmond?

Tôi không tin như vậy. Theo ý tôi, trong vụ này còn nhiều điều bí ẩn khác. Ai đã đưa cô ta ra khỏi ngôi nhà đó? Những kẻ nào đã giúp đỡ cô ta?

Tôi liếc mắt về chiếc đầu lâu. Nó đứng trên nệm ghế bên cạnh. Bao giờ về tới nhà, chắc tôi phải cho nó vào trong túi kín rồi mới xách lên cao. Để người khác nhìn thấy tôi cầm trong tay một chiếc đầu lâu thật sẽ chẳng là chuyện hay ho gì.

Trong nhà để xe cũng có một vài người, nhưng tất cả đều đang cúi húi bên những chiếc ô-tô cách tôi một quãng khá xa. Chẳng ai nhìn thấy cảnh tôi đút chiếc đầu lâu vào túi xách.

Sự kiện sau đó ập tới chỉ có thể được coi là một sự tình cờ may mắn. Trước khi tôi kịp vào thang máy thì cửa bất chợt mở ra và ông chủ nhà tiến vào nhà để xe. Bàn tay phải của ông ta xách một hộp đựng dụng cụ. Nhìn thấy tôi, ông chủ nhà đứng phắt lại, cứ như thể tôi đã trở thành một tên tội phạm trầm trọng. Ánh mắt ông ta đầy nét ngạc nhiên.

- Sao thế?

- Ông Singlair. Ra ông ở đây.

- Dĩ nhiên rồi, mặc dù hiếm khi tôi về nhà vào giờ này.

- Lẽ ra tôi phải biết như vậy. - Nét mặt người chủ nhà lộ rõ vẻ cáu kỉnh.

- Sao, tại sao ông lại phải biết chuyện đó?

Ông ta nhún vai.

- Nếu biết thì tôi đã bảo cô ta chờ ông về. Cô ta vừa mới hỏi về ông xong. Cách đây chưa được mấy phút.

- Ai vậy?

- Một người lạ.
- Ông có thể miêu tả cô ta chứ?
- Dĩ nhiên, để tôi thử nhé!

Trong vài giây sau đó, tai tôi được nghe những lời miêu tả cực kỳ chính xác khiến da mặt tôi trắng nhợt ra. Bởi người đàn bà muốn đến thăm tôi chính là cô nàng Cynthia Manson đã chết...

CHƯƠNG 5

Ông chủ nhà nhận thấy nét kinh ngạc nơi tôi nên lo lắng hỏi.

- Ông không khỏe sao, ông Sinclair? Kìa, ông nói đi chứ. Ông không khỏe sao?

- Có, tôi khỏe, mọi việc ổn cả. Tôi chỉ hơi ngạc nhiên chút thôi, ông hiểu không? Tôi không tính là cô ta lại đến đây.

Người đàn ông thở ra thành tiếng.

- Vậy mà tôi cứ tưởng, tôi vừa nói ra điều gì tai hại.

- Không, hoàn toàn không, ông hành động rất đúng. Tôi rất biết ơn ông.

- Thôi thì, tôi... tôi xin lỗi nhé. Tôi phải xem lại một đoạn đường ống trong này một chút.

Ông chủ nhà đã muốn bỏ đi, nhưng ngón tay tôi gõ lên bờ vai khiến ông ta đứng lại.

- Cho tôi hỏi một câu nữa. Người đàn bà đó có nói bao giờ thì quay trở lại không? Mà cô ta có nói là cô ta muốn quay trở lại không?

- Không, không có đâu. Nếu muốn thì cô ta cũng chẳng bao giờ nói cho tôi biết. Đó là chuyện riêng của cô ta mà.

- Có lẽ thế. Ông đã nhìn thấy cô ta bỏ đi thật chứ?

- Tôi không để ý. Tôi bận nhiều việc quá.

- Cảm ơn ông, cảm ơn! - Tôi trầm ngâm bước vào thang máy, để thang đưa mình lên trên.

Có thật một người chết đã tới thăm tôi? Có thật đó là một xác chết biết đi hay tôi chỉ tưởng tượng ra điều đó? Cũng có thể có một lời giải khác, nhưng lúc đó quả thật tôi nghĩ không ra nguyên lý của những sự kiện kỳ quặc.

Hành lang không một bóng người, vậy mà tôi vẫn có cảm giác bị theo dõi. Có kẻ nào đó đang nắm lấy quyền điều khiển tôi, một kẻ mà tôi hoàn toàn chưa tìm được cách chống chọi.

Trầm ngâm, tôi đi về hướng căn hộ của mình, xoay chìa khóa rồi nhanh như chớp đập thật mạnh cánh cửa vào trong. Cửa không gặp chướng ngại vật, chỉ trừ bức tường, vậy là không có kẻ đứng ở góc chết phía trong phòng.

Tôi bước qua ngưỡng cửa, bàn tay phải cầm cái túi chứa một đồ vật bất bình thường.

Không khí trong phòng yên tĩnh và ẩm áp. Chỉ vang lên có tiếng bước chân tôi.

Sau khi đặt cái túi lên chiếc bàn trong phòng khách, tôi lục soát tất cả những căn phòng khác và thấy chúng đều tuyệt đối bình thường, không một dấu vết của bất kỳ một sự viếng thăm khó chịu nào.

Nhún vai, tôi quay trở lại. Cái túi trên bàn trông chẳng hay chút nào. Tôi lôi cái đầu lâu ra ngoài, đặt nó đứng trên bàn như một lọ cắm hoa, rồi gấp cái túi mua đồ siêu thị lại. Cần phải cho nó vào trong ngăn bếp.

Khi quay về phòng khách, chân vẫn còn đứng ở khuôn cửa mở, tai tôi chợt nghe thấy một giọng đàn bà.

- Giờ thì chỉ còn hai chúng ta, John Singlair!

Tôi dừng phắt lại, tìm người nói. Không có. Nhưng rõ ràng đã có kẻ cất lời.

Kẻ đó là chiếc đầu lâu!

o o o

Mặc dù khoang miệng đầy nước bọt, cổ họng tôi chợt khô ran như sa mạc lâu ngày hứng chịu những cơn hạn hán. Tôi đưa tay quệt qua trán, nheo mắt, tự mắng mình là đồ ngu, lắng nghe những tiếng vọng trong phòng, để rồi nhìn trân trối vào cái đầu lâu trắng nhợt.

Có cái gì ở đó chuyển động không? Có thể là vị trí mà ngày trước đã từng có chỗ cho một làn môi!

Chẳng thấy gì! Hộp xương đứng trân trân trên mặt bàn, bất động. Với những bước chân rất ngắn, tôi đi về phía nó. Tôi chờ nó lên tiếng trở lại, nhưng những giây đồng hồ sau trôi qua hoàn toàn trong im lặng. Cái đầu người chết kia vẫn câm nín.

Mặc dù xung quanh bàn có ghế, tôi vẫn giữ tư thế đứng. Tôi không có đủ sự bình tĩnh mà ngồi xuống ngay lúc này, bàn tay tôi vươn dài ra về phía chiếc đầu lâu, chạm vào nó.

Nó vẫn bình thường như một cái đầu lâu bình thường. Hơi có vẻ ẩm, nhưng đó là vì không khí trong phòng, không có gì khác lạ. Hay tôi tưởng tượng ra giọng nói đó? Chẳng lẽ giai đoạn chờ đợi căng thẳng đã khiến tôi mất bình tĩnh đến thế sao?

Không, rõ ràng giọng nói đó là có thật, và đó là giọng của Cynthia Manson. Ngoài ra, cũng chính cô ta muốn tôi mang cái đầu lâu này đặt lên trên mộ cô ta, có lẽ là để làm vật tưởng niệm hay một cái gì đó tương tự.

Cuối cùng, tôi ngồi xuống, mắt không một giây ngưng quan sát chiếc đầu lâu. Nếu nó thay đổi về mặt pháp thuật và muốn điều gì đó ở phía tôi, chắc chắn nó sẽ lại lên tiếng.

Cẩn thận, tôi đút cây thánh giá vào trong túi áo.

Đúng vào lúc tôi nuốt xong cú ngạc nhiên ban đầu thì cái đầu lâu nói câu thứ hai.

- Chắc anh sẽ không quên tôi khi đến dự đám tang đó, đúng không?

Khốn nạn. Dù tôi đã nhìn rất kỹ, tôi hoàn toàn chẳng nhận thấy nó cử động quai hàm. Giọng nói nghe như thể vang lên từ một huyệt mộ rất sâu.

Lạnh lạnh và rùng rợn... Tôi cất tiếng run run hỏi:

- Cô là ai?

- Một người đã chết...

- Cynthia?

- Đúng thế, và anh đã không cứu tôi. Nhớ lại câu thành ngữ xem.

Tôi gật đầu với cái đầu lâu.

- Câu đó chỉ đúng cho người nào cứu được mạng người khác, đúng không?

- Đúng, nhưng tôi sẽ ở bên anh. Anh đang cầm cái đầu lâu, anh đang cầm tôi...

Tôi không hiểu nên vụt nói:

- Khoan đã. Đúng là tôi đang cầm cái đầu lâu. Thế nhưng trông cô hoàn toàn khác. Cô đã có một khuôn mặt, chứ không phải chỉ một khúc xương trắng, cô có một cặp mắt, cô có một đôi môi, có tai có mũi và dĩ nhiên có cả một mái tóc màu đỏ.

- Tất cả vẫn còn.

- Thật không? Ở đây tôi chỉ nhìn thấy một khúc xương trắng mà thôi. Tôi rất tiếc, nhưng khó hiểu quá.

- Đừng lo, mọi việc đều đang chạy theo kế hoạch.

- Theo kế hoạch của cô?

- Dĩ nhiên rồi.

Tôi lắc đầu. Ra tôi ngồi ở đây và chuyện trò với một cái đầu lâu. Đúng là chuyện điên khùng, khó tin. Có kể cho ai nghe người ta cũng chỉ bật cười. Thế nhưng nó lại là sự thật. Quỷ quái thế! Mà có lẽ con quỷ Satan đang nhúng tay vào trò chơi này. Có lẽ chính nó đang xỏ mũi tôi.

- Những kế hoạch đó như thế nào?

- Rồi anh sẽ biết, đừng lo. Tôi thề với anh rằng anh sẽ biết.

- Ở nghĩa trang phải không?

- Đúng thế.

- Tôi đã nhìn thấy một Cynthia Manson đã chết. Cô ta ngồi trên một cái ghế gỗ, bị một con dao đâm vào lưng. Giờ thì giọng nói lại phát ra từ mồm của một cái đầu lâu. Làm sao mà tôi hiểu được? Ai đã đưa cô đi chỗ khác? Ai đã gọi điện cho tôi?

- Tôi có bạn bè...

Lời giải thích đối với tôi quá đơn giản, như một sự né tránh. Tôi hỏi riết:

- Bạn bè nào vậy?

- Rồi anh sẽ nhìn thấy họ.
- Bạn bè của địa ngục phải không?
- Mọi việc đều trôi chảy, mọi việc đều ổn cả, Singlair. Làm ơn chờ đi đã!
- Còn một chuyện phải giải thích. Có phải cô đã gọi điện cho tôi trong văn phòng?
- Có thể.
- Nhưng đó không phải giọng của cô, Cynthia. Người gọi tới có một giọng nói hoàn toàn khác. Một giọng chẳng phải đàn ông cũng chẳng ra đàn bà. Tôi không biết kẻ gọi tới mang giới tính nào.
- Người chết sẽ khác đi.
- Nhưng người chết không biết nói. Ít nhất thì lệ thường là như vậy. Tôi biết chắc như thế.
- Luật lệ của anh không phải luật lệ của chúng tôi, John Singlair. Rồi chúng ta sẽ còn nghe nhiều về nhau. Hãy chuẩn bị cho đêm nay và đừng có đến muộn đấy. Anh là vị khách danh dự của đám ma hôm nay. Hãy đặt cái đầu lâu này lên trên mộ.
- Mộ đã được đào xong rồi ư?
- Mọi việc đã được chuẩn bị xong. Chỉ còn thiếu các vị khách nữa mà thôi, John Singlair. Và dĩ nhiên thiếu cả anh.
- Vâng, thưa người bạn đáng yêu đã chết. Cô không thể tưởng tượng được tôi vui sướng về buổi gặp gỡ đêm hôm nay như thế nào đâu!
- Tạm biệt! Hẹn gặp lại...

Đó là những lời lẽ chia tay, chúng vang lên rồi bay đi, để lại tôi, một con người hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Tôi đã cố gắng xoay theo thời thế và nói chuyện với cái đầu lâu kia. Nhưng mãi bây giờ tôi mới rõ, tôi đã tự chuốc vào thân mình những gì.

Tôi muốn bật cười lên, nhưng tiếng cười tắt ngấm trong cổ họng. Thay vào đó, tôi đứng dậy, gọi điện tới văn phòng, may vẫn còn gặp Suko. Anh vừa đi ăn về.

- Không thể như thế được. - Anh nói sau khi nghe bản báo cáo - Có kẻ đến thăm cậu?
- Đúng, Cynthia, người đã chết. - Tôi khẳng định.
- Thế rồi cô ta nói chuyện với cậu qua cái đầu lâu? - Suko hỏi.
- Cả điều đó cũng đúng.
- Làm ơn cho mình biết, ai đang muốn giết cậu như vậy, anh bạn già? Có kẻ nào đang xỏ mũi cậu thế?

- Mình hoàn toàn không biết.
- Rất có thể có bàn tay quỷ Satan ở hậu trường?
- Dĩ nhiên. Nhưng ta phải cố sức tìm đôi phương cụ thể.
- Bao giờ cậu lên đường?
- Mình muốn đi ngay, mình muốn xem xét trước khu vực nghĩa trang.
- Đã lần nào cậu tới đó chưa?
- Chưa.
- Tốt, thế thì đi trước đi. Mình theo sau.
- Thống nhất thế nhé! - Tôi vừa đặt máy xuống vừa lắc đầu. Một tình thế đáng bực mình. Có kẻ đang giật dây điều khiển tôi như điều khiển một con rối, bắt tôi chuyển động theo ý hấn.

Một tình huống điên cuồng.

Tôi đặt cả một bàn tay lên trên cái đầu lâu, vừa định nhắc nó lên dứt túi thì chuông điện thoại lại réo vang.

Một thứ cảm giác mạnh như làn roi điện quét qua thân thể tôi. Linh cảm cho biết cùng với cú điện thoại này sẽ là sự xuất hiện của một sự kiện mới, một sự kiện nặng ký. Tôi nhắc ống nghe thật nhanh, chưa kịp xưng danh thì đã nghe tiếng thở rất mạnh từ phía bên kia vọng tới.

- Ông Singlair ạ?

Chỉ sau khi suy nghĩ một chút, tôi mới nhận ra đây là giọng của người chủ nhà.

- Vâng, còn ai vào đây nữa?

- A... cô ta.... cô ta lại quay trở lại!

Tôi hiểu ra ngay lập tức.

- Người đàn bà tóc đỏ và cái váy dài màu trắng phải không?

- Vâng, thưa ông. Cô ta... cô ta đứng bên cạnh tôi và cầm một con dao dính máu...

- Đừng làm gì cả, tôi tới ngay!

CHƯƠNG 6

Ước gì được làm Người Dơi lúc này, tôi sẽ có thể bay theo tường nhà xuống dưới và đến với mục tiêu trong chớp mắt.

Nhưng là người trần mắt thịt, tôi đành phải tin cậy ở thang máy. Mà việc đầu tiên là phải bấm cho nó lên cao cái đã. Những giây đồng hồ quý báu trôi đi, những suy nghĩ chạy lộn xộn trong đầu óc tôi thật nóng bỏng.

Thật sự là tôi không hiểu tại sao mà con người đã chết kia có thể quay trở lại? Phải chăng cô ta thật sự chỉ là một cương thi? Không lẽ tôi nhầm đến mức độ như ngớ ngẩn?

Dù đang vội vã, tôi vẫn không quên chiếc đầu lâu. Nó bây giờ được đặt nằm trong một cái túi bằng vải. Cuối cùng thì cửa thang máy cũng kéo sang bên. Thở ra nhẹ nhõm, tôi nhảy vào cabin.

Nó lao xuống phía dưới. Trán tôi đầm mồ hôi. Tôi nhìn những bức tường trần trụi, có cảm giác cabin này là một huyết mộ, và đột ngột giật nảy người lên khi cái thang máy dừng phát lại.

Thân thể tôi như hóa đá, cứng đờ.

Khôn kiếp, thang đâu đã tới nơi. Tôi đang bị kẹt lại ở đâu đó giữa những tầng nhà. Nhìn lên bảng điều khiển, tôi phát hiện thấy một loạt các nút bấm đang thi nhau nhấp nháy.

Cabin đứng yên, không còn nghi ngờ gì nữa, và tôi nhận thấy rõ ràng một cảm giác kỳ quặc dâng lên trong tâm khảm.

Không phải chuyện trục trặc bình thường. Có kẻ muốn tóm lấy tôi ở chỗ này, muốn kẹp cứng tôi lại nơi đây. Rất có thể người gọi điện tới chẳng phải ông chủ nhà mà có kẻ giả giọng ông ta.

Làm thế nào đây? Đầu óc tôi căng ra, tư duy chạy rần rật.

Đầu tiên là chưa làm gì cả. Cũng đừng hoảng hốt. Tôi để yên nút báo động.

Mỗi cabin thang máy đều có một cửa thoát hiểm. Cả cabin này cũng vậy. Cửa ra nằm ngay trên trần. Chỉ cần vươn người lên là sờ tới nó. Tôi thậm chí không biết mình đang kẹt giữa tầng nào. Nếu tôi đoán không lầm, chắc đây là khoảng giữa tầng ba và tầng bốn.

Trong bầu không khí im lặng, tôi chỉ nghe thấy hơi thở của chính mình. Những ai sa vào một tình huống như của tôi bây giờ, người đó phải tính toán tới mọi trường hợp, phải đếm từng giây đồng hồ chậm chậm trôi qua, phải lắng nghe mọi âm thanh lạ. Chính thế, tôi nhận thấy một tiếng cào khẽ trên đầu mình.

Chính ở vị trí đang lơ mơ hiện lên khuôn hình cửa thoát. Một âm thanh bí hiểm, như thể đang có những chớp móng rất nhọn vẽ lại đường viền cửa thoát hiểm.

Cẩn thận, tôi lùi về đằng sau một bước, đứng tựa lưng vào thành cabin. Tôi chờ trong tư thế đó, thỉnh thoảng lại ngước mắt lên trên.

Chưa có chuyện gì mới cả. Chỉ có tiếng cào nhè nhẹ đó, bây giờ đã mạnh lên chút ít rồi.

Bên cạnh tôi là cái túi đựng chiếc đầu lâu, nó im lặng, không hề lên tiếng. Bàn tay tôi đặt lên cán khẩu Beretta, sẵn sàng rút súng ra bất cứ lúc nào.

Cây thánh giá thần đang treo trước ngực tôi. Một vài cúc áo sơ mi để hở, tôi có thể nhanh như chớp rút nó ra ngoài khi cần thiết.

Có chuyện xảy ra với đường viền của cửa thoát hiểm. Chúng run rẩy lên, rồi nghiêng trèo treo và khuôn hình chữ nhật từ từ được nâng lên chút ít. Ánh đèn trong cabin có vẻ nhợt xuống nhưng tôi không chú ý. Toàn bộ sự tập trung tôi dành cho khuôn cửa hình chữ nhật trên kia.

Có chuyện rồi! Một sự kiện mà thoát đầu tôi không có lời giải thích. Bởi có cái gì đó lấp khoảng hồng. Có cái gì đó tràn vào trong cabin, một thứ mà tôi chưa thể nhận mặt được rõ ràng.

Nó thẫm màu, mỗi lúc một nhiều hơn, đọng thành giọt, rơi xuống dưới và đập xuống nền cabin ngay trước chân tôi.

Máu...

Cảm nhận một viên đá đang chặn ngang cổ họng mình, tôi nhìn giọt máu bên dưới, rồi đưa mắt lên phía trên và có cảm giác mình sắp phát điên.

Chỉ trong một nửa tích tắc, nắp đậy phía bên trên kia đã được xoay cho dựng đứng lên. Tôi nhìn qua lỗ hở, tính đến trường hợp máu sẽ đổ xuống như thác chảy, nhưng chuyện đó không xảy tới.

Thay vào đó, một vệt mặt quỷ màu đỏ thẫm tởm lợm ló ra nhanh như chớp. Hỗn hợp của một cái mặt dơi quá lớn với hai con mắt trắng dã, một cặp sừng trên trán và một cái mõm rộng ngoác nhe hai hàm răng nhọn hoắt.

Một tiếng gầm gừ khủng khiếp vọng xuống phía tôi, đúng hơn thì đấy là một tiếng thét. Thế rồi cái đầu kia giật trở lại, biến mất, trước khi tôi kịp rút cây thánh giá thần của mình ra ngoài.

Chỉ những giọt máu vẫn còn lại trên nền cabin. Chúng là bằng chứng cho thấy những chuyện vừa rồi là có thật, không phải do tôi tưởng tượng ra.

Mặc dù vậy, vẫn cần phải hành động. Nhưng đúng lúc tôi giơ tay muốn bám lấy viền cửa thoát hiểm thì chiếc cabin chột rùng mình, tiếp tục chuyển động xuống dưới.

Trước khi tôi kịp xử lý xong những sự kiện vừa xảy ra thì cabin đã xuống tới tầng trệt. Nó dừng lại, cửa mở ra, cứ như thể chưa hề có chuyện gì.

Hai người sống trong nhà này đang đứng chờ thang máy. Đây là hai người đàn bà mặc hai bộ váy áo

đẹp dễ của mùa hè. Họ mỉm cười nhìn tôi, rồi nhìn xuống dưới, nhận ra đám máu và thấy tôi cúi xuống nhắc cái túi lên.

Một người la lên, những tiếng hét chói chang như tiếng còi vang vọng khuôn đại sảnh.

- Trời ơi máu kia, máu! Ông có điên không?

- Tôi không điên, thưa bà. Bà đi cabin khác đi.

Bà ta chờ người ra nhìn tôi.

- Ông không biết nói gì hơn hả?

- Không.

Họ lùi về khi tôi bước ra. Cứ để đám máu lại đó, tôi định sẽ quay lại xử lý sau. Điều quan trọng hơn cả bây giờ là vị khách của ông chủ nhà, kẻ mà tôi hy vọng vẫn còn ở đây. Tôi nghĩ đến cái bộ mặt quỷ tởm lợm thò ra phía trên cửa thoát hiểm của cabin. Cái bộ mặt mang màu sắc của máu đọng. Tôi chưa xác định nó thuộc dòng quỷ nào. Chắc chắn Cynthia Manson sẽ cung cấp được cho tôi một lời giải thích chi tiết hơn.

Ông chủ nhà đang ở trong phòng của mình. Trong phòng chỉ có mình ông, không có khách. Con người kia đã rút lui.

Khi tôi giật cửa ra, ông sững sờ nhìn tôi. Ông vẫn chưa qua được cơn sốc.

Tôi đặt cái túi xuống.

- Cô ta đâu rồi?

Người đàn ông nhún vai.

- Đi rồi! - Ông đáp bằng cái giọng vô cảm, nét mặt nhợt nhạt như xác chết - Cô ta đã biến mất, đơn giản thế thôi. Ông có hiểu được không?

- Không. Ông có biết cô ta đi đâu và chuyện đó xảy ra bao giờ không?

- Cô ta đi đâu nhỉ?

- Ông không bị thương chứ?

- Không, cô ta không dùng dao, cô ta chỉ đe dọa thôi. Nhưng như thế cũng đã đủ trầm trọng rồi, ông Singlair. Rất trầm trọng. Trên lưỡi dao còn dính máu, ở một vài chỗ thậm chí đã đông cứng lại. Ông cứ thử tưởng tượng mà xem!

- Vâng, được rồi. Ông thật sự không biết cô ta đi về hướng nào hay sao?

- Không, ông Singlair. - Ông chủ nhà đứng dậy, toàn thân run rẩy - Khủng khiếp quá! Tôi đã nghĩ phen này tôi bỏ mạng.

Tôi mỉm cười an ủi.

- Ông chủ nhà thân mến, người ta không chết dễ như vậy đâu. Nhưng mà ông nên...

- Ông chủ nhà ơi! Ông chủ nhà ơi! - Cả hai người đàn bà chạy ào về phía chúng tôi - Trò này không thể được. Trong cabin đầy những máu là máu. Chúng tôi... chúng tôi không vào đó đâu!

- Xin các bà đừng phóng đại. Chỉ có một vài giọt máu thôi, đâu có nhiều.

Người đàn bà chỉ vào ngực mình, rồi chỉ vào người bạn đứng bên cạnh.

- Chúng tôi không bước chân vào đó đâu, không thể nào chấp nhận được. Nhiều máu quá!

- Đúng thế không ông?

- Vâng.

- Tại sao?

- Tôi chưa muốn giải thích ngay bây giờ. Ông có thể lau nó đi. Tôi đi cùng với ông.

- Thế thì tốt. Chờ chút. - Ông chủ nhà bước đi rồi quay trở lại ngay với một cái xô và giẻ lau nhà. Nước trong xô óng ánh màu vàng, bởi người đàn ông dù chưa hết hấn cơn sốc vẫn không quên cho vào đó một chút hóa chất tẩy sàn.

Hai người đàn bà dừng lại theo dõi chúng tôi từ một khoảng cách an toàn, thay vì biến vào căn hộ của mình. Rõ ràng là họ không thể kiềm chế được nỗi tò mò. Ông chủ nhà vui ra mặt khi thấy có tôi bên cạnh, nhưng rồi ông ta ngạc nhiên đứng nhìn tôi mở cửa thoát hiểm ra.

- Ông muốn làm gì vậy?

- Chỉ muốn xem chút thôi.

Tôi chẳng phát hiện ra được điều gì. Ánh mắt tôi lướt dọc hồ thang máy, lướt lên cao, không tìm đâu ra một dấu vết nhỏ của con quỷ màu đỏ thẫm. Nó đã biến đi.

Khung cửa hình chữ nhật sập lại. Ông chủ nhà đang lom khom quỳ bên dưới giật nẩy mình lên, nhưng rồi lại tiếp tục lau sàn. Những cố gắng của ông ta chẳng khiến sàn cabin sạch hẳn, nó chỉ làm vương đều những vũng máu ra nhiều nơi, màu đỏ vẫn ở lại.

Tôi gạt ông ta sang một bên, bước ra đại sảnh, vẫn còn trong tư thế ngồi xổm, người đàn ông xoay đầu lại. Ông ta liếc nhìn tôi.

- Cái gì... chuyện gì đã xảy ra thế? Ông chảy máu hay sao, ông Singlair?

- Vâng, chảy máu cam.

Rõ là ông ta không tin, nhưng không dám hỏi tiếp mà im lặng lau sàn. Tôi xách cái túi của mình lên, đi về hướng cầu thang thoát hiểm.

Giờ đã có nhiều người sống trong ngôi nhà này tụ tập lại ở đại sảnh. Cả hai người đàn bà hồi hả kể về với họ, tru tréo về những tình trạng không thể chấp nhận được và dĩ nhiên trút mọi tội lỗi lên đầu tôi. Họ nhanh chóng nhận được sự ủng hộ.

- Đúng thế, đúng thế, tôi cũng thấy ông ta kỳ quặc làm sao ấy.

Tôi nhăn răng cười như một con chó sói, lại còn hơi lên giọng gầm gừ khi bước ngang qua. Hoảng sợ, nhóm người giật lùi trở lại, để cho tôi đi tiếp.

Dĩ nhiên là tôi đang suy nghĩ rất lung. Và dĩ nhiên đó không phải là những suy nghĩ tốt đẹp hoặc vui vẻ. Tôi thật sự không biết cần phải gỡ rối từ điểm nào. Đã có những sự kiện xảy ra, nối kết với nhau, rồi lại xoay ngang, tạo thành một mớ hỗn độn, bắt tôi sắp xếp lại. Niềm hy vọng bây giờ phải được đặt vào khoảng nghĩa trang nọ, nơi người ta chuẩn bị chôn Cynthia Manson.

Cái mặt khôn kiếp kia là của kẻ nào? Con quỷ đó là con quỷ nào vậy?

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy hắn, nhưng điều đó cũng chưa có sức khẳng định nhiều, bởi trong những thế giới khác và những chiều không gian khác có tồn tại vô vàn những dạng hình của những thực thể tởm lợm kiểu này.

Nó nhắc cho tôi nhớ tới một con dơi màu đỏ máu. Nhưng trước khi đưa ra kết luận cuối cùng, cần phải chờ đợi và kiểm chứng thêm.

Tôi kéo cánh cửa dẫn vào nhà để xe, cánh cửa nặng nề bằng thép chuyển động từng chút một.

Căn phòng ngọt ngào nuốt chửng lấy tôi. Không gian nồng nặc mùi dầu, mùi xăng, mùi bánh xe đã cũ.

Chiếc Rover vẫn đứng ở vị trí của nó. Trước khi bước lên xe, tôi đưa mắt nhìn quanh. Đó là chuyện tôi luôn luôn làm, một hành động đã ăn vào máu thịt.

Ngồi vào trong xe, tôi cắm chìa khóa, đặt cái túi đựng đầu lâu ra hàng ghế phía sau. Ngón tay tôi còn chưa kịp xoay chìa khóa thì từ phía bên trái thành linh xuất hiện một bóng người, mở cửa xe ra và nhanh như chớp thả người xuống chiếc ghế cạnh tôi.

- Cho tôi đi cùng nhé? - Cynthia Manson hỏi. Bàn tay bên phải cô ta xoay sang, để lưỡi dao găm dính máu chữa thẳng vào hông tôi...

CHƯƠNG 7

hững ngón tay dính chặt vào chìa khóa, nhưng không xoay.

Tôi thầm công nhận rằng người đàn bà này thật sự đã gây nên một vụ bất ngờ hoàn hảo, và tôi cũng phải thầm công nhận rằng ông chủ nhà đã miêu tả rất chính xác.

Bên cạnh tôi chính là người đã chết.

Cũng khuôn mặt đó, cũng mái tóc đó, những nét son phấn và cũng làn áo dài đó.

Đúng thế, chính cô ta!

Lần đầu tiên tôi nhìn thẳng vào đôi mắt cô ta, nhưng không xác định được màu mắt bởi vệt mi được tô màu xanh quá đậm. Khuôn mặt không đẹp, quá tròn và đầy đặn, có phần hấp dẫn, nhưng phần son quá tay cũng như đôi hàng lông mày rất rậm và rất đen mang lại một vẻ tăm tối kỳ lạ.

- Chào Cynthia. - Tôi nói.

Cô ta im lặng.

Tôi mỉm cười với cô ta.

- Có phải đây chính là con dao găm đã giết cô chết không, cô bạn thân mến của tôi?

- Đúng.

- Thế chứ, cô cũng biết nói cơ đấy. - Tôi cười, nói tiếp qua chuyện khác - Mà điều đó cô đã chứng minh qua telephone rồi.

- Chính xác.

- Một câu hỏi khác. Cô có muốn hai chúng ta nói chuyện ở đây không?

- Chẳng phải chính ông đã nhận được một nhiệm vụ đó sao, ông Singlair?

Tôi cố gắng nghe thật kỹ âm thanh của giọng nói. Thật điên khùng, đúng là điên khùng, nhưng chính xác như vậy. Đây chắc chắn là giọng nói đã chào hỏi tôi trong ngôi nhà ở Richmond.

- Vâng, tôi có nhận nhiệm vụ.

- Vậy thì mời ông thi hành.

- Không, không, tôi... - Thêm một lần nữa tôi lại cười nhẹ - Có một số sự việc cần phải được sắp xếp lại đã, hy vọng là cô hiểu. Tôi muốn biết thật chính xác trò chơi gì đang diễn ra ở đây?

- Rồi ông sẽ biết.

- Nhưng tôi không thể tin tưởng vào lời hứa đó được.

- Ông đâu còn khả năng khác?

- Có chứ, có đấy. Cho dù cô có tin tưởng vào lưỡi dao này bao nhiêu thì cô cũng không bao giờ dùng nó mà dọa nạt được tôi đâu. Đáng tiếc là tôi phải làm cô thất vọng. Tôi đã trải qua quá nhiều sự việc để phải sợ một lưỡi dao con con như thế. Kể cả trong giây phút vừa qua, khi tôi theo thang máy đi xuống dưới. Trong thang đã xuất hiện một con quỷ. Máu nhỏ từ bên trên đổ xuống. Tôi muốn có một lời giải thích cho tất cả những chuyện bất bình thường đó.

- Chờ đến nghĩa trang đã.

- Tại sao lại là tôi?

- Bởi chỉ ông mới có thể làm được chuyện đó.

- Cảm ơn!

Cô ta bẻ con dao sang bên.

- Nếu thế này mà ông thấy dễ chịu hơn thì xin mời. Nhưng ông lái xe đi đi.

- Tôi đi ngay đây. Tôi chỉ còn một câu hỏi nhỏ thôi. Người ta đã khám xét thứ máu kia. Tuổi của nó là khoảng chừng một trăm năm mươi năm. Vậy là cái con người đã ngồi trong ghế của cô và chết vì bị một con dao đâm vào lưng có lẽ cũng đã một trăm năm mươi tuổi.

- Thì đã sao?

- Cho tôi xem cái lưng của cô được không? Đúng thế, tôi cần một bằng chứng chung cuộc. - Nói xong, tôi căng thẳng chờ xem phía bên kia phản ứng ra sao.

Cô ta chần chừ. Cuối cùng thì gật đầu rồi cúi người về phía trước, chỗ bàn điều khiển xe. Cử chỉ diễn ra thật chậm chạp, cứ như thể cô ta sung sướng thụ hưởng từng chuyển động của mình.

Tôi nhìn thấy tám lưng, nhìn thấy làn vải màu trắng căng lên trên đó và nhìn thấy cả cái vết màu đỏ mà lớp máu chảy ra từ vết thương đã để lại trên vải.

- Thế nào?

- Vâng, đúng.

Tôi nghe tiếng cô ta cười khế.

- Không lẽ ông nghĩ là tôi lừa ông?

- Rõ ràng là tôi không thể chắc chắn.

Cô ta lại ngả lưng ra phía sau.

- Giờ thì ông đi tìm một lời giải thích, đúng không?

- Không phải đâu, bởi tôi đã tìm thấy nó rồi. Tôi xếp cô vào một loại xác chết bị dựng dậy. Người ta còn gọi nó bằng một cái tên khác: Cương thi.

Người đàn bà ngồi đó, chờ đợi, thế rồi thoát tỉnh lại, đặt con dao lên trên đùi mình và phá ra cười chế giễu. Đúng thế, cô ta cười giễu tôi, há mồm ra thật to, để khoang miệng với vết môi tô son thật đậm gây ấn tượng như một vết thương lớn đang mở toác. Cô ta rõ là đang vui vẻ, còn tôi thì không.

- Làm ơn thôi đi cho!

Quả thật, cô ta ngưng cười.

- Singlair, tôi không hiểu anh. Anh đang tự làm khó cho mình.

- Tôi không thấy như vậy.

- Anh nghe tôi này, và nhìn vào mặt tôi đây. Trông tôi giống một cương thi hả?

- Chẳng phải cương thi nào trông cũng thô kệch như những xác chết đội mồ sống dậy trong phim ảnh.

- Có lẽ. Nhưng bọn cương thi sẽ có một số đặc điểm tiêu biểu, đúng không nào?

- Cái đó thì tôi không phủ nhận.

- Cương thi có thở không?

- Chắc là không.

- Nhưng tôi thở. Tôi có phải cương thi không? - Cô ta xoay mặt về phía tôi. Nét mặt kia rõ ràng đang chờ một câu trả lời.

- Tôi không biết.

Không còn cách nào khác, cô ta lại một lần nữa cười phá lên.

- Một ông thanh tra trừ ma diệt quỷ mà lúng túng thì tôi chưa gặp bao giờ. Tôi cứ tưởng anh khá hơn như thế này kia, thật đấy.

- Con người ta thường hay phải thất vọng lắm. Bây giờ ta có còn đi ra nghĩa trang không?

- Dĩ nhiên là còn.

- Và cô sẽ bị chôn ở đó sao?

- Chính vậy.

Cynthia nói điều đó bằng một vẻ tự tin khiến tôi kinh hãi. Giờ thì tôi thật sự không hiểu ra điều gì nữa cả. Sau một hồi im lặng, tôi hỏi:

- Cô muốn để cho người ta chôn sống mình hay sao? Cô có biết điều đó có nghĩa như thế nào không?

Một nụ cười bí hiểm như của con nhân sư thoáng lướt quanh làn môi cô ta, thế nhưng tôi không nhận

được câu trả lời. Dĩ nhiên rồi, cô ta muốn xe chuyển bánh. Tôi cũng thế, nhưng vẫn còn một số câu hỏi mở, những câu hỏi mà tôi rất muốn nhận lời giải thích. Vậy là tôi lên tiếng, hỏi về con quỷ mà tôi đã nhìn thấy trong thang máy.

- Con quỷ nào kia?

Tôi miêu tả ngắn gọn rồi kết luận.

- Lẽ ra cô phải biết nó chứ, Cynthia!

- Tôi muốn nhìn thấy nó.

- Nó biến mất rồi.

Người đàn bà nhún vai.

- Ai biết được, John Singlair, ai mà biết được những gì ông nói. Có lẽ cái thực thể đó còn gặp chúng ta một lần nữa. Mọi chuyện đều có thể xảy ra, cứ yên trí như vậy đi.

Mặc dù cái kiểu né tránh này chẳng khiến tôi hài lòng chút nào, nhưng tôi không dă động đến chuyện đó nữa.

Người đàn bà ngồi cạnh tôi rõ là sẽ chỉ nói ra những gì mà cô ta muốn nói.

Khi tôi bật máy xe, cô ta hỏi:

- Ông biết đường chứ?

- Tôi nghĩ là có.

- Mời ông... - Lại nụ cười bí hiểm bao quanh môi người đàn bà. Tôi chắc chắn, Cynthia Manson còn có sẵn trong tay một vài sự bất ngờ nặng ký...

CHƯƠNG 8

hải tổn không ít thời gian chúng tôi mới tới được mục tiêu. Chúng tôi đã đi qua con đường Upper Richmond Road, vào gần vườn thượng uyển hoàng gia. Đó là một khuôn viên xanh mát và rất rộng, bên trong có chứa cả đài thiên văn Kew.

Suốt đường đi tới đây, Cynthia Manson không nói một lời nào, để cho tôi một mình lái xe. Cuối cùng, khi không thể tiếp tục chịu đựng tình trạng im lặng, tôi phanh xe bên cạnh công viên.

- Thế, ít nhất thì bây giờ chúng ta cũng gần tới nơi rồi. Giờ thì tôi muốn biết chuyện sắp tới sẽ là chuyện gì.

Ánh mắt của người đàn bà xuyên qua màn kính đằng trước, phóng hẳn ra tới khuôn viên xanh ngắt.

- Nghĩa trang nằm ở gần đây.

- Trong công viên hay sao?

- Không, bên rìa công viên. Ông cứ đi thẳng đường này tới chỗ rẽ đằng trước kia. Lúc đó chúng ta ngoặt sang phải.

- Rồi sao nữa?

- Rồi ông sẽ nhìn thấy nó.

Vừa nói câu đó, người đàn bà vừa mở cửa và bước thật nhanh ra ngoài xe, nhanh đến mức tôi không kịp giữ cô ta lại. Chỉ vài giây sau đó, cả tôi cũng đã rời ô-tô nhưng Cynthia đã biến mất như một bóng ma giữa những bụi cây, như bị đẩy thật nhanh ra khỏi tầm nhìn.

Cô ta đã lạnh lùng lừa tôi vào đây, rồi bỏ tôi đứng đó như một cậu bé ngu ngốc. Một cậu bé giờ đang phát điên lên vì giận dữ, chỉ muốn tát thẳng vào mặt mình.

Cáu kỉnh, tôi nắm chặt hai nắm đấm. Nếu khung cảnh xung quanh quang đãng, chắc chắn tôi đã đuổi theo. Nhưng ở cạnh khu công viên này, rõ là cô ta có đủ mọi cơ hội lẩn tránh nếu như cô ta muốn.

Khốn nạn!

Giận dữ, tôi nhìn lên bầu trời đang chuyển màu xám. Mặt trời biến mất, những tảng mây nặng từ từ kéo đến. Trông có vẻ như sắp nổi bão. Từng đàn muỗi bay thật thấp. Chúng hót hoảng vo ve và nhảy múa trong không trung. Bầu không khí nặng nề như một lớp chì đang muốn đè lên vạn vật.

Mọi âm thanh bây giờ đều được khoảng không gian bí hiểm và khó chịu này truyền nhanh, mạnh hơn mọi khi. Tôi nhận ra rất nhiều tiếng động đang vang lên từ khuôn viên. Tiếng kêu gay gắt của những con chim, đa số là giống chim của những đất nước xa xôi. Chắc chúng cũng đang nhận thấy đất trời

xung quanh sắp nổ bùng ra một cơn bão tháng năm.

Gió vẫn chưa nổi lên chứng tỏ cần thêm một chút thời gian để ủ bão. Phía rìa của những tầng mây nặng trĩu đã phơn phớt ánh vàng.

Hiện tôi vẫn chưa nghe thấy gì, và có cảm giác tốt cùng cô đơn trong cái khuôn viên trống vắng.

Trời chiều đã ẩm ướt hơi nước. Cách đó chẳng bao xa là một khúc lượn quanh của dòng sông Themse. Những vệt cỏ sát mép nước là khu vực lý tưởng để cứ đêm tới lại có vô vàn những làn sương mù mỏng mảnh lữ đừ theo nhau bò lên cao.

Sau khi đã chờ được 5 phút mà khung cảnh xung quanh vẫn im lặng, tôi leo trở lại chiếc xe Rover. Cynthia Manson rõ ràng chỉ quay trở lại đây khi cô ta muốn. Có nghĩa là rất có thể tôi còn phải chờ lâu. Tôi sử dụng điện thoại trên ô-tô, nối liên lạc với Suko mà không thành. đành chọn cách để cho xe chạy. May mà Cynthia đã giải thích chút ít về đường đi. Chỉ hy vọng cô ta không nói dối.

Chiếc xe Rover bò lên phía trước trong tốc độ của người đi bộ. Hai khuôn cửa sổ mở toang. Gió lùa vào trong xe, chơi đùa với mái tóc tôi và vượt qua khuôn mặt đầm mồ hôi làm tôi cảm nhận giấy lát thật dễ chịu. Thế rồi có hai người đi xe máy vượt lên trên, ngoái trở lại vẫy tay chế giễu nhưng tôi mặc kệ họ. Chẳng bao lâu tôi đã thấy hiện ra nhánh đường rẽ mà Cynthia nhắc tới. Ít nhất thì trong chuyện này cô ta không dối trá.

Chiếc xe Rover nhích từ từ vào con đường nhỏ. Bên trái và bên phải là cây cối mọc chằng chịt như trong một cánh rừng già. Cũng có không ít cây mọc chồm ra đường đi, cành lá của chúng quệt vào vỏ xe, vào những miếng kính cửa sổ mà tôi đã quay lên trên.

Nghĩa trang có lẽ nằm đằng sau dãy cây rậm rạp kia. Tôi cho xe chạy thẳng và thấy mình gặp may bởi đây là một con đường cụt, nó kết thúc trong một đoạn nằm ngang dùng để quay đầu xe, nối vào đường chính theo hình chữ T.

Bên ngoài khúc đường quay xe đó có hai chiếc ô-tô đang đỗ trong một bãi đậu xe rất nhỏ. Phía sau bãi là một ngôi nhà xây gạch trần có mái màu xám phủ rất dài xuống dưới.

Nhà xác chẳng?

Chắc không sai, bởi cách đó không xa là một khuôn cửa rộng bằng thép sơn đen, hai cánh cửa đang mở toang, tạo nên một khung hở lớn giữa hàng rào.

Tôi cho chiếc Rover đỗ bên cạnh một xe Ford cũ kỹ, lòng thầm vui khi phát hiện thấy một khuôn cửa sổ nhà xác sáng ánh đèn. Vậy là ở đây có người!

Thường thì nhân vật canh nghĩa trang hoặc đào mộ cũng có một căn nhà nhỏ nằm ngay bên nhà xác, thậm chí có khi là một căn hộ nằm bên trong nhà xác. Có những người thấy cảnh sống ở nghĩa trang là bình thường, hơn nữa họ lại thích khung cảnh yên tĩnh xung quanh. Yên tĩnh đến mức tôi nghe những bước chân mình vang lên ầm ầm.

Giọng ríu rít của những con chim từ vườn động vật hoàng gia đã nhỏ đi, chúng tạo thành một nền âm thanh liên tục phía xa. Mỗi bước chân đi khiến mồ hôi tôi túa ra thêm. Không khí trong một cánh rừng rậm miền nhiệt đới chắc cũng không thể oi nồng hơn ở đây được.

Thêm vào đó là một thứ ánh sáng kỳ lạ. Chẳng thật sáng, mà cũng không thật tối. Đúng hơn là một tổ hợp của vô vàn màu xám khác nhau, thỉnh thoảng lại trộn lẫn một vệt dài nhỉnh sáng hơn chút xíu. Khuôn cửa sổ có ánh đèn nằm trong một tiểu công trình xây áp vào nhà xác. Nó đứng phía sau nhà xác, mọc lồi lên như một cái bướu trên lưng người gù. Những tấm đan bê tông đặt rải rác trên một con đường nhỏ dẫn tôi đến khuôn cửa còn bốc mùi sơn.

Tôi phát hiện thấy một nút chuông nhỏ, trên đề Osgood. Chắc đây là tên người cai quản nghĩa trang hoặc người đào huyệt. Hiện tôi vẫn chưa nhìn thấy bia mộ. Chắc chúng nằm khuất đằng sau những bụi cây cao và rậm rạp kia. Hy vọng là Osgood có thể giúp tôi đi tiếp. Căng thẳng, tôi chờ xem con người đó ra sao, lòng đã thầm tính đến khả năng sẽ gặp một ông già bần tính hoặc một chàng trai cầu thả, bừa bộn. Suy cho cùng, ai trong chúng ta cũng có một bức tranh nhất định về nghề cai quản nghĩa trang hay đào huyệt. Nhưng tôi đã lầm to. Người vừa mở cửa cho tôi trông chải chuốt như một diễn viên điện ảnh. Cao ráo, vai ngang, mái tóc vàng thẫm, một khuôn mặt đàn ông với đôi con mắt màu xanh lạnh. Đôi mắt chắc chắn đã khiến không ít cô gái phải run rẩy một khi chúng khoác lên ánh nhìn thấu suốt tâm can. Anh ta mặc áo sơ mi kẻ sọc trắng xanh, đi kèm với một chiếc quần đen được cắt rất đúng mốt.

- Ông cần gì ạ? - Giọng anh ta nghe bình thường, không ra hồ hởi mà cũng không lãnh đạm.

- Ông Osgood phải không?

- Đúng.

- Tên tôi là John Singlair. Tôi muốn nói chuyện với ông một chút.

- Ngay bây giờ sao?

- Đúng thế.

Người đàn ông trước mặt tôi hoàn toàn không biểu lộ cử chỉ muốn tránh ra nhường đường cho khách, ông nói:

- Giờ này mà còn khách đến thăm thì thật là chuyện bất bình thường. Nói cho đúng đắn thì nghĩa trang đóng cửa rồi.

- Nhưng ông còn phải tiến hành một đám ma mà.

Một thớ thịt nhỏ xíu quanh bờ mắt anh ta khẽ giật lên.

- Ai nói cho ông nghe điều đó, quỷ tha ma bắt ông đi!

- Có người cho tôi biết.

- Không, ở đây chẳng có đám ma nào hết. Ngày hôm nay thì không. Rất tiếc, ông đã đến đây uống công rồi.

Tôi đã tính đến khả năng này và đập sẵn một bàn chân vào khe cửa. Cánh cửa vì thế đập vào gót giày tôi khi người đàn ông muốn quay vào, để tôi đứng lại bên ngoài. Thái độ của anh ta thay đổi. Khuôn miệng hằn rõ một nét nhăn giận dữ, hầu như độc ác, thế rồi anh ta nhìn xuống, cái thề mà tôi đang chia về phía trước.

Ánh sáng vừa đủ để đọc những dòng chữ in trên đó, và Osgood chắc chắn phải có hai con mắt rất tinh. Anh ta hắng giọng.

- Scotland Yard?

- Đúng thế.

Vậy mà gã vẫn chưa chịu né ra nhường đường. Rõ ràng có rất nhiều suy nghĩ đang chạy lộn xộn bên dưới vầng trán kia. Người đàn ông cần thời gian để xử lý tình huống mới.

- Thôi được, nếu đã thế... ông vào đây.

Tôi bước vào một khoảng hành lang tương đối dài với những bức tường thẩm màu. Đèn cũng cháy đỏ, nhưng hầu như không đủ tỏa sáng. Có ba cánh cửa tất cả. Người đàn ông dẫn tôi đi qua một trong những cánh cửa đó, vào một căn phòng có treo một chùm đèn trần bằng thủy tinh hiện đại. Trông chúng như hai chiếc bánh ngọt khổng lồ đặt chồng lên nhau.

Tất cả những thứ còn lại trong phòng đều có thể được coi là đồ nội thất tân tiến. Sáng màu, hoàn toàn không có những món đồ gỗ đồ sộ, cổ kính. Thay cho sô-pha là một chiếc ghế dài khung thép, căng vải bố màu ngà. Bar rượu được xây giả thành một kim tự tháp nhỏ. Chai whisky đứng trong ngăn trên cùng.

Nghe lời mời của Osgood, tôi ngồi xuống và từ chối không uống nước rồi nhìn thẳng vào mặt chủ nhân căn hộ. Anh ta bây giờ đang ngồi đối diện với tôi, vắt chéo hai chân lên nhau và nhip nhip ngón chân. Người đàn ông ra vẻ thờ ơ, ngạo mạn, nhưng vẻ mặt anh ta cho biết đây là một lời nói dối không thành. Kẻ đối diện tôi thật ra đang rất căng thẳng, hẳn đang rình mò đối phương như một con thú dữ rình mồi thì đúng nhất.

- Nào, có chuyện gì vậy, ông Singlair?

- Chuyện đám ma.

- Cái đám ma xảy ra ngày hôm nay ấy hả? - Người đàn ông cười.

- Vâng.

- Không đâu, Singlair. Ông đừng có tin vào chuyện đó, chẳng có đám ma nào đâu. Đã bao giờ ông nghe nói tới chuyện người ta làm đám ma lúc hoàng hôn hoặc khi trời tối...?

- Có chứ, nếu người ta muốn che giấu điều gì đó.

Người đàn ông dang rộng hai cánh tay.

- Tôi phải che giấu cái gì nào? Tôi ở đây là người làm việc vất, mọi việc trong nghĩa trang đều đổ dồn lên đầu tôi. Đào mộ, quản lý, thật ra mà nói thì tôi có một công việc tốt, bởi bộ phận quản lý nghĩa trang giờ đây từ chối rất nhiều đám ma. Việc đó chúng tôi đẩy cho các bạn đồng nghiệp ở những nghĩa trang lớn hơn. Ông đã đến đây uống công rồi.

- Tôi không tin như vậy.

- Khốn nạn, tại sao ông lại tự tin vậy?

- Vì một cái tên, ông Osgood.

- Thôi được, tên nào?

- Cynthia Manson! - Vừa nói tôi vừa quan sát người ngồi đối diện rất kỹ, bởi tôi muốn biết cái tên kia có gây ấn tượng gì không.

Osgood tỏ vẻ lãnh đạm.

- Đúng, tôi biết cô ta. Tôi quen cô ta. Cynthia Manson.

- Chính thế.

- Nhưng cô ta đâu đã nằm dưới đất.

- Thế thì nằm ở đâu?

- Trong nhà xác.

- Có thật như thế không?

- Dĩ nhiên rồi. Tại sao tôi lại phải nói dối ông mới được chứ, ông Singlair? Cô ta nằm trong quan tài ở nhà xác.

- Cho tôi xem cô ta được không?

- Nếu ông muốn thì mời ông. Nhưng tôi không phải là người thích làm cái chuyện...

Tôi chống cả hai tay lên thành ghế và từ từ đứng dậy.

- Ta đi được chưa?

- Tùy ý ông thôi. - Osgood vừa lắc đầu vừa cười và cũng đứng dậy - Thỉnh thoảng các ông cảnh sát viên lại nảy sinh những ý muốn kỳ quặc, tôi thật không hiểu.

- Không kỳ quặc lắm đâu.

- Đó chỉ là một cách nói thôi. - Anh ta đút cả hai bàn tay vào túi quần và đi trước.

Góc nhà xây thêm có một cửa dẫn thẳng vào nhà xác, chỉ có điều cánh cửa đang đóng kín. Osgood lục lọi trong túi rồi lấy ra một chiếc chìa khóa.

Cánh cửa xoay không một tiếng động ra phía ngoài, mở cho một luồng khí lạnh đập thẳng vào mặt tôi. Đó là thứ khí lạnh tiêu biểu của nhà xác, với cái mùi cũng tiêu biểu của nó rất rùng rợn.

Mùi thuốc sát trùng, mùi của những hoa lá không còn tươi nữa, mùi xà phòng đánh bóng nền phòng và những thứ mùi khác nữa mà cái mũi của tôi không thể ngay lập tức nhận dạng.

- Chờ đã, để tôi bật đèn lên.

Dáng người Osgood biến mất. Anh ta đi tương đối xa, thế rồi đèn cũng được bật lên, nỗi nghi ngờ của tôi biến mất. Chúng tôi bước vào một khoảng hành lang rất rộng với những cánh cửa bằng gỗ nằm mé trái. Người đào mộ đứng lại trước một cánh cửa trong số đó.

- Đằng sau cửa này là cái gì vậy?

- Phòng lạnh trữ xác chết.

- Cô ta đang nằm trong quan tài hay sao?

- Chưa, chưa đâu. Sáng ngày mai quan tài mới được đưa tới đây, sau đó mới đến thời điểm làm đám ma.

- Làm ơn cho tôi nhìn cô ta.

- Đây là chuyện của ông, ông Singlair. - Anh ta mở cửa ra - Ông biết không, ta làm như thế này cho chắc chắn, ta khóa mấy cửa này lại. Có những người điên khùng chỉ thích đi ăn cắp xác chết.

- Tôi biết.

Anh ta lại đi trước tôi, bật đèn lên, lần này thì luồng sáng từ những ống đèn neon dài ngoẵng đập xuống nền phòng lát bằng những viên gạch bông màu đỏ hình vuông.

- Mời ông, cô ta đây. - Osgood đứng sừng sững bên trái tôi như một cảnh sát viên giao thông, giơ một cánh tay ra, chỉ vào một chiếc bàn, trên bàn là xác người.

Cổ họng tôi chột đặng ngắt. Bây giờ mà được uống một ngụm whisky thì hay biết mấy.

Xác chết nằm trên bàn chính là người đã ngồi cạnh tôi trong xe ô-tô. Cynthia Manson!

CHƯƠNG 9

sgood đã quan sát tôi rất chăm chú, anh ta lên tiếng:

- Ông tỏ vẻ hài lòng thì phải, mặc dù trông ông có vẻ ngạc nhiên.
- Đúng là tôi vừa hài lòng vừa ngạc nhiên. - Tôi không đứng ỳ ra một chỗ nữa, mà đi về phía trước, đi sâu vào luồng khí lạnh lẽo trong nhà xác, một luồng khí vừa đột ngột trở thành quá lạnh.

Xác chết nằm trên bàn. Một cái bàn nhựa màu xám. Cô ta mặc một chiếc váy dài màu trắng, những vệt son phấn vẫn còn nguyên trên mặt, mái tóc đỏ được buộc lên cao. Chỉ có điều tôi không phát hiện thấy con dao găm đâu cả. Khuôn mặt trông nhợt nhạt đờ dại, da như đã trở thành trong suốt. Màu xanh nhạt của đôi con ngươi gây ấn tượng như một vũng nước yên lặng, yên lặng đến nỗi một chút gió thoảng cũng không có. Cô ta đang nằm kia, có lẽ đã chết rồi mà cũng có lẽ không, nhưng tôi tin chắc là người đàn bà này có điều không ổn. Xác chết nào trước khi làm đám ma cũng được rửa ráy, được sửa đổi, tân trang lại, và được mặc một chiếc áo dài chui đầu, tất cả những chuyện đó đều không được thực hiện trong trường hợp này.

Tôi xoay người. Osgood vẫn đứng lại bên cánh cửa. Nụ cười của anh ta sao quá kỳ quặc, khiến tôi không vừa ý.

- Ông đã hài lòng chưa, ông Singlair?

Tôi lắc đầu thật chậm.

- Hoàn toàn không hài lòng, ông Osgood, hoàn toàn không.
- Tại sao không?
- Cái đó thì ông phải biết hơn tôi. Ở đây ông mới là chuyên gia. Hay ông có thói quen chôn người ta với khuôn mặt còn nguyên phần son, trong những bộ quần áo mà người chết thường mặc khi còn sống.
- Chuyện này đâu có ai quy định rõ. Nếu người ta muốn như vậy, người ta cũng sẽ được chôn như thế.
- Ra ở đây người chết đã muốn như vậy?

Người đàn ông trước mặt tôi nhếch một bên miệng để cười.

- Chỉ ít thì tôi cũng chưa nghe thấy một lời phản đối nào.
- Cho tôi sờ vào người cô ta chứ?
- Không phải chuyện của tôi.

Xác chết rất lạnh, cứng và nặng. Tôi phải cố gắng lắm mới có thể xoay và lật được lưng người đàn bà

lên trên. Cả bây giờ, vết máu màu đỏ vẫn rất lớn và hiện thật rõ trên nền vải trắng của chiếc áo dài.

Đúng là cô ta!

Tôi đặt xác chết trở lại vị trí cũ, nghe tiếng Osgood hắng giọng, rồi anh ta hỏi:

- Tôi còn làm được gì cho ông nữa không?

Tôi không trả lời ngay lập tức, bởi tôi cần suy nghĩ. Hồi lâu tôi gật đầu sau khi đã quyết định xong.

- Có, ông Osgood. Tôi rất muốn nhìn cái mộ sẽ là nơi an nghỉ cuối cùng của người đàn bà này. Có được không?

- Ngay bây giờ ư?

- Đúng.

- Tôi không muốn tranh cãi với ông, ông Singlair...

- Ông đang tranh cãi rồi đó.

- Thôi được rồi, thôi được, đồng ý. Nhưng trời sắp tối, ông sẽ chẳng nhìn thấy gì đâu, cả ánh hoàng hôn cũng sẽ chẳng giúp gì cho ông cả.

- Huyệt đã được đào chưa?

- Đào rồi.

- Thế thì ta đi.

Osgood lắc đầu. Tôi không biết liệu anh ta không hiểu hay chỉ làm ra vẻ không hiểu những gì tôi muốn. Nếu đúng thế thì anh ta là một diễn viên xuất sắc.

Osgood đóng cửa nhà xác lại sau lưng chúng tôi nhưng không khóa, rồi dẫn tôi đi xuyên qua căn hộ của anh ta. Ra tới ngoài trời mà tôi vẫn còn nguyên cảm giác ngộp thở vì hương hoa trong nhà xác. Thêm vào đó, không gian bây giờ còn oi nồng và nặng nề hơn lúc trước. Khúc lượn của dòng sông Themse nằm ở phía Tây, bây giờ đã có những dải sương mù đầu tiên của buổi tối bốc lên, tôi ngửi thấy rất rõ mùi ẩm ướt do gió đưa lại.

Bầu trời trên đầu tôi rất sáng. Trông như một biển hơi nước không lồ.

- Con bão này chắc sẽ lớn lắm đây. - Osgood giải thích - Tôi quá rõ cái thời tiết tháng năm. Hy vọng là khi ta quay trở lại không bị ướt. Hay ông còn nhiều việc phải làm ở chỗ đó, ông Singlair?

Tôi đưa ra một câu trả lời né tránh.

- Cũng còn tùy, ông Osgood.

Người đàn ông không buông tha.

- Tùy vào chuyện gì kia, ông Singlair?

- Có lẽ tùy vào ngôi mộ mà ông đã đào nên. - Tôi lạnh lùng nhìn anh ta trả lời.

Tỏ ra bình tĩnh, Osgood nhìn xuống mặt đất, đưa chân đá phẳng một viên đất nhỏ.

- Thôi, đi thôi! Nếu không thì chúng ta sẽ gặp bão giữa đường mất. Lúc này sương mù đã bắt đầu dày lên. Chúng đang từ từ trôi vào nghĩa trang rồi đấy. Chỗ này mà dùng để quay phim rùng rợn thì rất hợp.

Không biết những câu khác anh ta có nói dối không, nhưng những câu về thời tiết vừa rồi thì đúng. Khu nghĩa địa cổ lỗ đang trải ra trước mắt tôi một hậu trường hầu như ma quái. Nét ma quái toát ra từ thân cây, từ những bụi cây, từ những rặng bờ rào trùng điệp gấp khúc vào nhau, tạo thành một bức tranh mang màu sắc đe dọa nhưng vẫn dành đủ không gian nổi bật cho những ngôi mộ.

Những bia mộ chui lên từ mặt đất cái cao cái thấp. Tôi nhận thấy chẳng bia mộ nào có hình cây thánh giá, kể cả trong nhà xác cũng không hề thấy cây thánh giá nào. Tôi quyết định hỏi thẳng Osgood. Hắn đáp bằng giọng bình thường:

- Thì bởi những người muốn được chôn hay đốt xác ở đây không theo đạo Thiên Chúa giáo.

- Vậy à!

- Có rất nhiều người nổi tiếng đã chọn nơi đây làm nơi an nghỉ cuối cùng, ông cứ tin tôi đi. Ông phải đến đây vào ban ngày, và phải đọc tên trên những bia mộ mà xem. Giống như khi đọc một quyển sách viết về các danh nhân nổi tiếng. - Osgood lại nói.

Chẳng cần xem xét lúc ban ngày tôi cũng tin vào lời anh ta nói. Chỉ có điều tôi không quan tâm tới những người đã được chôn, yếu tố duy nhất tôi để ý đến là một ngôi mộ đặc biệt, được dành cho Cynthia Manson. Nói cho chính xác, đến giờ tôi hầu như không tin rằng nó sẽ được dùng để chôn cô ta. Câu chuyện này là điểm hội tụ của quá nhiều những yếu tố và sự kiện rối rắm bí hiểm, cần phải được gỡ toang ra cho rành mạch.

Nghĩa trang này không được chia làm một phần cũ và một phần mới như đại đa số các nghĩa trang khác của London. Góc nào trông cũng giống góc nào. Đường trong nghĩa trang không được rải sỏi. Có những đoạn cỏ đã mọc cao ngang mắt cá chân và mang lại cho những bước chân của chúng tôi một âm hưởng trầm nặng.

Độ ẩm trong không khí còn tăng lên nữa. Với mỗi hơi thở, tôi có cảm giác như không khí đang cào vào họng mình. Không gian oi ả bám lấy phần trên của nghĩa trang như được phá bởi hơi thở của một con ma. Ở phía xa xa về hướng tây, tôi nhìn thấy những đám mây đang cháy lên lần cuối cùng trong ngày, rồi thấy những tia chớp nhợt nhạt đang giật mình trên bầu trời.

Osgood cũng nhận ra, hắn buột miệng:

- Chẳng bao lâu cơn mưa sẽ tới đây, nó sẽ rất mạnh.

Tôi không bắt vào chủ đề đang được người đàn ông đó gọi mời.

- Đến chỗ đó còn lâu không?

- Ngay sau rừng cây kia thôi. Tôi đã cho dọn dẹp sẵn một khoảng đất ở đó.

- Cho dọn dẹp là nghĩa sao?

Người đàn ông nhăn răng cười.

- Tôi nhờ người khác làm việc. Hay là ông tưởng tôi phải tự tay đào đất ở đây?

- Nếu đằng nào cũng có rất ít đám ma..

- Tôi còn những công việc khác.

Tôi nuốt câu hỏi tiếp nối xuống cổ họng và theo anh ta đi vòng quanh một bụi cây. Những chiếc lá con con quét ngang bờ vai trái của tôi, thế rồi tôi đi qua khỏi bụi cây và nhìn vào khoảng đất mà Osgood vừa nhắc tới.

Khoảng đất không rộng. Chỉ vừa đủ cho người ta đào bốn huyệt mộ kề nhau.

Trên nền đất đã mở ra một lỗ. Một lỗ hình chữ nhật, một phần của nó được phủ bên trên bằng những tấm ván, chắc vì những lý do an toàn.

Tôi đi thẳng vào hướng năm huyệt. Lần này thì Osgood hỏi tôi.

- Thế nào? Ông vừa lòng chưa?

- Cynthia sẽ được chôn ở đây?

- Đúng.

- Cho tôi bỏ những tấm ván này sang bên nhé?

Người đàn ông cười nhẹ.

- Để làm gì?

Tôi không trả lời, nhìn khoan xoáy vào khuôn mặt anh ta, mỗi lúc cảm giác không hài lòng một dâng cao hơn trong tôi. Ánh mắt Osgood đang chuyển động quá hốt hoảng. Tôi hầu như tin chắc là anh ta đang âm mưu chuyện gì đó. Cả cái thế đứng kia sao cũng gây ấn tượng đang rình mò, chờ đợi.

- Thật ra thì ông là người chịu trách nhiệm ở đây. Làm ơn bỏ những tấm ván kia sang một bên.

Osgood nở một nụ cười thật dễ thương, khiến tôi suýt chút nữa đã xấu hổ vì sự nghi ngờ trong lòng mình.

- Thôi được, ông Singlair, tôi sẽ làm cho ông yên tâm. - Rồi anh ta nheo mắt lại - Tôi có cảm giác là

Ông không thích tôi thì phải.

- Tại sao ông lại nghĩ như vậy?

- Chỉ là cảm giác thôi. Ông biết chứ?

Tôi im lặng nhún vai, quyết định không giải thích. Tôi không quan tâm đến cảm giác của anh ta. Có bốn tấm ván được đặt ngang trên bờ huyệt. Người đàn ông cúi xuống, kéo tấm ván đầu tiên ra. Khi anh ta sờ tay đến tấm ván thứ hai thì tôi đưa mắt sang chỗ khác.

Ánh sáng đã dần dần nhường chỗ cho trời chiều nhập nhoạng, những đường nét chân mây mờ dần đi, chuyển thành một thứ màu xám trong suốt như sữa. Tuy nhiên hiện thời tôi vẫn còn phân biệt được các đường viền ấy và tôi nhìn thấy một dáng người đang trôi ra từ phía sau một thân cây rất lớn. Dáng người đầu tiên gây ấn tượng như một con ma, bởi nó mặc một cái váy dài sát đất.

Nhưng đó không phải một con ma.

Có lẽ là một cương thi, một người đàn bà với mái tóc màu đỏ được chải bồng lên trên, có một mảng trán được bôi phấn xanh và một con dao với cái lưỡi dính máu trong bàn tay phải.

- Chào John. - Cô ta khẽ nói...

CHƯƠNG 10

ặc dù đã hơn một lần phải chứng kiến Cynthia Manson xuất hiện rồi biến mất, nhưng tôi thật sự vẫn chưa làm quen được với cái nhịp điệu quỷ ám này. Tôi đứng chờ ra như vừa bị sét đánh trúng.

Khốn nạn thật, mới vừa đây tôi còn nhìn thấy cô ta nằm chết trên bàn, vậy mà đột ngột cô ta lại xuất hiện, bước ra từ đằng sau một thân cây như một nữ hoàng vừa rời khỏi vương quốc ma quỷ của mình.

Thật không hiểu được!

Người đàn bà bước ba bước nhỏ về phía trước, rồi cô ta đứng phía bên kia ngôi mộ, nhìn tôi.

Tôi xoay người lại. Người đào mộ đã làm xong công việc và những tấm ván đã được bỏ sang bên. Những tấm ván bây giờ nằm dưới chân anh ta, còn bản thân Osgood thì đứng sừng sững như một bức tượng.

Cảnh phim này không có đạo diễn, người có thể giải thích cho chúng tôi biết mọi việc sẽ tiến triển ra sao. Vậy là bản thân đám “diễn viên” chúng tôi phải tìm ra điều đó, nhưng tôi quyết định sẽ không đi bước đầu tiên.

Quyết định của tôi chắc đã làm người đàn bà tóc đỏ kia không được hài lòng cho lắm, cô ta lắc đầu trách móc.

- Tôi thật không hiểu anh, John. Chẳng lẽ anh ngạc nhiên quá mà hóa câm rồi sao?
- Câm thì không.
- Tại sao anh không nói?
- Bởi tôi cần suy nghĩ.
- Thế thì tốt. Nghĩ về cái gì, nghĩ về ai?
- Nghĩ về cô.

Cô ta nhún vai.

- Hai chúng ta đã cùng nhau đi đến đây. Chẳng lẽ anh không nhớ?
- Làm sao mà tôi quên nổi, Cynthia!

- Thế nhé. Thế thì anh còn nghĩ chuyện gì nữa? - Lại một lần nữa cô ta nở cái nụ cười bí hiểm khiến tôi đâm cáu bởi cảm giác bị giễu cợt. Trong vụ này có quá nhiều chuyện bất bình thường. Chỉ có điều nguyên nhân chính xác là gì thì chưa ai giải thích cho tôi rõ.

- Mới đây tôi vừa nhìn thấy cô là xác chết.

- Thì ra thế. Ở đâu nhỉ?

- Trong nhà xác. Anh ta có thể làm chứng. - Tôi xoay người về nhân vật phụ trách nghĩa trang - Đúng không, Osgood?

Người đàn ông đã biến mất. Ánh mắt tôi chìm vào khoảng trống. Anh ta vậy là có biệt tài chuyển động mà không vang lên một âm thanh nào. Anh ta sợ hãi, hay anh ta tính toán?

Tôi nghiêng vào khả năng thứ hai nhiều hơn, bởi người đàn ông không hề gây ấn tượng sợ hãi. Tôi có thể tưởng tượng được rằng, cả anh ta lẫn Cynthia cùng đứng về một phía. Cả hai người cùng đang ôm ấp một mưu đồ có gắn kết với nhau như trái tim và linh hồn. Một cặp bài trùng tinh quái chống lại tôi. Không tôi chút nào!

- Anh muốn nói tới ai?

Dần dần, tôi thấy cơn giận dữ trong tâm khảm bốc thành lửa mạnh.

- Khốn kiếp thật, cô biết rõ. Anh ta là...

- Anh ta đi rồi, John. Chỉ có hai chúng ta ở đây.

- Đúng thế. Tôi muốn hỏi cô, bước kế tiếp sẽ là gì. Tôi muốn biết cô bao nhiêu tuổi rồi?

- Tròn hai mươi chín tuổi.

- Ồ! Không đâu. Chẳng lẽ các nhà khoa học của chúng tôi đã nhầm lẫn khi phân tích máu của cô sao?

- Có thể.

- Tôi không tin điều đó, Cynthia! Tôi thật không tin. Và tôi muốn có bằng chứng.

- Mời anh! Tôi phải làm gì bây giờ?

- Cô đứng lại đó đi.

- Tốt thôi, tùy anh.

Tôi rút cây thánh giá bằng bạc ra khỏi ngực mình. Nếu thực thể đứng trước mặt tôi thật sự đang bắt tay với quỷ sứ hoặc đang liên kết với cái Ác, cây thánh giá này sẽ hủy diệt cô ta, ít nhất cũng làm bị thương hoặc cướp đi một phần sức mạnh.

Vừa rút báu vật hộ mạng của mình ra ngoài, tôi vừa quan sát Cynthia không ngưng một tích tắc. Cô ta đứng yên, thậm chí chẳng thèm cựa quậy lấy một ngón tay nhỏ, đôi mắt nhìn tôi đăm đăm. Tôi tháo dây chuyền qua đầu mình, đẩy cho nó lác lư từ bên trái sang bên phải khiến cây thánh giá đảo từ phía này sang phía kia, trong lòng đã nghĩ đến khả năng Cynthia sẽ hoảng sợ lùi về. Nhưng mà không! Cô ta đứng đó, quan sát; chuyển động đều đặn của thần vật óng ánh sắc bạc và lãnh đạm nhún vai.

- Nó là một cây thánh giá rất đẹp, John ạ. Tại sao bây giờ anh mới cho tôi xem? - Cô ta vừa hỏi vừa mỉm cười, giọng nói kia rõ ràng đang cho tôi là thằng ngốc.

- Khốn kiếp thật, chẳng lẽ cô nhìn cây thánh giá thần của tôi mà không sao ư?

- Tại sao? Cho tôi sờ nó chút được không?

Thêm một lần nữa, cô ta lại khiến tôi hoàn toàn bối rối.

- Cô có thể cho tôi biết nguyên nhân được không?

- Có, vậy là tôi đã tìm đúng người rồi. Đây chính là bằng chứng. Tôi sẽ trải qua đám ma của chính mình. Anh nhìn kia, kia là nấm mồ của tôi. Tôi sẽ bước vào trong đó, và sẽ để cho người ta lấp đất.

- Không cần quan tài sao?

- Tại sao lại không? Anh cứ quan sát đi rồi sẽ thấy, John Singlair. Tôi muốn như vậy, anh hiểu không?

- Không hiểu!

Cô ta nhún vai. Làn vải trắng chuyển động tạo nên những đợt sóng nhỏ.

- Thế thì cũng chẳng sao. Anh cứ nhìn đi, và làm gì mà anh cho là đúng.

Sau câu nói đó, cô ta bắt đầu chuyển động. Đầu tiên, tôi tưởng cô ta đi về hướng tôi. Nhưng không, cô ta làm một đường vòng nhỏ bởi cô ta muốn đến phía bên kia của ngôi mộ. Đến bên bờ huyệt rồi đứng lại và cúi đầu nhìn xuống.

Cả tôi cũng chuyển động. Với những bước chân ngập ngừng, tôi bắt đầu đi. Và cũng dừng lại bên huyệt mộ.

Hai chúng tôi đang đứng ở hai đầu ngôi mộ. Không khí lạnh từ phía sâu bốc lên. Rất có thể tôi chỉ tưởng tượng ra điều đó, nhưng ngôi mộ này không làm tôi vừa lòng chút nào.

- Anh sao thế, John?

- Tôi không thích.

- Không thích cái gì kia?

- Không thích chuyện cô muốn bước vào ngôi mộ này. Đã tới lúc tôi cần phải biết sự thật đằng sau tất cả những chuyện này là gì? Tôi đòi hỏi một lời giải thích. Tôi đã nhìn thấy cô, nhưng tôi cũng nhìn thấy một con quỷ khủng khiếp, một vật thể đỏ như máu đã thò mặt ra nhìn tôi trong khuôn cửa của thang máy. Nó là một con quái vật với một cái mõm đầy răng sắc nhọn. Cô có nhớ không, Cynthia?

- Một quái vật sao? - Cô ta nhắc lại.

- Đúng, tôi nhìn thấy nó.

- Đỏ như cái này hả? - Cô ta chìa cánh tay ra và chỉ xuống khoảng mở của huyết mộ.

Cả tôi cũng phải há mồm ra vì ngạc nhiên, bởi ngôi mộ đựng đầy tới nửa huyết một thứ chất lỏng đỏ như máu đang bốc hơi...

CHƯƠNG 11

ời chỗ làm tương đối sớm, Suko đi về nhà để đánh chiếc BMW ra khỏi tầng hầm để xe. Chính tại đó, anh bị ông chủ nhà tóm được.

- Khoan đã, ông Suko.

- Làm ơn đi, tôi đang rất vội! Làm ơn nói ngắn thôi!

- Trong... trong thang máy đầy máu!

- Cái gì kia?

- Đúng, chuyện này cũng có liên quan tới cả anh bạn đồng nghiệp của ông...

- Máu của anh ta hả?

- Không, tôi không tin như thế. Tôi không biết chính xác. Mọi chuyện kỳ cục quá.

Đến cả một người mù bây giờ cũng nhìn rõ là ông chủ nhà đang hoảng loạn. Suko dìu người đàn ông về lại phòng của ông ta, ấn ông ta ngồi xuống ghế.

- Thế, ông ngồi xuống đây và từ từ kể lại từng chuyện cho tôi nghe.

Chàng thanh tra nghe bản báo cáo, vừa nghe vừa thầm rửa sả anh bạn John, cái gã trai lão lêu đã chẳng thèm nghĩ tới chuyện gọi điện cho anh ngay cả trong một tình huống như thế này.

- Không thể thế được!

- Nhưng đó là sự thật mà. Ông có cần tôi chỉ cho ông nhìn thấy vết máu không?

- Có.

Họ cùng nhau quay trở lại thang máy. Suko nhìn xuống dưới nền cabin. Mặc dù ông chủ nhà đã cố gắng hết sức nhưng cũng không xóa sạch được màu máu.

- Bây giờ ông nói sao?

Suko nhìn lên phía trên và phát hiện ra những vết máu nhỏ bám quanh rìa khuôn cửa thoát hiểm.

- Chắc nó phải chảy từ trên kia xuống.

- Anh nói và chỉ tay lên trên.

Ông chủ nhà mở tròn mắt ra.

- Vâng. - Ông ta thì thảo - Đúng thế, ông có lý. Giờ thì tôi cũng nhìn thấy.

Suko đẩy người đàn ông bước ra khỏi cabin.

- Khoan, để tôi nhìn cho kỹ đã. - Anh rướn cao người và giơ tay mở cửa thoát hiểm. Máu vẫn còn dính ở khoang cửa, nhưng chàng thanh tra chẳng phát hiện thấy gì phía trên đó ngoài một khoảng trống sâu hun hút và mờ tối của khu thang máy.

Anh đóng cửa thoát hiểm lại. Ông chủ nhà đã bớt một chút ngại ngần, giờ ông ta chuyển sang tò mò và bước lại gần hơn.

- Chuyện gì vậy? Ông có tìm được dấu vết gì không?

- Hết rồi.

Ông chủ nhà đưa lưỡi liếm môi, cứ như thể ông ta muốn ném mùi của những giọt mồ hôi li ti trên đó. Mái tóc ông ta vốn rất mỏng, bây giờ đã bắt đầu dính bệt vào da đầu do dẫm mồ hôi.

- Thế còn máu? Ông có nhìn thấy nó không? Không, dĩ nhiên là không rồi. - Ông ta tự sửa lại - Chỉ có ở dưới nền cabin thôi. Nhiệm vụ của tôi là phải biết chuyện gì xảy ra ở đây. Người trong nhà đồn tới hỏi. Những chuyện như thế này được truyền đi rất nhanh. Người ta yêu cầu tôi giải thích.

Suko hắng giọng.

- John Singlair nói gì về chuyện này?

- Ông ấy lên xe đi.

Suko mỉm cười. Dĩ nhiên rồi, John phải lên xe. Anh ta có một cuộc gặp gỡ ở nghĩa trang Richmond. Cả đời với anh, giờ cũng chẳng còn gì giữ anh lại trong ngôi nhà này nữa. Nhưng mặt khác, vết máu rõ ràng đang ám ảnh anh rất mạnh. Nó đã nhỏ xuống nền thang máy, vậy là phải có một nguyên nhân nhất định.

Ông chủ nhà lại bước vào cabin, đứng cùng anh.

- Tôi thấy rõ là ông đang suy nghĩ, ông Suko. Nhìn nét mặt ông thì biết. Tôi thấy chuyện này trầm trọng đấy, mà tôi thì lại không có một lời giải thích nào cả, khốn kiếp thật. Hay đã có ai đó dùng thang máy làm nơi chuyên chở xác chết?

- Tôi không tin như vậy đâu.

Ông chủ nhà giơ tay gãi trán.

- Dù sao chẳng nữa, cũng có thể tôi sẽ cho cabin ngừng hoạt động. Đằng nào thì cũng chẳng có ai dám bước vào đây nữa, họ sợ quá mất rồi. Cũng dễ hiểu thôi.

Suko thấy người đàn ông nói hơi nhiều, thế rồi anh thầm giải thích rằng nguyên nhân có lẽ nằm ở những sự kiện quá bất bình thường.

- Thôi thì để tôi... - Ông chủ nhà nói chưa hết câu thì cửa đã đột ngột đóng sập lại.

Cả hai người đàn ông nhìn trần trôi vào tấm cửa sơn màu sáng bạc. Họ chẳng thể làm gì hơn.

Suko tỉnh lại trước.

- Ông có bấm nút không, ông chủ nhà?

- Làm sao mà tôi bấm nút được?

- Tôi cũng không bấm.

- Vậy là cửa tự đóng lại.

Suko gật đầu.

- Có lẽ thế, nhưng không chắc.

- Ý ông muốn nói...

Chàng thanh tra nhìn quanh quất trong cabin. Đồ vật chẳng có gì nhiều, chỉ những bức tường trần trụi.

- Thật cả tôi cũng chưa có lời giải thích cụ thể. Tôi có cảm giác như ở đây đang có những nguồn lực khác.

- Ôi trời, ý ông muốn nói gì?

Nỗi sợ hãi phủ xuống khuôn mặt tròn của người đứng bên cạnh Suko. Ông chủ nhà đưa lưỡi liếm môi, mí mắt giật liên hồi, rồi ông ta than thở rằng tại sao lại không mang theo hòm đồ nghề để có thể mở cửa ra.

- Người đứng bên ngoài có mở được không?

- Tôi không biết, ông Suko. Ta thử gõ xem sao. Có lẽ sẽ có người để ý.

Suko lắc đầu khiến người kia bối rối.

- Chẳng lẽ ông không tin lời tôi?

- Ông thì tôi tin. Nhưng người khác...

- Đúng, ông có lý, ông Suko, đúng là ông có lý thật.

Suko hắng giọng. Miệng anh nói chuyện với ông chủ nhà, nhưng những suy nghĩ của anh đang diễn ra theo những hướng hoàn toàn khác. Ngay từ giây phút đầu Suko đã hiểu việc cánh cửa đột nhiên đóng lại không có nguyên nhân bình thường. Sự kiện này còn che đậy những điều mà ông chủ nhà không nhìn ra. Cabin thang máy bây giờ đã trở thành một cái bẫy, một cái bẫy của một con quỷ mà Suko chưa biết mặt, biết tên.

- Kìa, ông nói gì đi chứ!

Ông chủ nhà cũng nhận được câu trả lời, nhưng không phải từ miệng Suko mà từ cái thang máy. Nó

thình lình rung nhẹ lên, rồi chuyển động.

Chẳng một ai bấm nút, vậy mà cabin vẫn trôi từ từ lên cao.

Nó trôi chậm hơn tốc độ bình thường. Cả hai người đàn ông đứng sừng sững như hai bức tượng, bối rối nhìn nhau. Ông chủ nhà giơ tay bấm nút báo động, rồi chửi bới và rên rỉ luôn mồm, nhưng chẳng chuyện gì xảy ra. Không một âm thanh báo động vang lên. Cả hai người đứng lại trong bầu không khí tĩnh lặng, chờ đợi.

- Nó đi lên trên! - Ông chủ nhà thì thào - Nó đi lên trên, cứ như thể có ai đang đẩy chúng ta lên...

Suko chỉ gật đầu.

Thế rồi thang máy dừng lại.

Ánh mắt Suko lướt qua bảng đèn có ghi số của từng tầng nhà. Chẳng có bóng đèn nào sáng, không một con số nào nhấp nháy. Nếu anh đoán không lầm thì họ đang kẹt ở tầng hai.

Ông chủ nhà nhích đi nhích lại. Lưng ông ta đập vào cánh cửa cabin. Rồi ông ta dừng lại ở đó, đưa hai tay áp chặt lên đôi mắt, như thể không muốn nhìn vào sự thật.

- Cái này là nhà tù, là phòng giam, là huyết mộ...

Suko để cho ông ta nói một mình. Anh đang nghĩ đến những bước tiếp nối. Thang máy chắc chắn không phải đi lên trên mà không có mục đích nhất định. Nó đang tuân theo một sức mạnh ma thuật nào đó, một sức mạnh mà con người không thể điều khiển được. Anh nhớ tới vết máu trên nền cabin, Suko đã muốn tìm ra điểm xuất phát của nó. Giờ thì chắc chắn anh sẽ nhận được cơ hội đó.

Hai bàn tay của ông chủ nhà bắt lực thông xuống. Người đàn ông trắng nhợt ra như phomai.

- Chúng ta phải làm gì bây giờ, ngài thanh tra?

- Ông không phải làm gì cả.

Câu nói khiến người đàn ông bình tĩnh lại rất nhiều. Suko nghe thấy ông ta thở ra nhẹ nhõm. Bản thân anh không muốn đưa tiếp một lời nhận xét nào, bởi anh không muốn người bạn đường bất đắc dĩ của mình thất vọng.

Ông chủ nhà ngẩng đầu nhìn lên hướng trần cabin. Chẳng một ai trong họ biết ông ta làm điều đó là tự nguyện hay không, có vẻ như ông ta vừa nhìn thấy hoặc nghe thấy một cái gì đó, thứ mà chàng thanh tra đã không nhận ra. Chỉ tới khi Suko nhìn thấy cái gập đầu ra hiệu, anh mới nhìn lên cao và thấy trần cabin đang có sự thay đổi, chính xác là ở đường viền của khuôn cửa thoát hiểm.

Một chất lỏng xuất hiện...

Một chất lỏng thâm màu. Màu đỏ thâm như máu!

Suko im lặng. Anh đứng đó, nhìn lên cao và tiếp tục quan sát.

Thứ chất lỏng này có độ đậm đặc thích hợp của nó. Nó từ từ tụ lại thành từng giọt lớn. Chúng vẽ thành một đường viền hình chữ nhật rất rõ ràng, rồi chúng được tiếp tế thêm, dày hơn lên, đủ nặng để rơi xuống dưới.

Cả ông chủ nhà cũng không rời mắt khỏi hình chữ nhật đó. Ông dán sát thân hình của mình vào vách cabin, xòe hai lòng bàn tay tựa lên đó và mấp máy môi không ngừng, mặc dù không thốt nổi một âm thanh. Tấm lưng ông hơi cong lại, cứ như thể một nắm đấm vô hình đang thúc vào giữa dạ dày ông. Rồi ông thoáng liếc về phía Suko, trước khi nói với chàng thanh tra bằng cái giọng đã khàn đặc.

- Máu phải không?

Suko vẫn im lặng.

Người đàn ông không dám tin đó là sự thật.

- Khốn kiếp, ông nói cho tôi nghe đi, máu phải không?

- Đúng thế, trời đất quỷ thần, ông có lý.

- Ôi trời ơi! Trời ơi! - Giọng người đàn ông tắc nghẹn. Ông ta phải lấy hơi một lần nữa - Ban nãy mình đã xem rồi mà. Phía bên trên có gì đâu, phía bên trên kia chỉ là không khí.

- Đúng thế.

- Tại sao bây giờ...?

- Tôi cũng không biết, quái quỷ thật! Ông có đi lộn đầu xuống đất bây giờ thì tôi cũng không giải thích được.

- Nhưng ông là cóm mà...

- Cóm thì đã sao?

- Cảnh sát viên bao giờ mà chẳng biết tất cả mọi chuyện.

Giờ thì người đàn ông bắt đầu cuống quýt tỏ ra thiếu khách quan. Suko trầm nghĩ, nguyên nhân chỉ vì ông ta quá sợ thôi.

Vành máu hình chữ nhật trên kia quả thật mỗi lúc một dày hơn, nặng đến mức sắp sửa rơi xuống dưới. Những giọt hình tròn đã hiện ra rõ ràng, như đang được treo bằng vô vàn sợi dây nhỏ li ti, lơ lửng trên đầu hai người.

Những giọt đầu tiên rơi xuống.

Chúng rơi thật thong thả, gây ấn tượng với hai người đàn ông như trong một bộ phim quay chậm. Mỗi giọt chất lỏng rơi xuống nền cabin đều bệt ra thành những hình trứng rán con con. Cả hai người đàn ông né sang bên để không bị rơi trúng.

Cố né tránh nhưng họ cũng không thoát. Ít nhất thì quần áo của họ cũng bị thứ chất lỏng trên kia dính vào. Trên chiếc yếm của ông chủ nhà chẳng bao lâu đã xuất hiện những vết đỏ thẫm li ti đầu tiên, trông như những vết han rỉ.

Ông chủ nhà thấy ghê tởm. Suko khuyên ông nên nghiêng răng chịu đựng. Người đàn ông không muốn nghe lời anh.

- Nay ông, ông thanh tra, tôi nói cho ông biết, tôi muốn bảo toàn mạng sống mà ra khỏi đây.

- Thế thì làm đi!

Đã từ lâu, suy nghĩ của Suko xoay quanh khả năng mở cái cửa bên trên kia. Anh thật phải biết những gì đang xảy ra trong đường hầm thang máy. Thêm vào đó, anh vừa nghe một âm thanh khiến anh càng thấy bất an. Một tiếng quẹt và tiếng cào nhẹ, ngay đúng trên đầu anh.

Có kẻ ở trên kia!

Hệ thống thần kinh của ông chủ nhà tỏ ra vừa mỏng mảnh vừa dễ gãy.

- Chúng ta không có cơ hội đâu. - Ông ta tuyên bố - Khốn nạn thật, chúng ta đâu có cơ hội nào. Ngay cả khi nếu làm được thì cũng chẳng có ai đến đây mà mở cabin này ra đâu. Chẳng ai dám làm điều đó.

Chàng thanh tra không phản đối. Bản thân họ không thể làm được gì, bởi họ đang bị kẹt cứng. Cabin thang máy bây giờ đang tuân thủ những luật lệ khác. Những lực lượng xa lạ đang điều khiển nó.

Ông chủ nhà đã thu gọn người vào một góc cabin. Ngồi ở đó ông ta né được một phần, nhưng không tránh hết được những giọt chất lỏng đang rơi từ trên xuống. Một giọt vừa đập trúng vào trán ông ta, lăn theo chiều ngang đường lông mày rồi chảy xuống dưới, để lại một vết nhỏ suýt nữa chạm đến tận khoe miệng của người đàn ông.

- Tôi sẽ mở cái cửa bên trên kia ra! - Suko nói.

Người đàn ông giật nảy người lên.

- Ông muốn làm gì kia? Ông muốn mở cửa trên kia ra hả?

- Dĩ nhiên rồi.

- Rồi sao nữa.

- Ta sẽ chờ xem chuyện gì xảy ra!

Người đàn ông bật cười chói gắt.

- Rồi xem chuyện gì xảy ra. - Ông ta vừa la lớn vừa nhắc lại - Khốn kiếp, tôi biết rồi. Cả một thác máu sẽ đổ xuống đầu chúng ta, và không cho chúng ta một cơ hội sống. Ông nghe rõ chưa, nó sẽ đổ xuống như một thác nước. Khốn nạn, không biết tôi bắt tay với cái loại người gì đây!

Chàng thanh tra dần đã cảm thấy bức với người bạn đồng hành bất đắc dĩ. Anh không thể đuổi ông ta đi chỗ khác. Cả bản thân anh cũng thấy trong mình khó chịu, bất an. Cabin thang máy gây cảm giác mỗi lúc một chật hẹp hơn. Rất có thể nguyên nhân nằm ở cái mùi tỏi lộn mỗi lúc một bốc lên dày đặc hơn vào hơi thở họ.

Anh đứng chính dưới khuôn cửa hình chữ nhật và quan sát những giọt chất lỏng rơi xuống. Sau đó, thấy chúng rơi quá nhiều xuống người mình, Suko né sang bên, vào một góc đứng khô ráo hơn.

Hai cánh tay rướn lên cao sẽ chạm đúng trần cabin, chiều cao của anh vừa đủ để với đến thanh sắt chắn ngang giữ chắc cánh cửa thoát hiểm bên trên. Nhưng đúng lúc chạm tay vào nó, Suko chợt nghe thấy một tiếng cào chói gắt. Tiếng cào thậm chí rung qua lớp kim loại và gây cảm giác tê tê giữa những đầu ngón tay anh.

Anh kéo cần gạt ra!

- Chú ý! - Ông chủ nhà ga lớn, cúi khom người xuống, rõ ràng trong tâm khảm đang chờ một thác máu trút xuống đầu mình.

Nhưng chẳng có ai đổ cái gì xuống đầu ông ta hoặc Suko. Khuôn cửa hình chữ nhật được gạt sang bên mở ra một đường hầm bình thường, trống rỗng, những giọt chất lỏng chỉ rơi qua đường viền xuống nền cabin. Hai người bây giờ có thể nhìn qua đó lên cao, thấy những sợi cáp rất lớn đang treo ở đó, thấy những đường ray đã được gắn chặt bên tường và chạy thẳng lên trên kia, mất hút vào bóng tối.

Chẳng có gì bất bình thường...

Đến cả ông chủ nhà cũng bình tĩnh lại.

- Khốn kiếp, ông thanh tra, ông nói gì đi chứ!

- Chưa đâu.

- Ông hiểu không?

- Chưa đâu.

- Hay thật. Ra một tay cóm cũng chẳng mấy thông minh hơn người bình thường như tôi. Thật tôi muốn nhảy lên vì sung sướng!

- Đừng nhảy thì tốt hơn! - Suko khuyên bảo ông ta, bởi anh vừa nhìn thấy một chuyển động thấp thoáng trong bóng tối của đường hầm thang máy. Có cái gì đó đang lao xuống dưới.

Nó chuyển động nhanh, rất nhanh, giống như một hòn đá được ném xuống dưới vực sâu, và nó lớn dần lên, chiếm toàn bộ bề ngang đường hầm.

Những đường viền tối tăm, một màu máu đỏ thẫm, một vệt mặt ma khổng lồ hình chữ nhật với hai cái sừng trên trán. Khuôn mặt của một con quỷ, tỏi lộn, xấu xí.

Nó đứng lơ lửng giữa bốn bức tường, như đã có ai dán chặt nó vào đây, thế rồi nó mở cái mồm ra, ngoác to hết cỡ để lộ lờm chờm những răng là răng. Những cái răng trắng muốt như tuyết. Nếu có cơ hội, chắc chắn chúng đủ sức xé tan xác một con bò. Bên trong vệt mặt ma hiện ra đôi mắt có hai vệt màu trắng với những đường viền rất rõ ràng. Hai vệt sâu đang tỏa ra nỗi kinh hoàng thì đúng hơn.

Suko không biết kẻ trước mặt anh là ai. Anh đã chạm trán và vật lộn cùng không ít ma và quỷ, vậy mà cả đời anh chưa nhìn thấy một con quái vật nào như thế này. Nó gây ấn tượng như một cái đầu quá lớn của một con dơi khổng lồ. Màu sắc của nó là màu sắc của máu đọng.

Cả ông chủ nhà giờ đây cũng đã qua giây phút kinh hoàng câm lặng.

- Làm sao bây giờ? - Ông ta thì thào.

- Ông đừng làm gì cả nhé?

Giọng nói của người đàn ông mặc yếm xám ở câu hỏi thứ nhất đã run rẩy. Giờ thì nó trở thành thất thanh.

- Dĩ nhiên rồi, tôi đâu có làm được gì. Cái đó thì tôi cũng biết, nhưng mà...

- Còn tôi thì sẽ làm!

Người đàn ông cười như nổi cơn điên.

- Ông làm được gì hả?

- Tôi sẽ trèo lên trên kia.

Tới lúc đó, ông chủ nhà ngậm mồm lại, không biết nói thêm câu nào nữa!

CHƯƠNG 12

Trong giây phút kinh hoàng đó, tôi nhớ tới cái đầu lâu mà lẽ ra tôi cần phải đặt lên trên ngôi mộ này, cái đầu lâu bây giờ vẫn còn nằm trong túi mặc dù tôi đã xách túi theo đây, nhưng lại để quên trong ngôi nhà của Osgood. Bản thân tôi không biết tại sao suy nghĩ đó lại nảy ra trong đầu óc lúc này. Có lẽ tôi cần phải ném nó xuống khỏi chất lỏng kỳ quái bên dưới huyết mộ kia, dù nó có là máu hay cái gì đi chăng nữa.

Thật khó dời mắt khỏi nó và đưa ánh nhìn ra chỗ khác. Khi làm được chuyện này, tôi nhìn sang Cynthia ở đầu kia nấm huyết.

Cô ta không trốn tránh ánh mắt của tôi, thậm chí còn gật đầu, nét mặt trông như đang muốn mỉm cười.

- Cô có thể giải thích cho tôi hiểu không? - Tôi hỏi.

Người đàn bà chỉ nhún vai.

- Cô không thể, hay là cô không muốn, quỷ quái? Nói đi, Cynthia! Nói đi!

- Chúng ta phải chấp nhận.

- Xin lỗi, tôi không chấp nhận đâu. - Ngón tay trỏ của tôi chỉ chênh chếch xuống dưới về phía cái lỗ tối hình chữ nhật - Đây có phải là máu hay không nào? Tôi muốn biết!

- Tôi cũng không nói chính xác được. Tôi nghĩ đây là một dung dịch đặc biệt.

- Tốt thôi. Dung dịch nào?

- Máu quỷ!

Tôi không nói gì cả, chỉ nhướn mày và hắng giọng cho cổ họng mình trở lại bình thường.

- Máu quỷ. - Tôi lẩm bẩm - Cô dính dáng gì đến máu quỷ? Cô có phải là một con quỷ không?

- Không.

- Tại sao máu quỷ lại lấp một nửa ngôi mộ? Khốn kiếp! Tôi muốn nghe lời giải thích.

Người đàn bà dang hai cánh tay lên cao đập bàn tay vào mặt. Những câu nói sau đó vang lên trong trầm đục nặng nề.

- Tôi... tôi rất tiếc, John! Mọi chuyện đã mọc cao quá đầu tôi, thật sự...

- Không thể xin lỗi qua quýt như vậy là xong việc. Máu của ai vậy? Cynthia?

- Máu của ông ta!

- Của ai?

Cô ta nhìn tôi trân trối, mở miệng ra muốn trả lời, nhưng rồi hét văng lên và vùng bỏ chạy như một cơn gió hoang hốt. Tôi cân nhắc liệu có nên đuổi theo cô ta hay không, cuối cùng tôi quyết định ở lại, bởi tôi có cảm giác mình đang được cần đến chính ở nơi này, bên ngôi mộ này, trong nghĩa trang này.

Cơn bão đã gần tới nơi. Tiếng gầm của nó ùng ùng như những loạt trống rền. Chớp như những lưỡi kiếm mảnh mai nhưng chát chúa nhảy nhót trên bầu trời, để lại những vết sáng hình dích dắc.

Không khí oi nồng kinh khủng, nặng nề chưa từng thấy. Thêm vào đó là tầng tầng lớp lớp hơi nước trông giống những chiếc khăn mỏng mảnh ẩm ướt bay lừ đừ từ dòng sông lên, tỏa ra thành những đám mây nhạt màu, chiếm lĩnh cả một vùng không gian xung quanh.

Để nhìn rõ hơn, tôi rút trong túi ra một ngọn đèn pin nhỏ, chiếu xuống dưới khối chất lỏng trong huyết mộ. Quảng sáng hình nón mảnh mai gây ấn tượng như đang bùng bùng trong phần không gian đầy mây và hơi nước. Nó nhẹ trượt trên mặt chất lỏng, tràn vào cả một vài bọt không khí đang nổi lên trên bề mặt.

Cynthia đã để tôi ở lại đây một mình, cả Osgood cũng đã biến mất luôn. Tôi có cảm giác đó là hai hành động đã được lên kế hoạch sẵn từ trước. Mỗi lúc nổi nghi ngờ trong tôi một lần mạnh hơn, nhất là đối với người đàn ông làm nghề đào mộ nhưng lại có một ngoại hình diễn viên điện ảnh.

Ngay từ giây phút đầu, tôi đã không tin anh ta, giờ lại càng không. Tôi xoay người lại, nhìn về hướng nhà xác, cái ngôi nhà lồi lên một khúc bấu gù xấu xí chứa căn hộ của người đàn ông bí hiểm. Phía đó bây giờ tối om. Không một vết sáng hiện lên đằng sau những khuôn cửa sổ. Nếu Osgood ở đó thì rõ là hắn đang lẫn mình trong màn tối.

Tôi ý thức rất rõ tình trạng giằng co tại chỗ của mình. Nhưng mọi việc bây giờ nhất quyết phải thay đổi, đã tới lúc tôi muốn vật lộn để giành một chiến thắng đầu. Trong lòng tôi lúc này vẫn thầm hy vọng vào sự trợ giúp của Suko, người lẽ ra phải có mặt ở đây từ lâu rồi.

Một cái nhìn cúi xuống dưới ngôi huyết đang mở rộng. Không có chuyện gì xảy ra. Khối máu quý vẫn nằm đó như một lớp chất lỏng đã hóa đá. Giờ thì cả những bọt nước cũng thôi không nổi lên nữa. Những cái bong bóng cuối cùng đã tan ra. Chỉ còn lại những dải mây hơi nước bay là là trên bề mặt.

Tôi tin chắc hiện thời sẽ chưa có nhiều việc xảy ra bên ngôi mộ này. Nhưng tôi muốn có lời giải thích cho khối chất lỏng kỳ quái dưới kia, mà kẻ cung cấp nó sẽ phải là Osgood. Nếu tôi không làm thì gã đàn ông đó chưa rời bỏ nghĩa trang. Chắc chắn tôi sẽ tìm thấy hắn trong ngôi nhà kia, dù hắn có đang ngồi rình rập đâu đó trong bóng tối.

Khuôn nghĩa trang trong màn đêm đã trở thành một mảnh đất âm u bí hiểm. Những bóng tối trong rất nhiều màu xám và đen khác nhau đang bao quanh tôi. Có lúc chúng hơi sáng lên, có lúc lại thối xuống. Gió đã trốn đi đâu mất. Chỉ đằng xa đang vẳng lên tiếng gầm của cơn bão sắp về, nó gầm gừ lòng vòng phía Tây như không dám đến gần đây.

Tôi lại gần ngôi nhà của kẻ coi nghĩa trang. Nó đã hiện thành một khối đen lù lù trước mặt. Đường viền trên đỉnh có lúc cao lúc thấp, khu nhà xây thêm áp vào một bên trái của nhà xác và có phần thấp hơn khối nhà chính. Nó không phải là sản phẩm của một bàn tay xây dựng bậc thầy mà chỉ gây ấn tượng như bị người ta cầu thả ném vội vào cạnh khối nhà kia.

Những khuôn kính cửa sổ trên tường ánh lên nhẹ nhẹ như những con mắt nhìn câm lặng hình chữ nhật. Tay đào huyết thậm chí chẳng thêm đốt nển, hấn đang ngồi rình hoàn toàn trong màn tối.

Tôi đứng trước cửa, cảm nhận hương thơm của những vòng hoa trong nhà xác đang túa ra, nồng nặc đến ngộp thở. Thế rồi tôi bấm chuông.

Dĩ nhiên là không có chuyển động nào. Nếu Osgood ở đây, hấn chẳng bao giờ tính tới chuyện mở cửa cho tôi.

Rút về vài bước chân, tôi nhìn quanh tìm cơ hội đột nhập vào trong. Các cửa sổ được đóng kín, cửa ra vào cũng vậy. Phá cửa là việc tôi chưa muốn làm lúc này, nhưng thật ra vẫn còn một con đường khác dẫn vào trong đó. Con đường đi qua nhà xác.

Ẩn mình vào bóng tối của ngôi nhà, tôi vòng ra phía trước. Lối đi chính thức là một khuôn cửa rộng có hai cánh cửa. Hai bậc thêm rất rộng bằng đá dẫn lên trên cao. Chẳng ở đâu có một dấu hiệu nào của Thiên Chúa giáo. Khu nghĩa trang này quả thật được dành cho một loại người đặc biệt vô đạo chẳng?

Liệu Osgood có khóa lối chính của nhà xác? Tôi tính đến khả năng đó và thậm ngạc nhiên không ít khi thấy mình nhẹ nhàng mở được cánh cửa ra. Thật không hiểu tại sao hấn không khóa cửa lại. Rất có thể hấn không muốn chặn ngang cơ hội trốn tránh của Cynthia Manson.

Đón tiếp tôi lại là cái mùi vị của xác chết và thời gian như ở lần thăm thứ nhất. Những bụi hoa trà mảnh dẻ vươn cao từ những chậu trồng hoa rất lớn bằng sành. Một vài cái lá nhấp nhánh như thể được quét sơn. Vì đã chú ý ghi nhớ đường đi từ lần trước, nên chuyện xê dịch đối với tôi bây giờ tương đối dễ dàng. Theo tiếng nói bản năng, tôi dừng lại một thoáng bên cánh cửa dẫn vào nhà xác. Người ngoài nhìn vào bây giờ sẽ không thể phát hiện ra điều gì. Tôi lúc này chỉ còn là một vệt tối nép sát vào không gian xám ngắt của nhà xác.

Tôi muốn nhìn xác chết kia một lần nữa. Tôi vừa nhìn thấy cô ta bên ngôi mộ, nhưng trước đó cô ta đã nằm ở đây, rất có thể bây giờ cô ta đã quay trở lại chỗ cũ.

Khi bị tay tôi đẩy vào trong, cánh cửa kêu cọt kẹt khiến tôi thoáng bức mình. Trong không khí tuyệt đối tĩnh lặng này, mọi âm thanh đều vang lên rõ ràng và âm vang gấp đôi. Bất cứ kẻ nào đang rình mò quanh đây đều phải nghe thấy nó.

Nhưng hình như không có kẻ nào chờ tôi thì phải. Chẳng một đòn tấn công nào nhào ra từ bóng tối, tôi an toàn bước vào trong nhà xác.

Cái bàn dựng xác chết hiện ra nguyên si. Đối với tôi, nó đã trở thành trung tâm của ngôi nhà và trung

tâm của câu chuyện.

Tôi không bật đèn điện lên, mà rút cây đèn pin nhỏ và mảnh như một cây bút chì trong túi ra. Tia sáng xuyên như một mũi giáo nhọn qua màn tối, khơi một đường hầm vô cùng mỏng mảnh của ánh sáng và cắm xuống mặt bàn, nơi lẽ ra phải có Cynthia Manson đang nằm.

Cô ta không nằm ở đây nữa!

Dĩ nhiên là vô vàn những suy nghĩ khác nhau lao loang loáng qua đầu tôi như những tia chớp. Có phải cô ta đã đứng dậy để gây bất ngờ cho tôi bên huyệt mộ, hay đã có kẻ đưa cô ta đi chỗ khác?

Cả hai khả năng đều có thể xảy ra. Biết mình đang phải đối mặt với một câu đố bí hiểm, tôi xâu chuỗi trong đầu tất cả những gì chứng kiến khi tôi bước chân vào nhà xác này lần đầu tiên và nhìn thấy người chết nằm ở đây. Có cái gì đó, một yếu tố nhỏ nhoi nào đó, nổi cộm lên trong câu chuyện như một hạt sạn nhỏ.

Tôi so sánh Cynthia bên nằm mộ với Cynthia mà tôi đã nhìn thấy ở đây.

Có cái gì đó khiến tôi ngắc ngứ. Có cái gì đó mâu thuẫn với toàn khung cảnh xung quanh.

Nhưng nó là cái gì? Trời đất thánh thần!

Tôi háng giọng, suy nghĩ thật gắt gao, cảm nhận rõ tiếng mạch máu đang đập bên dưới trán. Thế rồi tôi đột ngột hiểu ra. Tia chớp trí tuệ nổi tiếng đã đập trúng não tôi, mang lại yếu tố chìa khóa.

Con dao găm!

Đúng, nó là vấn đề chính ở đây. Cynthia Manson khi nằm trên bàn này không mang nó trên lưng, mà cả đôi bàn tay cô ta cũng trống rỗng. Vậy mà khi xuất hiện bên ngôi mộ, cô ta lại cầm dao. Tôi còn nhớ rất rõ lưỡi dao có dính máu.

Tại sao?

Những suy nghĩ chạy ráo riết trong đầu. Tôi biết mình đang tới sát giải pháp của toàn bộ câu chuyện, chỉ có điều trí não tôi chưa đủ sức để bước qua ngưỡng cửa vô hình đó, một ngưỡng cửa đã cận kề biết bao nhiêu.

Dòng cân nhắc của tôi đã bị cắt ngang bởi những tiếng động vang lên phía sau lưng. Những tiếng động lọt qua khoảng mở bên cánh cửa nhà xác và hắt vào trong, báo rõ những chuyển động phía ngoài.

Tôi lùi trở lại, lên vào góc chết bên cánh cửa. Nếu có kẻ bước vào trong phòng này, tôi không muốn bị hắn phát hiện ngay lập tức. Tiếng bước chân đến gần cửa. Tôi nghe thật tập trung và nhận ra đó không phải tiếng chân của đàn ông. Osgood chắc chắn sẽ gây nên những âm thanh khác.

Chỉ còn lại Cynthia Manson!

Nếu đây quả thật là cô ta, lần này tôi sẽ không để cho cô ta chạy trốn dễ dàng như những lần trước.

nữa. Giờ đã tới lúc tôi phải đòi hỏi cho bằng được một lời giải thích, dù có phải áp dụng những biện pháp khuyến khích không tuyệt đối nhẹ nhàng và lịch sự.

Bóng tối hiện ra bên ngưỡng cửa. Dáng người đứng lại ở đó, chân chừ một thoáng, như thể không đủ can đảm bước vào trong.

Tôi giữ tư thế bất động. Hơi thở dừng lại trên bờ môi, tôi kiên nhẫn cao độ để chờ!

Con người kia vẫn chưa vào, nhưng cô ta biết có tôi ở trong này.

- John...?

Cô ta gọi tên tôi lên, tiếng gọi thì thào như một hơi thở nhẹ rón rén bay vào không gian kỳ quái bên trong.

- Tôi đây, Cynthia...

- Tôi vào được không?

- Dĩ nhiên. Cô muốn gặp tôi, đúng không?

Dáng người bên khuôn cửa thay đổi nhẹ và cô ta gật đầu.

- Vâng, tôi muốn gặp anh.

- Thế thì mời cô, tôi không ngăn cản.

Cô ta tới. Tôi bước một bước nhỏ sang bên trái, bởi đứng ở đây tôi nhìn rõ hơn. Hình ảnh một người đàn bà nhỏ bé bước vào trong không gian lạnh lùng của nhà xác thật là một bức tranh bí hiểm.

Tôi chờ cô ta, nhìn cô ta không ngại và tập trung đặc biệt vào cánh tay phải cũng như bàn tay dưới nó. Một vật thể nhọn chìa xuống dưới. Phần bên trên lớn hơn bên dưới, chót đỉnh nhọn hoắt.

Con dao găm!

Thật kỳ lạ. Tôi thấy mình có cảm giác nhẹ nhõm, mặc dù thậm chí chưa rõ cả nguyên nhân. Chỉ tin cậy hoàn toàn vào linh cảm, tôi không tin rằng mình đang gặp hiểm nguy. Tôi không tin mình phải đối phó với một hiểm nguy xuất phát từ con người kia, mặc dù cô ta rõ ràng đang cầm cây dao găm trong tay.

- Tôi ở đây...

Cynthia đứng lại. Cô ta nghe giọng nói của tôi, chăm chú định hướng, rồi xoay người sang trái.

Khuôn mặt cô ta bây giờ chỉ là một vệt nhợt nhạt. Một vành trăng mờ ẩn trong bóng tối mịt mù.

Tôi gật đầu và hy vọng cô ta nhận ra cử chỉ đó.

- Tôi rất mừng là cô đã tìm được đường quay trở lại. Cô có muốn nằm lên trên cái bàn kia nữa không?

- Tôi hỏi, khoác lên giọng nói mình một âm điệu rình mò, bởi tôi muốn thẩm định một yếu tố nhất định.

- Nằm lên đâu kia?
- Vào cái bàn kia kìa. Tôi đã có lúc nhìn thấy cô ở đó, Cynthia. Đó là chỗ của cô mà.
- Thật sao?
- Tôi nghĩ vậy.

Người đàn bà phát ra một âm thanh, có thể được coi là một tiếng cười theo một phương diện nào đó.

- Tôi không biết là anh đi có đúng đường không, John. Tôi thật sự không biết.
- Tôi đã nhìn thấy cô, Cynthia.

Cô ta không trả lời ngay. Thế rồi tôi nghe thấy tiếng cười nhè nhẹ. Cuối cùng cô ta bước về phía tôi.

- Thế là nghĩa làm sao, John? Tại sao anh lại gọi tôi là Cynthia?
- Chẳng lẽ tên cô không phải vậy?
- Không, chắc chắn không.

Vậy là rõ. Một tảng đá siết ngang cổ họng tôi dần tan ra.

- Tốt thôi, thì cô không phải là Cynthia.
- Đúng thế. Tên tôi là Violetta. Cynthia là một người chị của tôi, hay nói đúng hơn đã từng là một người chị họ của tôi...

CHƯƠNG 13

ột tiếng huýt sáo thật ngắn và nhẹ thoát ra giữa hai hàm răng, tôi không chờ ra vì ngạc nhiên, tôi giữ nguyên tư thế tỉnh táo thượng phong của mình và thì thầm trả lời.

- Tôi cũng vừa nghĩ ra điều đó.

- Làm sao mà anh nghĩ ra được?

- Qua con dao găm. Con dao đó chỉ có một. Nếu muốn đánh lừa tôi cho hoàn hảo, lẽ ra các cô phải làm hai con dao giống hệt nhau.

- Đúng thế. - Người đàn bà trầm ngâm đáp lời. Nhưng rồi cô ta nói một câu mà tôi không hiểu ngay - Cũng có thể chúng tôi, hay nói đúng hơn là bản thân tôi không muốn đánh lừa.

- Thật không?

- Đúng thế đấy, John, đúng vậy. Bản thân tôi hoàn toàn không muốn đánh lừa anh!

- Thế thì cô muốn làm gì?

- Muốn tạo dựng!

- Tốt lắm, Violetta, rất tốt. Vậy là cô đã tạo dựng nên toàn bộ vở kịch này như một đạo diễn thực thụ. Cô đã sử dụng tôi làm một trong những diễn viên của cô. Cô đã bịt mắt xỏ mũi tôi một thời gian dài, giật dây tôi như người ta giật dây một con rối. Phải vậy không?

- Tôi không dám cãi lời anh.

- Thôi ta quay lại với vở kịch! Vở kịch nào cũng có ba hồi. Hồi thứ nhất đã kết thúc. Hồi thứ hai đang còn tiếp diễn hay chúng ta đã bước sang hồi thứ ba rồi?

- Không, chúng ta vẫn đang ở hồi hai.

- Đây chính là thời điểm cần phải đưa ra lời giải thích.

- Lời giải thích thật ra được lên kế hoạch cho hồi ba.

- Chứ không phải bây giờ sao?

Cô ta gật đầu.

- Anh có lý, John, chúng ta sẽ chuyển lời giải thích từ hồi ba lên thời điểm hiện tại. Lời giải thích đầu tiên anh đã biết rồi. Quay về điểm xuất phát, anh đã bước vào ngôi nhà đó theo lời rủ của tôi.

- Phải lúc đó tôi đã gặp Cynthia?

- Lần này thì anh có lý. Người chờ anh là Cynthia. Tôi phải tạo dựng ra cảnh đó để khiến anh chú ý,

bởi chỉ mình anh mới hóa giải được lời nguyền.

- Tiếp đi!

- Cynthia tự tử, mặc dù chị ấy đã chết rồi, nhưng chuyện đó tôi sẽ giải thích sau. Để tiếp tục nuôi nấng mối quan tâm của anh đối với vụ án, tôi đã đưa chị tôi đi chỗ khác. Lúc đó tôi rảnh tay lắm bởi anh đang ở dưới tầng hầm.

- Đúng rồi, mỗi lúc tôi một quan tâm hơn. Cô đã tiếp tục xỏ mũi tôi và rủ rê, kéo tôi vào cái nghĩa trang này. Khoan hãy nói đến ngôi mộ đựng đầy máu. Tôi nhìn thấy Cynthia. Thế nhưng điều đáng nói là trước đó, trong chính ngôi nhà mà tôi đang ở, tôi đã có một cuộc gặp gỡ hết sức khó chịu với một con quỷ...

- Để sau đã John!

- Thế thì giải thích từng việc một đi!

Cô ta bước lên một bước rồi đứng lại bên chiếc bàn đựng xác chết. Hai bàn tay cô ta chống lên cạnh bàn, người quay lại phía tôi.

- Bây giờ tôi rất muốn giải thích mối quan hệ giữa tôi và Cynthia.

- Tôi nghe đây.

- Anh đã cho phân tích máu chị ấy và biết rằng máu đó rất già.

- Chả lẽ chúng tôi nhầm?

- Không đâu, máu đó đã rất già rồi. Già trên một trăm tuổi, đúng vậy. Còn máu tôi thì không.

- Tôi cũng đã đoán như thế, cô không phải quỷ, không phải cương thi, cô đã có thể sờ vào cây thánh giá của tôi...

- Dĩ nhiên.

- Nhưng đây mới là điểm đáng chú ý, trông cô y hệt người chị của cô. Câu trả lời đã rõ ràng. Các cô là chị em sinh đôi, cô và Cynthia?

Violetta gật đầu, rồi lại lắc đầu ngay lập tức, kết quả là một cử chỉ kỳ cục.

- Theo nghĩa sinh vật học bình thường thì hai chúng tôi không thể là chị em sinh đôi, khoảng cách thời gian giữa hai chúng tôi là trên một trăm năm. Cái này chắc anh rõ.

- Dĩ nhiên. Nhưng tôi đang có một mối nghi ngờ hay đúng hơn là một lời tiên đoán. Sự trùng hợp về mặt ngoại hình là hiệu quả của pháp thuật, hay nó chỉ là sản phẩm trong một cơn dờ chứng của Bà Mẹ Thiên Nhiên?

- Không đâu, không phải cơn dờ chứng, đã có người giúp đỡ thêm. Người đàn bà tên Cynthia là một

người có quan hệ với những quyền lực lớn, những quyền lực mà chúng ta không thể tưởng tượng tới.

- Bà ta phục vụ cho quỷ Satan!

Violetta lúc lắc đầu.

- Tôi không muốn nói rõ ràng như vậy. Tôi đã nghiên cứu gia phả của dòng họ Manson. Công việc cũng không quá khó khăn bởi chúng tôi có tài liệu. Tôi tìm thấy một mảnh giấy cũ, trong đó viết rằng Cynthia sẽ quay trở lại, bởi sẽ có ngày xuất hiện một người có ngoại hình giống hệt Cynthia.

- Thôi được, cô là người xui xẻo!

- Không đâu, John, không phải xui xẻo đâu. Đó là may mắn, bởi tôi có thể góp phần giúp đỡ giải hóa lời nguyền. Tôi đọc thấy trên mảnh giấy cũ kỹ đó một cái tên, một cái tên khiến tôi kinh hoàng. Một cái tên mà chắc anh cũng biết: Baphometh!

Đến lượt tôi giật nảy người lên, bởi cái tên Baphometh quả thật là một khái niệm quá quen thuộc. Bên cạnh Beelzebub và Asmodis, Baphometh là một phần của bộ tam cái Ác, là kẻ cầm đầu nhóm đạo Templar thâm độc đã chọn con đường bóng tối. Thuở xa xưa, đã không ít kẻ thờ con quỷ có hai con mắt sáng rực đỏ. Tới thời Trung cổ, một nửa nhóm con chiên của đạo Templar đã quay sang với hắn, trông cậy vào ma thuật của Baphometh để khẳng định quyền lực của họ trên trái đất. Vì cho đến nay mới chỉ biết tên những gã đàn ông làm tay chân cho Baphometh, nên tôi không khỏi ngạc nhiên khi nghe chuyện có một người phụ nữ bán linh hồn cho hắn, thờ phụng hắn. Violetta chắc đoán ra những suy nghĩ đó. Tôi nghe thấy tiếng cô ta cười nhẹ, một tiếng cười hoàn toàn không ngạo nghễ, chỉ duy nhất mang ý nghĩa khẳng định.

- Đúng là anh không thể tính đến khả năng này, John ạ.

- Không, một bất ngờ lớn đấy.

- Đúng thế. Cynthia đã phục tùng Baphometh. Chị ấy toàn tâm toàn trí đi theo ông ta. Chị ấy coi bản thân mình là một phần của Baphometh, chị ấy tôn thờ ông ta và ông ta đã tỏ ra rộng lượng.

- Bằng cách không bắt chị ta phải chết?

- Chính thế, ông ta giữ chị ấy ở một nơi riêng biệt, ông ta cách ly chị ấy với phần còn lại của gia tộc. Ông ta không cho dòng họ tôi sinh sôi, phát triển. Gia tộc vốn rất quyền uy của chúng tôi bị đẩy vào cảnh thoi thóp bên bờ vực diệt vong. Mỗi thế hệ chỉ được phép có duy nhất một hậu duệ nữ. Cho tới khi có một đứa con gái ra đời theo đúng lời tiên báo u ám đó, một hậu duệ giống Cynthia tới từng sợi tóc.

- Và người đó là cô.

- Vâng. Tôi được sinh ra, lớn lên và quan tâm ngay tới một số việc đặc biệt, bởi tôi cảm nhận một sự thúc bách trong nội tâm, một sự thúc bách không bao giờ ngơi nghỉ và mỗi lúc một mạnh mẽ hơn. Nó

dựng tôi dậy, dẫn dắt tôi đi. Tôi biết trong quá khứ có chôn vùi một bí mật, một bí mật cần phải được làm sáng tỏ.

- Bây giờ nó đã sáng tỏ chưa?

Người đàn bà dang rộng hai cánh tay ra như một diễn viên Opera thượng hạng đang muốn ôm tất cả những tràng pháo tay nồng nhiệt của khán giả vào mình.

- Chúng ta hiện mới đang ở hồi kịch thứ hai, John. Phải chờ cho màn kéo lên và hồi kịch thứ ba bắt đầu trước đã.

- Thế thì kéo màn lên đi!

- Chuyện này không dễ, bởi vẫn còn một bài toán khó.

- Chẳng phải chỉ có Cynthia?

- Đúng thế. Khi anh đề cập tới, tôi đã nói rằng ta sẽ bàn tới nó sau.

- Con quỷ, khối máu và cái đầu lâu mà tôi cần phải mang theo. Đúng không?

- Đúng.

- Cô muốn bắt đầu bằng chuyện nào?

- Với yếu tố thứ nhất, con quỷ, con quỷ mà anh đã nhìn thấy trong thang máy. Nó rất quan trọng.

- Đối với Cynthia sao?

- Vâng, bởi ngày đó nó đã được xếp ngang hàng với Cynthia. Tôi đã đọc thấy như thế trong tờ giấy cổ. Ngày đó người ta gọi con quỷ này là một phần của Baphometh. Anh có thể tưởng tượng được không?

- Khó lắm.

- Tôi cũng không tưởng tượng được, nhưng chắc là như vậy. Con quỷ này không phải là Baphometh, mà chỉ là một phần nhỏ của ông ta.

- Thông tin như thế là còn quá ít. Cô có biết gì hơn không?

- Tôi đã tìm tòi và rút ra kết luận rằng, nó quả thật là một phần của Baphometh. Nó đã được sản sinh ra từ máu của Baphometh. Nói vậy chắc là anh hiểu. Nó được làm bằng máu, và nhận ngoại hình của một con rồng hoặc một con ma cà rồng. Nó là một khúc máu đang sống. - Cô ta giơ ngón tay trở lên - Không phải máu người, mà là máu quỷ. Nó là một phần pháp thuật của Baphometh, nó lo sao cho Cynthia sống lại. Chính nó đã bảo vệ cho Cynthia trên một trăm năm qua. Nó đã bao bọc lấy chị ấy, và để cho chị ấy sống bên trong cái vỏ kén đó. Mỗi khi có mối nguy hiểm đối với Cynthia xuất hiện là nó lại can thiệp. Tôi biết điều đó. Tôi đã cân nhắc rất lâu và hiểu ra rằng tôi quá yếu ớt đối với nó. Tôi rất trông mong vào sự trợ giúp của anh, vì thế mà tôi muốn gặp riêng anh và đã hẹn anh tới sớm hơn thời điểm thực sự là lúc nửa đêm. Tôi bắt buộc phải vào vai đạo diễn cho vở kịch hồi sinh, bởi qua

ngoại hình này, không sớm thì muộn tôi cũng sẽ bị dắt tới gặp mặt Cynthia. Chị ấy muốn dùng tôi để quay trở lại với một cuộc sống thật sự, để tiếp tục hoạt động theo lệnh Baphometh, để chuyển tải pháp thuật của Baphometh vào cuộc đời hôm nay. Bản thân tôi không biết liệu xong việc này rồi, Cynthia có để cho tôi tồn tại?

- Còn có kẻ nào đứng đằng sau màn kịch này hay không? - Tôi hỏi.

- Ý anh muốn nói sao?

- Thời của chúng ta cũng có một nhóm người tình nguyện làm tay chân cho Baphometh: Đó là một nhóm đạo, đạo Templar. Cô có quan hệ với họ không?

- Chưa bao giờ. Nhưng có lẽ người chị họ đặc biệt của tôi là thành viên nhóm đó. Về bản thân mình, thật tôi không biết... - Giọng trả lời tắc nghẹn. Người đàn bà không biết phải nói gì thêm.

- Giờ chúng ta đã giải thích nguồn gốc của con quỷ, chúng ta đã biết thứ máu hiện thời đang lấp một nửa ngôi mộ ngoài kia, ngôi mộ dành để chôn Cynthia. Tại sao người ta lại muốn đặt cô ta vào trong đó? Tôi thật sự chưa hiểu chuyện này.

- Nguyên nhân rất đơn giản, đơn giản đến nực cười. Người ta muốn tạo cho chị ấy một địa điểm an toàn, một bàn đạp cho chị ấy chứng minh sức mạnh của mình.

Tôi lắc đầu.

- Tôi chưa thật hiểu đâu. Làm sao mà một con người bị giam giữ trong một chiếc quan tài dưới một ngôi mộ đóng kín lại có thể ra lệnh và chứng tỏ pháp thuật? Cô có thể giải thích không?

- Không đâu, John, tôi không giải thích được trực tiếp. Nhưng tôi hỏi anh, liệu một chiếc quan tài và một ngôi mộ có phải bao giờ cũng bị đóng kín hay không?

- Ra vậy...

- Anh nói sao?

Tôi suy diễn rất nhanh.

- Rất có thể cô chị họ của cô đã có một kẻ trợ giúp, một kẻ đang đứng hẵn về phía cô ta? Tôi muốn nói ngoài cái con quỷ bảo vệ kia.

- Anh nói đúng rồi đấy.

- Có phải tên hắn ta là Osgood?

- Tôi cũng nghĩ thế.

Giờ thì tôi hài lòng vì ít ra cũng hiểu về nhân vật Osgood đã có một vị trí thích hợp trong câu đố chữ của tôi. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã thấy nghi ngờ, bây giờ tôi lại càng hiểu rõ mình không bao giờ được phép đánh giá hắn quá thấp.

- Bây giờ chỉ còn một câu đố chưa lời giải, Violetta, đó là cái đầu lâu.

- Đúng thế.

- Nó nằm ở vị trí nào trong câu đố này?

- Tôi không biết chính xác, John. Tôi chỉ biết rằng nó là một cổ vật và có sức mạnh riêng, sức mạnh siêu nhiên. Tờ giấy cô nói rằng chính anh phải là người đặt nó lên ngôi mộ kia. Tôi nghĩ có lẽ cái đầu lâu sẽ mở đường cho người chị họ của tôi bước ra. Rất có thể nó đảm bảo cho ngôi mộ không thật sự đóng lại. Đó là tưởng tượng của tôi.

- Cô không biết cụ thể về pháp thuật của nó?

- Không, đây là yếu tố duy nhất còn chưa được giải thích rõ trong bài toán này.

Chỉ có điều tôi rất mừng là anh đã mang nó về đây. - Người đàn bà mỉm cười, rồi giơ con dao găm lên

- Cả con dao này cũng rất có giá trị. Chính nó đã chứng minh cho anh biết, một người chết không thể chết tiếp lần nữa, cô ta là bất khả kháng nếu đứng dưới sự bảo trợ của Pháp Thuật Đen.

Tôi không đồng ý, nhưng cũng không giải thích ngay. Tôi để cho cô ta yên ổn trong niềm tin đó.

- Giờ anh đã được cung cấp thông tin. Anh đã lên kế hoạch chưa?

- Dĩ nhiên. Tôi sẽ đi kiểm cái đầu lâu và cùng với nó quay trở lại ngôi mộ. Chúng ta phải tính tới khả năng bị máu của Baphometh tấn công. Tôi biết, tôi không thể đuổi cô ra khỏi khuôn nghĩa trang này, nhưng nếu cô để cho tôi tùy ý hành động thì sẽ tốt hơn.

Violetta Manson lắc đầu.

- Anh có lý, John, tôi không để cho ai đuổi tôi đi đâu. Một nhà đạo diễn sẽ quan sát vở kịch của mình trong buổi trình chiếu cho tới giây phút cuối cùng. Anh quên điều đó sao?

- Không, chắc chắn là không.

- Rất có thể tôi sẽ trợ giúp được cho anh. Tôi cũng sẽ tìm cách chống lại người chị gái, hay nói cho đúng nghĩa hơn là một bà tổ của tôi. Anh tin tôi đi, tôi sẽ làm tất cả những gì có thể làm được.

- Tôi thậm chí rất tin cô là đằng khác.

- Tôi khoát tay chỉ khung cảnh xung quanh.

- Chúng ta chẳng còn gì để làm ở đây nữa, bởi tôi hầu như không thể tưởng tượng được rằng Cynthia sẽ quay trở lại đây.

- Anh có lý.

Violetta đi ngang qua mặt tôi để ra ngoài. Tôi không chĩa đèn pin về hướng cô ta, nhưng tôi nhận thấy cô ta quả thật không khác Cynthia một mảy may. Trong trường hợp này Bà Mẹ Tự Nhiên đã ra tay một

cách tàn bạo.

Chỉ khi đã bước hẳn ra ngoài, người đàn bà mới nhẹ nhõm thở ra thành tiếng và cầm lấy tay tôi. Thân hình người chị của cô lạnh như băng, cô ta thì không. Làn da Violetta là làn da ấm áp của một con người bình thường.

- Tôi rất mừng là chuyện đó đã sắp qua đi, John. Rất mừng vì mọi chuyện đã xảy ra như tôi tưởng tượng trước. Tin tôi đi.

Tôi gật đầu.

- Nhưng mà kiểu cách của cô khó hiểu quá, cô biết không?

- Tôi cũng phải thận trọng chứ, bởi tôi có cảm giác đang bị Cynthia kiểm tỏa. Tôi không nhìn thấy nhưng tôi cảm nhận được sự hiện hữu của Cynthia. Cả bây giờ chị ấy cũng có mặt ở đây. Tôi cảm nhận rất rõ qua những cái ve vuốt bí hiểm đang phủ lên trên làn da tôi. Thỉnh thoảng lại có cảm giác là lạ khiến thân tôi ớn lạnh. Cảm giác ấy mỗi lúc một mạnh hơn lên. Đó là sự thấu hiểu đi kèm với nỗi sợ hãi bị đè nén.

Tôi không cãi lời cô ta. Hơn thế, tôi tin vào từng câu của người đàn bà đang cần giúp đỡ. Thế nhưng quả thật tôi không tính tới khả năng là vụ án lại phát triển theo hướng này. Cũng làm sao tính nổi, người ta đã xỏ mũi được tôi cả một thời gian quá dài!

Hai chúng tôi đang đi về hướng căn hộ của tay đào mộ Osgood. Hiện tôi vẫn chưa biết đầy đủ vai trò của gã ta, nhưng chắc chắn đó là một con người bí hiểm. Kể cả Violetta cũng không biết nên đánh giá người đàn ông đó như thế nào. Cô ta coi anh ta là một người canh cửa đang đứng hẳn về phía cái Ác.

- Khi cô xuất hiện bên ngôi mộ thì anh ta đã biến mất rồi. Anh ta biến đi thật nhanh. Tôi không hề nghe thấy một tiếng động nào. Mà tại sao sau đó cô lại bỏ đi?

- Linh cảm cho tôi biết Osgood đã quay trở lại.

- Anh ta nguy hiểm đến thế sao?

- Tôi đoán như vậy.

- Cửa nhà anh ta khóa kín. Muốn vào trong ta phải phá cửa hoặc phá một khung cửa sổ.

Người đàn bà đứng lại, khẽ mỉm cười. Ở đâu đó trong chiếc váy dài màu trắng của cô ta có ẩn chứa một khe hở nhỏ, nơi cô ta vừa thọc tay vào trong. Giữa những ngón tay bây giờ là một chiếc chìa khóa.

- Ăn cắp sao? - Tôi hỏi.

- Không hẳn. Nó được treo cạnh khu móc treo quần áo bên cửa ra vào. Đi với tôi nào!

Chúng tôi lại phải ra hẳn phía ngoài rồi vòng trở lại khu nhà xây thêm. Tôi luôn ở vào tư thế cảnh giác tối đa. Bóng tối dày đặc như trong lòng hủ mục. Tiếng kêu của những con chim xứ lạ vẳng tới từ vườn

động vật hoàng gia, lao xao chấp chới qua bầu trời oi nồng như trong một cánh rừng già nhiệt đới. Con bão vẫn đang hoành hành ở mé trời Tây. Không biết nó có tìm được đường đến đây hay không nữa.

Hai chúng tôi dừng lại trước cửa nhà. Violetta loay hoay mở khóa, tôi xoay lưng về hướng cô ta và nhìn vào đêm tối đậm đặc đằng trước bao phủ tất cả những hàng cây, những bụi rậm và hiện lên trập trùng mờ ảo cái bóng của nó như những chiếc răng lược khổng lồ.

- Ổn rồi, John! Ta vào được rồi.

Cả tôi cũng đã nghe thấy tiếng tách rất nhẹ trong ổ khóa. Không một tiếng động, Violetta đẩy cửa vào trong. Chúng tôi bước vào vùng không gian tĩnh lặng kỳ quái của căn hộ.

Ngay gần đó có tiếng tích tắc nhẹ của một chiếc đồng hồ, ngoài ra không một âm thanh nào khác. Trong căn hộ chỉ có hai chúng tôi, tôi tin chắc như vậy.

Vẫn còn nhớ con đường dẫn vào phòng khách, tôi gạt Violetta sang bên, bước tới. Sao không gian trong căn phòng này gây ấn tượng như được một bàn tay vô hình che cho kín thêm, tối thêm, vất vả lắm tôi mới nhận ra những đường nét lờ mờ của vài món đồ gỗ trong phòng.

Ban nãy tôi đã đặt chiếc túi sát tường. Nó vẫn còn ở chỗ cũ, một khối đen nhỏ tù mù, trông như thể chưa bị ai động tới. Hy vọng đây cũng là sự thật. Violetta lùi lại sau khi tôi đến bên chiếc túi bằng vải bạt, mở nó ra, thò tay vào bên trong và chỉ tìm thấy một thứ thôi: không khí. Máu đổ dồn lên đầu, nhưng tôi không ném súng đầu hàng ngay lập tức mà giơ tay sờ tiếp toàn bộ nền túi.

Chẳng có chiếc đầu lâu nào hiện lên dưới những ngón tay. Cái túi rỗng không.

Qua những cử chỉ mệt mỏi của tôi, Violetta đã nhận ra thất bại. Cô ta không hỏi, chỉ nói ngắn:

- Hắn đã nhanh hơn.

- Đúng thế.

Người đàn bà nhìn về khuôn cửa sổ nói:

- Tình huống trở nên nguy hiểm rồi đây, John ạ.

- Tại sao?

- Tôi linh cảm thấy như vậy. Chính chiếc đầu lâu sẽ mở cửa toàn bộ khu vực này, kể cả khu huyết mộ, chuẩn bị sẵn đường cho Cynthia quay trở về. Một lối đi của Baphometh đã mở ra. Tôi hiểu như vậy.

- Rất có thể cô nói đúng, nhưng nó không ngăn cản chúng ta đi tìm nó.

- Chính thế.

- Nó không ở trong nhà này đâu. Tôi nghĩ chúng ta phải quay trở lại nghĩa trang.

Violetta gạt đầu, một cái gạt đầu mỗi một và thất vọng. Thêm vào đó là cử chỉ rùng mình vì ớn lạnh.

- Tôi tin chắc là tôi phải dồn toàn bộ sức lực để chống chọi lại bà tổ của tôi. Có vẻ như điều này đã được ghi trong tiền kiếp.

Tôi khoác một cánh tay lên bờ vai người đàn bà.

- Đừng quá hoảng hốt, Violetta. - Bàn tay phải của tôi vuốt nhẹ trên mái tóc cô - Vẫn còn chưa đến ngày tận thế mà.

Violetta xoay người trườn ra khỏi vòng tay tôi.

- Nhưng người đàn bà đó rất mạnh mẽ. Bà ta bắt tay với một con quỷ quyền lực. Nó là một phần của địa ngục, chắc là anh hiểu.

- Tôi biết Baphometh.

- Anh có hiểu nỗi sợ hãi của tôi không?

- Chắc chắn.

- Thế thì tốt.

Đi theo Violetta, tôi rời căn hộ của Osgood. Bước ra đến ngoài, chúng tôi được đón tiếp ngay bởi tiếng sấm gầm. Vậy là cơn bão sẽ tới vì đã có những ngọn gió đầu tiên thổi qua cánh đồng ma. Nhìn về phía trời Tây, những tảng núi mây đang trộn chồng lên nhau. Trùng trùng điệp điệp như sản phẩm của một họa sĩ điên khùng trên trời cao. Gió rung lắc cho vô vàn chiếc lá rừng rùng rùng chuyển động. Chúng vung vẩy, lấp lánh, như muôn vàn con mắt đang nháy về phía chúng tôi.

Cũng may mà những làn mây hơi nước chỉ dừng lại ở mức độ ban này chứ không dày đặc lên thêm, đủ cho hai chúng tôi còn có một tầm nhìn tương đối bình thường. Đi qua những dây cây, đi qua những hàng rào và bụi rậm, chúng tôi bước sâu vào khuôn viên của nghĩa trang với những hàng bia mộ màu xám, một số đang mọc thẳng đứng lên từ dưới đất và xò ra như những bàn tay kỳ quặc. Mục tiêu của chúng tôi là khuôn đất nho nhỏ với nắm huyết mộ còn để mở, bên cạnh đó có ba tấm ván dài. Nó đang chờ chúng tôi với một khối máu quý khổng lồ. Nhưng chẳng phải chỉ có vậy, hiện lên trên bờ mộ là phần thân hình của một người đàn bà, phần từ trên đầu xuống ngực.

Cynthia Manson đang đứng giữa luồng máu quý!

CHƯƠNG 14

on quỷ bí hiểm kia vẫn đứng bất động bên tường. Như một hiện thân của cái Ác, nó rình mò trong đường hầm thang máy. Có hai người đàn ông đang nhìn nó trân trân. Suko với ánh mắt lạnh lùng, ông chủ nhà trong vẻ hoảng sợ tột cùng.

Bản thân chàng thanh tra cũng phải thú nhận trong tình huống hiện thời, chính con quỷ đang nắm quyền điều khiển và thế thượng phong. Dù có suy nghĩ căng thẳng tới đâu, anh cũng chưa biết nên xếp nó vào dòng ma quỷ nào.

Đầu tiên, anh lùi một bước, hoàn toàn trái ngược với lời tuyên bố là sẽ trèo lên trên kia. Ông chủ nhà tròn xoe mắt vì bối rối. Đúng lúc người đàn ông muốn cất tiếng hỏi thì Suko đặt ngón tay trở lên trên môi mình ngậm ra hiệu hãy im lặng. Thế là ông chủ nhà nuốt câu hỏi xuống cổ họng đắng chát.

Chàng thanh tra phải chuẩn bị. Anh không chắc liệu anh có thể chiến thắng trong cuộc đấu này không, bởi anh hoàn toàn không biết gì về pháp thuật và quyền thế của con quỷ kia! Một con quỷ trông như một bức tranh được tạo bằng máu.

Đối với anh, nó là một quái vật tởm lợm mà địa ngục vừa nhả ra. Suko rút cây roi trừ ma.

Ông chủ nhà nhìn anh, đưa hai bàn tay áp sát má. Thỉnh thoảng ông ta lại nuốt khan, nhìn lên trên, rồi lại nhìn xuống Suko và giật mình khi nghe tiếng rít của ba làn roi vừa phóng ra khỏi ống, đập xuống dưới nền cabin. Chúng nằm ở đó như ba con rắn đã hóa đá.

- Trời ơi, cái gì thế?

- Một cây roi.

Ông chủ nhà kêu thất thanh.

- Chẳng lẽ ông muốn dùng roi để chiến đấu với cái thằng kia?

- Ít nhất thì tôi cũng sẽ tìm cách.

- Ông không làm được đâu.

- Chờ đây!

Con quỷ máu không động đậy. Khoảng cách giữa nó và trần cabin khoảng chừng hai mét. Suko muốn trèo vào khoảng không gian còn trống đó. Mặc dù cửa thoát hiểm vẫn mở, nhưng bốn bên rìa thừa chỗ cho anh đứng vững. Bởi anh nghĩ sẽ cần đến cả hai bàn tay lúc leo lên, nên anh cắm cây roi vào tường sau thắt lưng, rồi sau đó anh mới thực hiện những gì mà ông chủ nhà đang chờ đợi nhưng không dám cất lời đề nghị.

Suko rút ra khẩu Beretta!

- Đúng thế, thanh tra, đúng thế! Bắn cái mặt ma kia đi, khốn kiếp, anh bắn đi!

- Ông bình tĩnh nào!

Suko nhìn chên chéch theo hướng nòng súng đang chĩa lên trên, anh phải ngắm thật chính xác và phải bắn thật trúng đích. Tốt hơn cả là phải có một đòn hủy diệt ngay từ đầu.

Nòng súng bây giờ xê dịch giữa hai con mắt sáng màu trong cái khuôn mặt màu máu sẫm. Ở bên dưới đó hiện lên một đồng lù lù nho nhỏ, có thể coi là một cái mũi.

Suko nhích nòng súng lên cao hơn một chút, vào điểm nằm giữa hai con mắt...

Hy vọng đây là điểm quyết định.

Ông chủ nhà đứng sau anh, ép chặt lưng ông ta vào cánh cửa cabin. Chàng thanh tra tập trung tư tưởng, không để cho hơi thở phì phò hoảng hốt của ông ta làm anh bối rối hay mất bình tĩnh. Đây là lúc anh cần một bàn tay thật sự vững vàng.

Con quỷ máu trên kia hình như không cảm nhận được nỗi nguy hiểm, nó không tỏ ý muốn chuyển động, hoặc chạy trốn lên trên. Nó như bị dán chặt, đứng trân trân tại vị trí trong đường hầm thang máy, cứ như thể nó đã tự tạo ra cho mình một nhà giam vô hình.

Ngón trỏ của chàng thanh tra đã nằm trên cò súng. Anh chỉ cần kéo nhẹ lại đằng sau thôi là sẽ tới điểm quyết định bóp cò...

Tiếng súng nổ ra chát chúa như một ngọn roi quất vào màng nhĩ. Ông chủ nhà giật nảy người lên, muốn khụy gối xuống, đưa cả hai tay ôm đầu.

Còn viên đạn bạc đã được rửa nước thánh xuyên trúng vào đầu con quái vật bên trên kia, chính xác ở điểm mà Suko đã định trước.

Ở đó bây giờ xuất hiện một lỗ thủng, và viên đạn đã bóc ra một miếng da nhỏ làm bằng máu. Mẩu da đó chắc đang bắn đầu đó vào tường, khúc đằng sau con quỷ hoặc phía trên kia.

Nó có rơi xuống không? Có tan ra không?

Suko hy vọng như vậy. Anh đã tính đến trường hợp đó, thế nhưng con quái vật không chịu biến niềm hy vọng của anh thành sự thật.

Nó vẫn trơ trơ ra đó, không hề tan ra, chỉ một cái lỗ rất nhỏ trên xương sọ như thể chẳng ăn thua gì cả.

Vậy là nó không sợ đạn bạc được rửa nước thánh!

Giờ thì Suko đã biết anh đang phải đối mặt với một con quỷ mạnh mẽ. Đối phương hiện đang chuyển động, vừa giật nảy vừa trôi lên cao. Nó muốn tìm một vị thế khuất đằng sau phần rìa bằng thép của trần cabin. Nó không trốn chạy, chỉ hơi lùi trở lại, nhưng Suko không phải là người chịu chấp nhận thất bại ngay sau lần thử đầu tiên. Anh tiếp tục chiến đấu.

- Vậy là không được. - Anh nói.

- Như thế có nghĩa là sao?

- Tôi trèo lên trên kia!

Suko không nghe tiếng ông chủ nhà nói nữa. Anh muốn tóm được con quỷ trên kia. Anh đút khẩu Beretta vào người đoạn bám chặt hai bàn tay vào rìa khuôn cửa mở, chàng thanh tra đu người lên cao. Anh đã đút được đầu mình qua lỗ hở, theo sau đó là bờ vai, cuối cùng toàn bộ nửa người bên trên, và chỉ một chút sau anh đã dặng chân đứng trên lỗ hổng hình chữ nhật.

Con quỷ đang trôi bồng bềnh phía trên kia. Nhìn như thể nó đang muốn quán vào những sợi dây bằng thép rất to của thang máy. Trong bóng tối của đường hầm, hai con mắt nó càng sáng nữa, càng lạnh hơn. Trong hai con ngươi sáng màu như đang có vô vàn tia lửa nhỏ li ti nhảy múa, như vô vàn những vì sao điên loạn gây cho người nhìn nó cảm giác nhức mắt.

Yếu tố này khiến Suko phân tâm, và đồng thời nhắc cho anh nhớ tới một việc.

Đúng hơn là một khái niệm: Hai Con Mắt Lửa Lạnh!

Đột ngột, anh nhớ tới mối liên hệ với quỷ Baphometh. Anh nhớ ra rằng con quỷ quyền thế kia cũng có hai con mắt giống như vậy. Hai con mắt lửa lạnh.

Suko vụt hiểu tại sao viên đạn bạc không thể hủy diệt nó.

Con quỷ này đứng đằng sau sự bảo hộ của Baphometh đầy quyền lực. Ngoại hình của nó gây ấn tượng như thể nó là một phần của Baphometh. Làm cách nào để hủy diệt nó đây?

Một viên đạn thứ hai và kể cả một viên đạn thứ ba chắc chắn cũng sẽ là chưa đủ. Theo cách đó anh sẽ không bao giờ hủy diệt được con quỷ máu. Suko chỉ còn một khả năng: Anh phải đến thật gần đối phương và sử dụng ngọn roi diệt ma trừ quỷ. Anh tin ngọn roi thần đủ sức hủy diệt con quỷ máu. Tất cả những kế hoạch khác bây giờ đều phải được ném vào quên lãng.

Nhưng làm cách nào lại gần nó?

Trèo lên là khả năng duy nhất! Phải bám vào một trong những sợi dây thép kia, rồi đưa dần người lên cao, đến gần con quỷ.

Những sợi dây thép rất cứng, một chút sơ sẩy là chúng có thể xé nát da tay. Suko khấn thiết cần một đôi găng bảo vệ. Nhưng không còn thời gian nữa, bởi con quỷ máu đã chờ đợi quá lâu rồi.

Giờ thì nó ra tay, nó nắm lấy quyền hành động và cho hai con người dưới kia biết mạng sống của họ đối với nó nhỏ nhoi biết chừng nào.

Suko cảm nhận cú rung mạnh của cabin, nền thép dưới chân anh hựt hẫng. Anh lao một chút xuống dưới nhưng rồi kịp ném người về đằng trước trong tích tắc cuối cùng và tóm chặt lấy sợi dây thép

bằng cả hai bàn tay, tóm mạnh như một người đàn ông trẻ trung lần đầu tiên được ôm lấy người yêu. Anh nghe tiếng thét hãi hùng của ông chủ nhà, anh nhìn xuống dưới và thấy chiếc cabin mỗi tích tắc một nhỏ hơn. Bởi vì nó phi thẳng xuống dưới kia, qua tầng trệt, xuống tầng hầm, rồi đập xuống đất.

Một âm thanh khủng khiếp. Tiếng thét lạnh lót của ông chủ nhà chìm xuống trong tiếng đồ vỡ rùng rợn khi cabin thang máy hầu như bị xé nát ra, chỉ còn lại một đồng chất liệu méo mó.

Mặc dù con quỷ đang trôi bồng bềnh trên đầu anh, Suko vẫn nhắm mắt lại trong một thoáng. Tiếng vọng của vụ rơi vừa rồi xuyên qua khuôn hàm dựng đứng như tiếng cười của Ác Quỷ. Nó hành hạ đôi tai Suko, đồng thời cảnh báo với anh cuộc chiến đấu đang bắt đầu.

Suko cảm nhận rõ ràng một luồng hormon Adrenalin đang chảy mạnh trong huyết quản anh. Yếu tố quyết định bây giờ là anh mạnh mẽ đến mức nào. Liệu chàng thanh tra có thể vừa bám chắc vào sợi dây thép vừa chiến đấu với con quỷ máu?

Một con quỷ đang biết rõ thế thượng phong của nó.

Bộ mặt tởm lợm đó rơi như một tảng đá lớn, vừa gài gào vừa phủ chụp xuống phía chàng thanh tra...

CHƯƠNG 15

ynthia đứng đó, hoàn toàn bất động, bàn tay phải của người đàn bà cổ xưa cầm một vật cũng được treo dưới một sợi dây chuyền như cây thánh giá thần của tôi. Chỉ có điều nó là một vật thể đối lập của cây thánh giá thần: hai hình tam giác được vện vào nhau một cách tinh quái để tạo ra một ngôi sao năm cánh. Đó chính là một công cụ giúp bà ta tạo mối nối kết với thế giới của riêng Baphometh. Bà ta trôi lên từ lớp máu như con phượng hoàng trôi lên từ đồng tro tàn, hay như một Nữ Hoàng Chết Chóc trôi lên từ dung dịch nuôi sống bà ta.

Cả Violetta cũng đã dừng bước. Cô đứng sát vào tôi, toàn thân run bắn, món vũ khí trong tay cô cũng run theo.

- Đúng thế. - Cô gái thì thảo thật nhỏ đủ mình tôi nghe thấy - Tấm màn đã kéo lên, hồi thứ ba của vở kịch bắt đầu.
- Đã đầy đủ diễn viên chưa?
- Tôi không biết.
- Ít nhất thì tôi còn thấy thiếu một người. Anh bạn Osgood của chúng ta. Hay là tôi lầm?
- Còn cái đầu lâu?
- Chắc Osgood đang cầm.
- Thế thì chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ có mặt ở đây thôi.

Violetta đưa mắt tìm kiếm, vẻ sợ hãi.

- Trời đất, chắc chắn hẳn cũng sẽ chống lại chúng ta thôi!

Cho tới nay, chưa có ai giải thích cho tôi một cách rõ ràng về chức năng của cái đầu lâu. Nhưng đó lại là thứ tôi đang cần phải biết, nếu muốn hành sử thích hợp.

- Cái đầu lâu đó làm gì vậy, Violetta? Chức năng của nó là gì?
- Nó đã có lần đứng trong ngai vàng của Baphometh. Nó là sợi dây liên kết thế giới đó, nó là một chiếc cầu nối. Quỷ Baphometh ngày xưa đã cai trị trên một ngai vàng, phần bên dưới của ngai vàng được tạo bởi vô số đầu lâu, tôi đã đọc thấy như vậy. Cynthia cùng con quỷ máu đã được thưởng một đầu lâu trong số đó. Mối quan hệ là như vậy đấy, John.
- Thế còn Osgood?
- Chắc Osgood cũng nằm trong vòng ảnh hưởng của Baphomet. Nếu không thì tôi không thể giải thích nổi những hành động của anh ta.

Chúng tôi có thể thoải mái nói chuyện với nhau, bởi mọi việc đều còn đang trong trạng thái im lặng. Cynthia không tỏ thái độ muốn rời khỏi cái chỗ đứng khủng khiếp kia. Bà ta đứng dưới đó, cầm trong tay ngôi sao năm cánh, một sự bảo trợ của Pháp Thuật Đen mà tôi chẳng mấy coi trọng, bởi tôi biết cây thánh giá thần mạnh mẽ và quyền thế hơn như vậy gấp nhiều lần.

- Anh muốn làm việc này ra sao? - Violetta hỏi.

Tôi chờ cơn bão lên tiếng trước. Đầu tiên là tiếng nổ, sau đó đến tiếng gầm của sấm.

- Vì không phát hiện thấy con quỷ máu ở đây, chắc là tôi sẽ quan tâm đến bà tổ của cô.

- Thế thì tốt.

- Cô chú ý theo dõi nhé! Tôi không muốn Osgood gây bất ngờ cho chúng ta.

- Anh nghĩ hẳn đủ khả năng làm chuyện đó?

- Thậm chí cả một viên đạn găm vào sau lưng. Những kẻ bắt tay thân mật với quỷ sứ sẽ không biết nể nang đồng loại, không biết đến lòng thương xót.

- Tôi cũng tin vậy.

Cynthia xoay mặt về hướng tôi. Mặc dù trời tối tôi vẫn nhận ra bà ta rất rõ. Tôi đặc biệt chú ý đến khuôn mặt nhợt nhạt và làn môi đỏ sẫm. Hai làn môi đang tàn nhẫn nghiền chặt vào nhau, không một nụ cười trông rất rùng rợn. Cả hai con người cũng không chuyển động. Chúng gây ấn tượng như hai hòn bi chết chóc vừa được người ta nhét vào hốc mắt.

Tôi bước lên, dừng lại cách mép huyết chừng một mét, nhìn thoáng xuống dưới và nhận thấy khối máu quỷ dâng đến ngang hông người đàn bà.

Máu Baphometh nâng bà ta lên. Nó đang chở bà ta như thứ nước của Biển Chết.

Tôi gật đầu với người đàn bà bí ẩn.

- Đây là hồi kịch cuối cùng, Cynthia, và lần này thì tôi là đạo diễn. Bà đã trêu chọc tôi quá lâu rồi, bà đã đẩy tôi tới rồi lui theo kế hoạch của riêng bà...

- Không phải kế hoạch của ta! - Người đàn bà ngắt lời tôi - Người duy nhất đáng kể ở đây là Baphometh.

- Cả hắn cũng là kẻ thù của tôi!

- Ông ta sẽ chiến thắng! - Cynthia tuyên bố bằng một sự tự tin khiến cả gương mặt bất động kia cũng thay đổi. Nó nhăn méo, trở thành một vệt mặt ma hả hê - Đúng là mi đã không tuân theo kế hoạch cho tới bước chót. Mi đã không tự tay đặt chiếc đầu lâu lên mộ. Nhưng có làm cách nào thì số mạng mi hôm nay cũng sẽ chấm dứt. Ta đã trở về, máu Baphomet đưa ta trở về. Lấy mạng mi xong ta sẽ thành một Violetta và gây dựng một nhóm đạo Templar mới.

Tôi quyết định ra đòn trúng hồng tâm.

- Cho tới nay thì trong lần giao tranh nào tôi cũng là người chiến thắng, Cynthia. Tôi biết quá rõ Baphometh, hắn là một trong những con quỷ đứng đầu bảng kẻ thù của tôi. Nhưng mà tôi luôn là kẻ thắng, mặc dù hắn đã biết bao lần giở đòn giở mánh và sai khiến các tay chân mới chống đối tôi. Hắn muốn xây lên một thế giới cho riêng hắn, nhưng hắn không làm nổi đâu. Tôi thề như vậy.

Lần đầu tiên tôi thấy đôi mắt bà ta chuyển động, chúng nheo lại thành hai vệt mỏng dính.

- Mi tin vào điều đó thật sao, kẻ người trần mắt thịt u tối kia? Chẳng lẽ mi tin mi đủ sức chống lại Baphometh?

- Người trần mắt thịt hả? - Tôi cười phá lên, chế giễu - Không lẽ bà không phải người trần mắt thịt? Tôi đúng là người trần thật, nhưng mà...

Đột ngột, khối chất lỏng quanh người đàn bà sủi bọt. Máu của quỷ Baphometh trào lên, tạo sóng, vừa thổi cho thân hình người đàn bà lớn vọt vừa phi nó lên cao.

Cynthia lao lên bầu trời tối đen, cứ như thể muốn đâm vào những đám mây đang lừ lừ kéo đến trong tiếng sấm chớp gầm gào. Khối máu quỷ trong huyết mộ nổi sóng như mặt biển lúc cuồng phong. Máu thậm chí hắt tạt cả ra ngoài, bắt tôi bước lùi trở lại.

Một tia chớp khủng khiếp giáng ngang khuôn viên nghĩa trang. Nó có vẻ muốn đâm thủng thân thể người đàn bà cổ xưa, nhưng ngôi sao năm cánh trên tay bà ta đã hút lấy nó.

Tiếng rít hiềm ác vang lên trên đầu tôi khi tia chớp quẩn quai nhảy nhót trong hai hình tam giác, khoảng không gian bên trong hình thù ấy cháy rực lên dưới ánh sáng của tia chớp và nó khiến ngôi sao năm cánh trong tay Cynthia vụt to hơn hẳn, biến vật thể này thành một món vũ khí nguy hiểm. Món vũ khí đó đang lao vùn vụt xuống dưới như một lưỡi hái treo ở đầu một sợi dây chuyền dài, được điều khiển bởi một dáng người đứng sừng sững giữa không trung như một con búp bê khổng lồ, một sản phẩm của địa ngục.

- Baphometh! - Người đàn bà gào lên. Giọng của bà ta quét mạnh như một cơn bão sấm qua khoảng nghĩa trang cổ lỗ đang chìm ngập trong ánh sáng của những tia chớp hạ.

Đúng thế, khối máu kia đang sủi bọt dâng lên. Nó đã tràn ra ngoài, những vệt bọt sáng màu nổi trên bề mặt và nhô ra những dải khói bốc mùi tỏi lợm. Nếu cứ tiếp tục như thế này, chẳng bao lâu nữa máu Baphometh sẽ chìm ngập cả nghĩa trang.

Qua sự thay đổi phía đối phương, tất cả những kế hoạch hiền lành của tôi đều tỏ rõ là sai lầm nghiêm trọng. Tôi cũng không còn cơ hội để quan tâm đến Violetta, bởi cuộc đấu chung cuộc đang diễn ra giữa tôi và cái thân người khổng lồ có tên là Cynthia. Một thân người đã được sức mạnh địa ngục biến thành một con quái vật giết chóc, con quái vật chắc chắn đã được mệnh lệnh sử dụng toàn lực để hủy diệt tôi.

Người đàn bà chiến đấu, và bà ta cầm trong tay một thứ vũ khí nguy hiểm.

Ngôi sao năm cánh khổng lồ, vừa được thổi bùng lên bởi sức mạnh của Baphometh. Nó đang lao từ trên xuống, giống như một lưỡi rìu nhắm thẳng vào tôi.

CHƯƠNG 16

ĩ nhiên là Violetta cũng nhận thấy tất cả những đổi thay đó. Người đàn bà biết rất chính xác cơ hội của cô ta nằm ở đâu, và sức lực của cô ta có thể sử dụng được cho trường hợp nào. Đúng là ở thuở bắt đầu, Violetta đã nghe theo tiếng gọi của quá khứ và nhảy ra làm đạo diễn, tạo dựng nên hồi kịch thứ nhất. Nhưng trong tình huống bây giờ, làm diễn viên và tham gia trực tiếp vào vở kịch té ra lại là việc quá sức cô.

Cô chỉ có thể làm được một điều thôi. Đó là đứng bên cạnh và thầm cầu nguyện cho John Singlair, chàng thanh tra diệt ma trừ quỷ.

Violetta đã tận mắt chứng kiến bà tổ của cô thay đổi ra sao, đã nhìn thấy dòng máu quý trào sôi, cuộn sóng, tràn ra khỏi huyết mộ. Thế rồi sau đó cô không đủ sức theo dõi tiếp cuộc chiến tay đôi nữa, bởi nguy hiểm đang tràn tới từ một phương trời khác.

Trong suốt thời gian sa vào vụ việc bí hiểm này, linh cảm của người đàn bà đã phát triển rất mạnh mẽ, trở nên vô cùng tinh nhạy. Violetta quay người lại và nhìn thấy dáng người đàn ông.

Hắn đứng sừng sững trước mặt cô như vừa mọc lên từ mặt đất. Osgood! Với Violetta lúc này, gã đàn ông gây ấn tượng là một người khổng lồ, đồng thời là hiện thân của cái Ác, bởi gã đang cầm trong tay cái đầu lâu. Khôỉ xương hình sọ kia đang nằm trên bàn tay phải của gã canh nghĩa trang, cái mặt tởm lợm của nó quay thẳng về hướng người đàn bà.

Violetta lấy hơi thật sâu. Ánh mắt cháy bập bùng. Mặc dù cô không muốn, nhưng hai đầu gối cô vẫn run lên bần bật. Người con gái không thể kiềm chế được cơn hoảng sợ. Thế lực bên kia quá mạnh.

- Tao đến rồi đây! - Osgood nói.

Đối với Violetta Manson, câu nói đó là lời tuyên án tử hình. Chỉ riêng giọng nói đã khiến cô hiểu rõ cơ hội của cô thấp bé đến chừng nào. Cô muốn đáp lời, cô phải nói một điều gì đó để chứng tỏ cho hắn biết rằng cô không sợ đến đờ đẫn. Nhưng không được. Cổ họng cô bị thít chặt như có hai bàn tay vô hình siết tới.

Đột ngột, cô nhớ đến con dao găm. Người cô nóng bừng lên khi ý thức rằng cô vẫn cầm nó trong tay. Một suy nghĩ đâm xuyên người cô như một luồng điện nóng. Đúng thế, cô có thể...

Kẻ thù tới...

Violetta giơ cánh tay lên, xoay bàn tay để mũi dao găm thẳng về hướng Osgood.

Người đàn ông mà ngoại hình hoàn toàn không có một dấu vết nào của ma quỷ thoáng ngưng bước, trên mặt hiện một nét ngạc nhiên pha chút ngưỡng mộ. Có vẻ như hắn ta không thể hiểu rằng trên đời này lại có một người trần mắt thịt dám chĩa vũ khí về phía hắn.

- Đứng lại đi. - Violetta gào lên, tiếng cô hòa lẫn với tiếng sấm gầm trầm đục.

Tia chớp trước đó đã phá một vệt sáng màu vàng xuống mặt Osgood.

Gã đàn ông không hề nghĩ tới chuyện đứng lại. Gã lắc đầu, ra vẻ như muốn cười.

Có lẽ chuyện này chưa bao giờ xảy ra với gã.

- Mày dám thế hả? - Gã giận dữ - Mày dám thế hả?

- Đúng, tao sẽ...

- Sẽ làm gì?

Violetta nghe thấy sau lưng mình vang lên âm thanh của một cuộc chiến tàn khốc. Tiếng thét, tiếng rên, nhưng cô không thể quay người lại.

- Mày muốn giết tao hả? - Gã đàn ông hỏi - Mày muốn giết tao hả, con bé Violetta kia? Tao, người đang đứng dưới sự bảo trợ của ông ta, người đang cầm cái đầu lâu trong tay?

- Nhưng tao có dao!

Gã đàn ông hơi ngửa đầu ra phía sau, ngẩng mặt lên trời và cười vào tiếng gầm của cơn bão.

- Một con dao thì là cái gì đối với chiếc đầu lâu lấy ra từ ngai vàng của Baphometh? Nó sẽ mang lại cho con người những sức mạnh mà chỉ quỷ thần mới có. Mày ngu lắm, con bé kia, mày rất ngu. Lẽ ra mày phải đứng về phía chúng tao. Nhưng bây giờ đã muộn rồi.

Violetta không muốn công nhận điều đó. Không! Không lẽ nào mọi cố gắng của cô đều đã uổng phí. Cả cuộc đời cô chưa bao giờ tấn công ai, dù là bằng bất kỳ thứ vũ khí nào, dù là bằng dao hay bằng súng lục. Nhưng giờ thì cô không còn con đường nào khác. Trong đêm hôm nay và trên cánh đồng ma rùng rợn này, mọi ngại ngần do dự cần phải được gạt sang bên ngay lập tức.

Người đàn bà tấn công!

Đó là một cuộc tấn công bộc phát, chìm ngập trong giận dữ và căm thù, được chiếu sáng bởi một tia chớp giật ngoằn ngoèo trên bầu trời, kèm theo đó là làn roi âm thanh chói chói của tiếng sấm. Một cuộc tấn công mặc dù trúng mục tiêu nhưng vẫn trượt.

Lưỡi con dao găm không lao vào thân hình đối thủ, mà đâm trúng cái đầu lâu!

Violetta chờ người ra. Cô đã nhận thấy lực dội lại khi lưỡi dao đâm tới và cả nụ cười sau đó của gã đàn ông. Osgood biết là gã chiến thắng, và gã đứng lừng lững ở đó như một tảng đá khổng lồ.

Violetta ngẩng nhìn lên. Osgood vẫn mỉm cười lạnh như băng. Lưỡi dao không chuyển động dù cô dồn tận lực. Nó mắc kẹt vào cái mõm của chiếc đầu lâu, như thể hai hàm răng đã cắn chặt lấy nó.

- Thế nào? - Gã đàn ông thì thào, giọng nói đầy bí hiểm - Bây giờ mày muốn làm gì, con điếm con?

Làm gì, nói đi!

Violetta không nói, bởi cô không còn khả năng cất nên lời. Cô nhận thấy cô đã thất bại. Kẻ kia mạnh hơn. Gã đã đứng chờ cô lao tới, bình tĩnh như không.

- Mày muốn giết tao phải không? - Gã thở phì ra - Đúng thế, mày muốn giết tao! Mày muốn kháng cự Baphometh. - Gã đàn ông lắc đầu - Sao mày ngu đến thế? Sao ngu quá vậy! Không một ai có thể chiến thắng nổi bọn ta. Bọn ta mạnh hơn tất cả. Tao sẽ cho mày thấy ngay!

Nhanh như chớp, gã xoay cái đầu lâu trên tay. Violetta cầm con dao không đủ chặt. Món vũ khí tuột khỏi tay cô.

Đúng lúc cô muốn vớ theo thì một cú đập giáng xuống. Bàn chân địch thủ đập đúng mắt cá chân cô, cảm giác đau làm nước mắt trào ra và khiến đôi chân cô gái tự động khụy xuống.

Đó chính là thứ mà Osgood nhắm tới. Một cú đập thật mạnh thứ hai đẩy cô gái nằm ngửa ra. Violetta không biết những gì đang xảy ra xung quanh, trước mặt cô bây giờ chỉ còn cái gã Osgood ngày thường trợn như rắn, nhằn như lươn. Gã đã biến thành một con quái vật và đang cúi xuống gần cô.

Một con người độc ác, với nụ cười lạnh như băng trên môi và hai con mắt cũng lạnh như băng.

Gã cầm trong tay chiếc đầu lâu, và cả con dao. Con dao bây giờ đang chĩa xuống phía Violetta.

- Thế là xong! - Osgood nói, không che giấu được vẻ hả hê trong giọng nói - Hết trò rồi!

- Sao... sao...

- Mày hết đời rồi!

Violetta thét lên. Âm thanh bùng ra như một vụ nổ. Tất cả những nỗi sợ hãi kinh hoàng đã tụ tập trong cô bây giờ bắn thẳng ra ngoài. Cô hét rất lớn.

Osgood không thèm để ý. Gã vung tay, nhún người xuống lấy đà. Cùng với gã là cả con dao dính máu lao xuống dưới. Violetta thấy con dao và gã đàn ông loang loáng trước mặt mình.

Kể đến thế giới xung quanh cô chợt nổ bùng ra trong cảm giác đau ập tới nhanh như chớp. Như trong một cơn mê sảng, cô gái chợt nghe thấy tiếng cười của cái đầu lâu.

CHƯƠNG 17

ynthia đã nở bùng thành một con búp bê khổng lồ, hiện đang được thế lực ma quỷ điều khiển. Nhưng có một điều mà tôi phải công nhận ngay từ đầu: mục đàn bà xưa cổ này sử dụng vũ khí của mục ta rất thành thạo.

Ngôi sao năm cánh xoay tròn như một lưỡi cưa khổng lồ muốn xé nát tất cả, đặc biệt là da thịt người sống. Tôi phải lùi về, né sang bên, nhìn thấy cái tia chớp ánh màu bạc đỏ và nghe cả tiếng huýt gió của món vũ khí đang lao trong không trung. Nó không đập trúng tôi mà lao theo một góc chéo, đập xuống dưới huyết mộ, đập xuống khối chất lỏng bên trong. Máu bắn lên tung tóe. Tôi xoay người, nhảy vọt lên né tránh.

Qua cú xoay, tôi nhận ra Osgood đã xuất hiện và đang đối đầu với Violetta. Tôi rất muốn lại giúp cô gái, nhưng tiếc là không làm nổi. Cynthia Manson muốn tôi chết, và mục đàn bà đang cố gắng hết sức mình.

Mục bỏ xuống.

Từ trên cao, con búp bê khổng lồ đó phi thẳng xuống dưới mặt đất. Vừa lao mục vừa quay quay sợi dây chuyền trong tay như những chàng cao bồi ngày xưa quay quay dây thòng lọng. Mục sử dụng món vũ khí thành thạo như thể mục đã cùng lớn lên với nó, đã mọc dính vào với nó. Ngôi sao năm cánh xoay những đường tròn vùn vụt trên đầu tôi, bất ngờ bỏ xuống. Một góc bỏ nguy hiểm, có thể dễ dàng tiện đứt đầu tôi lìa khỏi cổ.

Tôi lạnh lùng chờ.

Đây là một trò chơi với lửa, một trò chơi với mạng sống của chính mình, nhưng tôi cần phải dấn thân vào. Lợi thế của tôi chính là chiều dài của sợi dây chuyền, vì thế mà tôi cúi người xuống và cất bước chạy. Rút đầu lại, tôi né xuống bên dưới ngôi sao năm cánh, lao thẳng về hướng mục đàn bà nguy hiểm.

Cynthia rút cánh tay lại, đằng sau lưng tôi vang lên một tiếng kêu trầm đục khi ngôi sao năm cánh bỏ xuống đất mềm. Một cạnh nhọn của nó rạch đất thành vết sâu. Tôi đã tính đến khả năng nó sẽ bị cắm chặt vào đó vì lực bỏ quá mạnh. Cho tới khi Cynthia rút được nó ra thì cũng phải mất vài giây đồng hồ trôi qua và đó là vài giây đồng hồ quý báu cho tôi.

Tới lúc đó, tôi sẽ là kẻ nhanh hơn!

Ngọn đòn của tôi đẩy mục đàn bà ngã xuống. Mục gào lên giận dữ, nhảy lên cao, chạy giật lùi, vội vàng không nhìn thấy bờ mộ, vấp vào nó và ngã vào trong cái nấm mồ đang đựng đầy máu quỷ.

Cơ hội cho tôi!

Nhanh như chớp, tôi xoay người lại. Ngôi sao năm cánh vẫn còn cắm vào lớp cỏ. Những tia chớp lóe

lên giữa hai hình tam giác. Rất có thể những tia chớp đang vẽ lên một vết mặt ma của Baphometh, nhưng thứ đó chẳng làm cho tôi sợ.

Tôi tấn công.

Lần này tôi sử dụng cây thánh giá thần, món vũ khí được tôi tin hết mực. Trước khi có kẻ nào, dù là hiện hữu hay vô hình, rút được ngôi sao năm cánh ra khỏi đất thì cây thánh giá thần của tôi đã chọc đúng vào phần bên trong của hai hình tam giác. Vị cứu tinh của tôi quán chặt vào ngôi sao quý.

Thật ra, tôi đã định sẽ đọc câu thần chú để tăng sức mạnh của Pháp Thuật Trắng lên gấp nhiều lần, nhưng thực tế cho thấy việc này không cần thiết. Cả hai nguồn lực kia đã chạm vào nhau, cùng nổ bùng ra, chống đối nhau như lửa và nước.

Cái Nóng và cái Lạnh, cái Thiện và cái Ác đập vào nhau, không cần tôi phải can thiệp thêm.

Tôi chỉ đứng đó và quan sát.

Từ trong ngôi sao năm cánh vang lên tiếng rít. Tôi không biết nó được làm chính xác bằng chất liệu nào, nhưng rõ là tôi đã có lý khi trông chờ vào cây thánh giá.

Ngôi sao quý không mềm ra, cũng không bốc mùi tỏi lợm như mùi thịt cháy. Đúng thế, nó chẳng phản ứng như bọn cương thi bị Pháp Thuật Trắng tấn công. Nó cũng không gào thét, mà một tiếng hét lại vang lên từ phía sau lưng tôi, từ huyết mộ.

Tôi tức khắc xoay người lại.

Thật khủng khiếp! Tôi nhận ra Cynthia đang chuyển động qua vẻ quần quai của sợi dây chuyền. Nó nằm như một chiếc dây dài trên nền đất, một đầu dây nhúng xuống lớp máu trong huyết mộ, nơi Cynthia ngã xuống. Người đàn bà có hét lên đó, nhưng tiếng hét lại ngay lập tức câm bặt.

Tôi chạy về phía mộ.

Lớp máu quý đang sôi bùng bùng, nó trào bọt lên, nó hoạt động như một thứ acid cực mạnh. Tôi không nghe thấy tiếng la hét nào nữa. Cũng không thể có tiếng thét nào thoát ra, bởi phần còn lại của Cynthia Manson bây giờ đang bơi trào lên trên bề mặt chất lỏng.

Tóc và xương...

Thứ pháp thuật đã thổi bùng người đàn bà thành một đối thủ mạnh mẽ đến như vậy bây giờ ngược lại đập vào chính mục ta, như món vũ khí Bumerang của người dân châu Úc.

Tôi thở ra.

Chỉ sau vài bước chân thật nhanh, tôi đã đến bên cây thánh giá. Khi nghe tiếng la hét tuyệt vọng khoan xoáy vào hai màng nhĩ như những tiếng còi báo động, tôi sực nhớ tới Violetta.

Chính cô gái đã gào lên khủng khiếp như vậy!

Máu tôi như đóng thành băng. Những giọt nước mắt dồn nhanh lên khóe mi, tôi có cảm giác mọi việc đã trở thành quá muộn màng.

Trong một phản xạ cấp thời, tôi giật cây thánh giá về phía mình. Bảo bối của tôi vẫn nguyên vẹn, trái ngược hoàn toàn với ngôi sao năm cánh của đối phương giờ đây chỉ còn là một đồng tro nhẵn nhúm đen đui. Người nhìn không thể nhận ra nó đã có hình dạng nào trước cuộc tấn công này.

Để đến với Violetta, tôi phải chạy một đoạn đường ngắn. Nghiến răng, tôi lao tới rồi dừng phắt lại.

Osgood đứng thẳng người lên. Bàn tay trái của hắn cầm cái đầu lâu, trong bàn tay phải là con dao, lưỡi dao đang nhỏ xuống những giọt máu tươi.

Violetta nằm bất động cạnh chân hắn. Ngay cả trong cảnh trời lơ mờ tối hiện nay, tôi vẫn nhìn rõ vết thương trên cơ thể cô. Tiếng gầm chát chúa của cơn bão tháng năm sau đó nghe như lời ca tiễn biệt, đưa người con gái không may xuống mộ. Những tia chớp soi sáng bầu trời, gió gào lên như ác thú, rồi bầu trời đột ngột đổ nước xuống như thác dữ.

Tôi tấn công!

CHƯƠNG 18

on quỷ máu ra tay thật nhanh, nhưng Suko còn nhanh hơn. Anh nhất quyết phải nhanh hơn nó, bởi anh chỉ còn duy nhất một cơ hội này mà thôi: Cây gậy thần đã có thời nằm trong bàn tay của Phật tổ Như Lai.

Cây gậy có thể giúp anh dừng dòng thời gian lại năm giây đồng hồ.

Anh chỉ hy vọng là con quỷ máu này cũng nghe được như con người. Mặc dù anh không nhìn thấy tai tên đầu nó, nhưng đó chưa phải là yếu tố khẳng định chung cuộc. Mặt nó bây giờ hầu như chỉ còn là một cái mõm mà thôi. Cái mõm đang phồng to lên. Một cái mõm khổng lồ, và Suko tuyệt vọng bám một bàn tay vào sợi dây thép.

Với bàn tay kia, anh chạm vào cây gậy. Để sử dụng được sức mạnh của cây gậy thần, chủ nhân phải chạm tay vào nó.

Anh thét lên câu thần chú.

TOPAR!

Đây chính là thứ duy nhất có thể ngăn bước con quỷ máu. Bất kỳ thực thể nào khi nghe câu thần chú này đều phải tê liệt trong năm giây đồng hồ. Chỉ có người chủ của cây gậy là tiếp tục chuyển động được.

Người đó hiện là Suko!

Thời gian ngưng lại. Thế giới chỉ còn lại mình anh và con quỷ máu khủng khiếp, kẻ đang ngưng lại giữa cú lao kinh hoàng. Nó dừng ngay sát người Suko. Khuôn mặt khổng lồ chạm sát vào bốn bức tường, như thể đã bị người ta dán dính vào bốn phía.

Một tình huống có lợi cho Suko, vì anh có thời gian. Nhưng lại không hoàn toàn lý tưởng, bởi anh không thể hủy diệt con quỷ ngay lúc này. Người tạo nên cây gậy thần đã tự đặt ra cho nó một giới hạn. Nếu Suko sử dụng quyền lực trong khoảng thời gian năm giây đồng hồ nọ, thì sức mạnh thần kỳ của cây gậy sau đó sẽ mất đi. Anh có thể khóa tay đối thủ, loại hẳn khỏi vòng chiến trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia, nhưng anh không thể hủy diệt đối phương đúng trong khoảng thời gian nó bị gậy thần vô hiệu hóa.

Suko ý thức rõ điều đó, và anh đã luôn tìm được cách hành động sao cho thích hợp. Trong trường hợp này cũng vậy.

Việc anh đã rút sẵn roi thần rồi cắm nó vào thắt lưng lúc còn đứng ở dưới cabin thang máy bây giờ hiện rõ là một hành động khôn ngoan, mang lại cho anh ưu thế lớn. Anh thay đổi thể người của mình, vòng một cánh tay quấn chặt vào dây thép, treo sát người vào đó.

Bàn tay trái của anh rút roi ra.

Năm giây đồng hồ có thể rất dài, nhưng cũng có thể qua đi rất nhanh. Khoảng thời gian ngắn ngủi đó đủ cho Suko đi qua một địa ngục nhỏ. Nếu anh rơi xuống dưới, anh sẽ bỏ mạng. Nếu anh phản ứng quá chậm, cũng thế. Chàng thanh tra vì vậy phải ngay lập tức rút tay trái về phía sau lấy đà, sẵn sàng ra đòn ngay lập tức khi năm giây đồng hồ kết thúc.

Cùng với thời gian làm thanh tra trừ ma diệt quỷ, Suko đã tạo cho mình một cảm giác tuyệt đối chính xác cho thời điểm quyết định đó. Cả ở đây anh cũng không nhầm.

Hết năm giây.

Con quỷ rơi tiếp.

Và Suko ra đòn!

Mọi việc chỉ diễn ra trong một giây đồng hồ duy nhất. Đối với chàng thanh tra, đó là giây đồng hồ quyết định cho mạng sống của anh cũng như của đối phương. Viên đạn bằng bạc rửa nước thánh đã không đủ sức tiêu diệt nó, nhưng ba lần roi trừ ma diệt quỷ chắc chắn mạnh hơn.

Nó đập vào cái mặt quỷ đỏ thắm một màu máu đọng. Và nó xé nát khối chất liệu tằm lợm đó trước hai con mắt mở to của chàng thanh tra.

Bất giác, một nửa mặt quỷ chỉ còn là những vết rách tả tơi. Cả trạng thái cứng rắn của nó cũng không còn nữa. Vật thể với cái mõm kinh hồn nổ tan ngay sát người anh và một lượng máu khổng lồ bùng tóe trong khoảng không gian của đường hầm thang máy. Nó nện vào bốn bức tường như một thứ trà pha quá đặc, để rồi tuân theo lực hút của môn vật lý và từ từ chảy xuống dưới.

Cả Suko cũng bị một phần máu bắn vào người. Nhưng đó là chuyện không đáng để ý, hoàn toàn không đáng để ý. Yếu tố duy nhất quan trọng bây giờ là anh vẫn còn sống, và anh đã tiêu diệt được con quỷ khủng khiếp kia.

Chàng thanh tra không muốn reo hò vì chiến thắng. Hiện anh vẫn còn treo lơ lửng vào những sợi dây thép trong đường hầm thang máy, và chắc chắn còn phải chờ rất lâu mới có thể có người đến đây giải phóng cho anh.

Lần này, anh tóm chắc những sợi dây thép bằng cả hai tay, vì hai chân anh trước đó đã cuộn ngang vào chúng. Những vết máu quỷ vẫn bám đầy bốn bức tường. Mặc kệ, chàng thanh tra không để ý.

Người dân trong nhà đã báo cho cảnh sát và lính cứu hỏa. Họ gỡ được chàng thanh tra ra khỏi trạng thái khó chịu kia. Khi những người đàn ông xúm lại hỏi, đòi giải thích, Suko chỉ biết lắc đầu.

- Chẳng có gì đâu. - Anh nói - Chẳng có gì...

Thế rồi anh gục xuống vì kiệt sức.

ôi và hấn, tay đôi!

Thêm một lần nữa, tôi lại phải đặt tất cả vào một lá bài. Mặc dù cái chết của Violetta đã khiến tôi mỗi mết vô cùng, tôi vẫn cố giữ một vẻ ngoài lạnh lùng như có thể. Bởi chỉ như vậy tôi mới mong chiến thắng gã đào mộ thờ quỷ Baphometh.

Tôi có cây thánh giá, có khẩu Beretta, còn hấn có cái đầu lâu và con dao giết chóc.

Nhanh như chớp, lưỡi dao xia về phía trước, bởi Osgood đã tính là tôi sẽ nhào tới tấn công ngay. Hấn lồm to, vì trong bước chạy cuối cùng, bàn chân phải của tôi đã đá vút lên.

Một cú đá karate mà hấn không thể chống đỡ. Bàn chân tôi đập hoàn hảo vào cổ tay phải Osgood. Cảm giác đau buốt chắc chắn phải xuyên qua cánh tay gã đàn ông như một lưỡi dao mỏng và rút đi mọi sức lực của hấn, khiến con dao rơi xuống.

Một tiếng gào giận dữ chìm trong tiếng nước xối xả đổ xuống từ trời cao. Con mưa đang gián tiếp chống lại tôi, bởi đất chỉ trong vài giây đồng hồ đã trở nên rất trơn, rất ướt. Tôi đột ngột mất thế cân bằng, và thấy mình giống kẻ đã bị người khác rút mất một chân. Vạn vật quay loang loáng khi tôi ngã về phía sau. Con mưa, những tia chớp xé toang bầu trời và tôi nghe tiếng sấm gầm, rồi tôi té sóng soài xuống. Cũng may mà nền đất mềm giảm phần nào cú va chạm nơi sau gáy. Tôi cảm giác muôn vàn ngôi sao lập lòe trước mặt, và hình như mình bị ép cảm nhận một lực ấn khủng khiếp. Đó là một chiếc giày đang đập thẳng lên ngực. Nhìn lên cao, tôi nhận ra Osgood.

Gã đập xuống mạnh hơn, dồn toàn lực lên ngực tôi như muốn bẻ cho xương sườn gãy vụn.

Khốn kiếp, tôi hầu như không thở được, chỉ lơ mờ nhìn thấy một bóng người ướt đẫm đang gồng gior cả hai bàn tay cầm đầu lâu. Ý định của gã rất rõ, gã muốn đập cái đầu lâu kia vào đầu tôi. Không biết khối xương kia cứng đến mức nào, nhưng tôi cũng không muốn liều lĩnh thử nghiệm kiểu như thế, bởi bàn tay tôi lúc bấy giờ đã sờ được vào cán của khẩu Beretta.

Tiếng súng nổ đánh như một ngọn roi. Viên đạn bay ra khỏi nòng, lao vút lên trên, xuyên thẳng vào gã đàn ông trong tích tắc gã muốn đập đầu lâu xuống tôi. Đường bay của cái đầu lâu thay đổi. Cái khối xương đã từng có thời nằm bên dưới ngai vàng của Baphometh bay vọt đi đâu đó, chỉ có điều không đập vào đầu tôi. Nó rơi xuống một góc đất xa và tiếng thét mà Osgood trút ra là hỗn hợp của lòng căm thù lẫn đau đớn. Lão đảo vài bước, hấn lùi về, rồi rơi xuống đất, đưa tay che lấy vết thương.

Viên đạn bạc của tôi đã găm vào đùi phải của gã đàn ông. Tôi không muốn giết hấn, kẻ này phải được đưa ra trước tòa.

Khi xoay người và gắng gượng đứng dậy, tôi mới đột ngột cảm nhận thấy những sợi mưa nặng vô cùng. Chúng đang đập xuống cơ thể tôi như những nhát búa nhỏ. Hầu như không đứng thẳng được, tôi choáng

váng đi ngang chỗ gã bị thương, đến bên cô gái.

Violetta nằm trong một vũng máu. Gương mặt nhợt nhạt, làn da trong suốt, hai con ngươi như hai viên bi thủy tinh: cô đã chết.

Nước mưa đã cuốn máu của cô lan ra xa. Tôi giờ tay vuốt mắt Violetta, lòng chỉ muốn khóc. Sao trời đất u ám và thảm thê làm vậy. Tôi biết có kẻ đang quan sát tôi. Đó là Osgood. Gã đàn ông nhìn tôi trừng trừng, ngay cả khi tôi đã quay lại phía hắn.

Tôi bước ngang qua mặt tên đào mộ, tìm cái đầu lâu của quỷ Baphometh, đập cây thánh giá thần lên trên và biến nó thành một đám bụi nhỏ. Thứ bụi ngay lập tức bị nước mưa cuốn đi trong khu nghĩa trang ướt sũng.

Tôi lại đưa mắt nhìn ngôi mộ.

Máu quỷ và nước mưa trộn lẫn vào nhau. Những khúc xương của Cynthia bơi lập lờ trên bề mặt, như lời gợi nhắc cuối cùng về một vụ án thoát đầu tưởng chỉ bí hiểm, nhưng hóa ra quá tàn nhẫn.

Quệt bàn chân sát đất, tôi đi về hướng ngôi nhà, miệng không quên nói:

- Để tôi gọi bác sĩ đến cho anh, Osgood.

Gã đàn ông cười phá lên, chế giễu tôi, gào theo sau rằng gã cầu cho tôi xuống gặp quỷ sứ.

Không đâu, đó là việc dành cho kẻ khác. Bởi tôi còn muốn tồn tại trên thế giới này một thời gian nữa...

HẾT

